ARTHUR CONAN DOYLE

5

SHERLOCK HOLMES

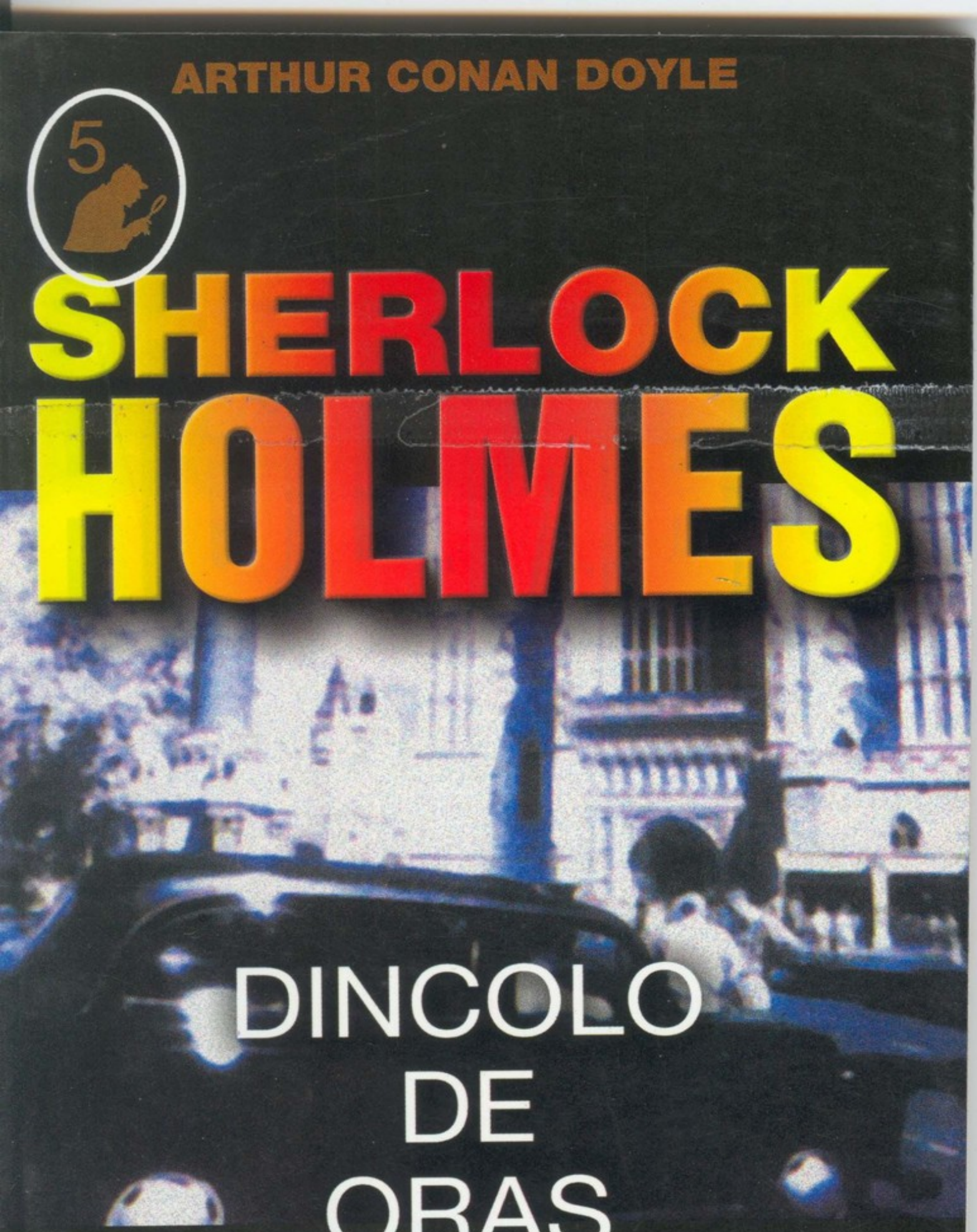

DINCOLO DE ORAȘ

ALDO PRESS

A.C. DOYLE

DINCOLO DE ORAŞ

Traducere de Mihaela Săndulescu

Editura ALDO PRESS, 2003

A.C. Doyle

Dincolo de oraş

Editor ALDO PRESS, Bucureşti

© by Aldo Press

Toate drepturile pentru această versiune aparţin Aldo Press

Informaţii, comenzi ramburs, comenzi

pentru editare şi tipărire de cărţi şi broşuri

OP 76, CP 161, Bucureşti, 062590

Tel./Fax 4341750;

Email *aldopress@rdsmail.ro*

www.aldopress.ro

ISBN eBOOK: 978-973-701-089-6

ISBN: 973-7945-47-6

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

Capitolul 1. NOII VENIŢI

— Doamnă, se auzi vocea unui servitor de undeva de lângă uşă, se mută cei de la numărul trei.

Cele două micuţe bătrâne, aşezate fiecare la câte un capăt al mesei, săriră pe dată în picioare, pline de interes, grăbindu-se către fereastra camerei de zi.

— Fii atentă, Monica dragă, zise una dintre ele, înfăşurându-se în perdeaua dantelată, să nu ne vadă.

— Nu, nu, Bertha. Nu trebuie să le dăm motive să spună că au vecini indiscreţi. Cred că suntem ferite dacă stăm aşa.

Fereastra deschisă dădea spre o pajişte înclinată, plăcută şi bine îngrijită, împodobită cu tufişuri bogate de trandafiri şi cu un strat, în formă de inimă, cu micsandre. Era înconjurată de un gard scund din lemn, care o despărţea de o şosea largă, modernă, nou pavată. La celălalt capăt al acesteia se aflau trei vile mari, separate una de alta, având streşini ascuţite şi balcoane mici din lemn, fiecare dintre ele situată în mijlocul propriului pătrat de iarbă şi flori. Toate trei erau la fel de noi, numerele unu şi doi fiind liniştite, cu perdele la geamuri, având o aparenţă sociabilă; în timp ce numărul trei, cu o uşă căscată şi o grădină neîngrijită, părea că abia şi-a primit mobila, pregătindu-se pentru a-şi primi şi ocupanţii. O maşină oprise la poartă, şi pe aceasta o cercetau nerăbdător cele două bătrâne, trăgând cu ochiul din spatele perdelelor, asemenea unor păsări.

Şoferul taxiului coborâse, iar pasagerii dinăuntru îi dădeau lucrurile pe care doreau ca acesta să le ducă în casă. Aştepta în picioare, roşu la faţă şi clipind întruna, cu braţele întinse, în timp ce o mână bărbătească, prin fereastră, îl încărca cu

o serie de obiecte, a căror vedere le uimi nespus pe cele două bătrâne.

— Sfinte Doamne! strigă Monica, cea mai mică, mai uscată şi mai ofilită dintre ele. Ce mai zici de asta, Bertha? Parcă ar fi patru budinci turtite.

— Acelea sunt obiecte cu care tinerii boxează între ei, răspunse Bertha, cu un aer atotştiutor.

— Şi alea?

Şeferul de taxi fusese încărcat cu două bucăţi de lemn strălucitor, tăiate în formă de sticlă.

— A, nu ştiu ce sunt acelea, mărturisi Bertha.

Existenţa sa paşnică şi feminină nu fusese până atunci tulburată de bâte indiene pentru baseball.

Cu toate acestea, obiectele misterioase fură urmate de altele, mai apropiate înţelegerii lor – o pereche de haltere, un set de crose pentru golf şi o rachetă de tenis. În cele din urmă, când şoferul, plin ochi şi încovoiat, începuse a merge împiedicat pe cărare, iată că din maşină coboară, într-o manieră foarte relaxată, un tânăr masiv şi bine clădit, ducând sub braţ un pui de buldog, iar în mână un ziar de sport cu paginile roz. Îngrămădi ziarul în buzunarul sacoului său galben-deschis şi-şi întinse mâna ca pentru a ajuta pe altcineva din maşină. Singurul lucru pe care-l primi mâna sa, fu, spre surpriza celor două bătrâne, o palmă zdravănă, în timp ce o doamnă înaltă coborî fără ajutor din maşină. Cu o fluturare maiestuoasă a mâinii îl grăbi pe tânăr spre uşă, oprindu-se apoi într-o atitudine nepăsătoare lângă poartă, cu o mână fixată în şold, în timp ce lovea peretele cu vârful piciorului şi aştepta placidă întoarcerea şoferului.

Întorcându-se încet şi lumina inundându-i chipul, cele două privitoare fură uimite să vadă că această foarte activă şi energică doamnă era departe de a mai fi la vârsta primei tinereţi, atât de îndepărtată încât probabil că mai împlinise o dată vârsta trecerii pragului. Chipul ei fin modelat, cu trăsături limpezi, cu ceva roşu pe gura ferm

conturată şi pomeţii bine marcaţi, arăta chiar de la acea distanţă urmele înfruntării timpului. Şi era încă foarte frumoasă. În repaus, trăsăturile ei erau la fel de frumoase ca cele ale unui bust grecesc, ochii ei închişi la culoare având arcuite deasupra o pereche de sprâncene aşa de negre, groase şi fin marcate, încât privitorul trecea peste detaliile mai aspre ale chipului pentru a se minuna de graţia şi expresivitatea acestora. Silueta îi era, de asemenea, dreaptă ca o săgeată, poate puţin corpolentă, dând la iveală însă nişte linii armonioase, pe jumătate accentuate de costumul ciudat pe care-l purta. Părul negru, deşi presărat din belşug cu alb, era coafat simplu pe spate şi era adunat sub o pălărie mică şi rotundă, ca cea a unui bărbat, singura concesie făcută sexului ei fiind o pană prinsă în panglică. O haină la două rânduri, dintr-un material închis la culoare, îi strângea silueta, în timp ce fusta dreaptă şi albastră, nearanjată, era aşa de scurtă încât curba de jos a picioarelor ei fine se putea vedea limpede pe dedesubt, terminându-se într-o pereche de pantofi pătraţi, largi, plaţi şi cu toc jos. Aşa arăta doamna ce aştepta la poarta numărului trei, sub privirile curioase ale celor două vecine de peste drum.

Dacă purtarea şi înfăţişarea ei deja zdruncinaseră întrucâtva părerea lor strictă despre lucrurile ce se cuvin au ba, ce aveau să creadă despre următoarea secvenţă a acestui tablou viu colorat? Şoferul, roşu şi posomorât la faţă, se întorsese de la muncile sale şi întinse mâna pentru a-şi primi costul călătoriei. Doamna îi dădu o monedă, urmă un moment de agitaţie, după care îl apucă cu ambele mâini de cravata roşie de la gât, scuturându-l aşa cum face un terrier cu un şoarece. Îl aruncă pe trotuar şi împingându-l cu spatele de roată, îl lovi de trei ori cu capul de marginea propriei sale maşini.

— Poţi să-ţi fiu de folos, mătuşă? întrebă tânărul cel masiv, apărând în uşa deschisă.

— Câtuşi de puţin, zise gâfâind doamna înfuriată. Asta o să te înveţe să mai fii obraznic cu o doamnă, ticălos josnic ce eşti.

Şoferul se uita în jurul lui cu o privire uluită şi întrebătoare, asemeni unuia căruia, dintre toţi oamenii, i se întâmplase acest lucru nemaiauzit şi extraordinar. Frecându-şi apoi capul, urcă încet în maşină şi plecă, cu o mână ridicată, în semn de apel către cer. Doamna îşi netezi rochia, îşi prinse înapoi părul sub micuţa pălărie şi se strecură pe uşa ce se închise în urma ei. După ce fustele ei scurte dispărură brusc în întuneric, cei doi spectatori – domnişoarele Bertha şi Monica Williams – rămaseră privindu-se una pe alta, pradă unei uimiri mute. Timp de cincizeci de ani spionaseră prin acea fereastră micuţă, dincolo de grădina îngrijită, şi niciodată nu dăduseră peste o asemenea privelişte buimăcitoare.

— Mai bine, zise într-un târziu Monica, am fi păstrat terenul.

— Cu siguranţă, îi răspunse sora ei.

Capitolul 2. SPARTUL GHEŢII

Căsuţa de la fereastra căreia domnişoarele Williams spionaseră, este situată de mulţi ani, în acel district plăcut din suburbia aflată între Norwood, Anerley şi Forest Hill. Înainte de a fi existat planul pentru un oraş aici, când metropola era încă o noţiune îndepărtată, bătrânul domn Williams locuia în "The Brambles", cum i se spunea casei, fiind proprietarul tuturor terenurilor din jurul ei. Şase sau opt astfel de case împrăştiate într-un peisaj variat erau singurele aşezări ce puteau fi găsite aici în primele zile ale secolului. Atunci când vântul bătea dinspre nord, puteai auzi de la distanţă zgomotul monoton şi stins al oraşului, precum cel al valurilor vieţii spărgându-se, în timp ce, de-a lungul liniei orizontului, puteai zări perdeaua de fum şi spuma întunecată a acestora. O dată cu trecerea anilor însă, oraşul aruncase, parcă, ici şi colo o antenă lungă din cărămidă, curbându-se, întinzându-se până când, în cele din urmă, ultimele case fuseseră adunate în jurul acestor tentacule roşii şi absorbite pentru a face loc vilelor moderne. Fâşie după fâşie, averea bătrânului domn Williams fusese vândută constructorilor speculanţi, dând naştere unor culturi bogate de aşezări confortabile suburbane, aşezate în semilune curbate şi bulevarde străjuite de copaci. Tatăl murise înainte ca vila sa să fie în întregime înconjurată de cărămidă, însă cele două fiice ale sale, cărora le rămăsese proprietatea, trăiseră pentru a vedea şi ultima rămăşiţă de pământ luată de la ele. Ani întregi se agăţaseră de ultimul teren din faţa ferestrelor şi doar după discuţii îndelungi şi cu multe strângeri de inimă fuseseră de acord, într-un final, să împărtăşească

soarta celorlalţi. O şosea largă fusese construită prin mijlocul domeniului lor liniştit, terenul fiind redenumit “The Wilderness” şi trei vile pătrate şi intransigente începuseră să se ridice de cealaltă parte. Cu inimile grele, cele două domnişoare bătrâne şi ruşinoase urmăreau progresul lor sigur, încercând să ghicească ce fel de vecini va aduce soarta în micuţul colţ ce fusese întotdeauna al lor.

Şi, în cele din urmă fură toate trei terminate. Le fuseseră adăugate balcoane din lemn şi streşini ce atârnau, astfel încât, în limbajul publicităţii, erau disponibile trei vile construite în stil elveţian, cu şaisprezece camere, fără subsol, cu becuri electrice, apă caldă sau rece, costând 100 de lire pe an sau 1500 la cumpărare. Aşa o ofertă îmbietoare nu rămase deschisă pentru multă vreme. În doar câteva săptămâni, afişul de la numărul unu dispăruse şi se aflase că Hay Denver, vice-consul, alături de doamna Hay şi unicul lor fiu urmau să se mute aici.Veştile avură darul de a le linişti pe surorile Williams. Trăiseră până atunci cu convingerea fermă că o colonie sălbatică, o familie zgomotoasă şi cântătoare de nebuni era pe cale de a le tulbura tihna. Această aşezare, cel puţin, era ireproşabilă. O recurgere la “Oamenii timpului” le arătase că amiralul Hay Denver era un ofiţer cât se poate de distins, care-şi începuse activitatea militară la Bomarsund şi o sfârşise la Alexandria, reuşind, între aceste două episoade, să străbată cât de multe locuri putea cineva la vârsta sa. De la forturile Taku şi brigada Shannon, până la Zanzibar nu exista serviciu marin care să nu apară în documentele sale; asta în timp ce Crucea Victoriei şi medalia Albert pentru salvarea unei vieţi garantau că, pe vreme de pace saude război, curajul său era la fel de puternic. Cu siguranţă, era un vecin extrem de onorabil, cu atât mai mult cu cât fuseseră asigurate de către agentul imobiliar că domnul Harold Denver, fiul, era un gentleman

foarte liniştit, ocupat la Bursă de dimineaţă până seara.

Abia se mutaseră cei din familia Denver că dispăru şi afişul de la numărul doi, iar doamnele descoperiră din nou că nu aveau motive de a fi nemulţumite de vecinii lor. Doctorul Balthazar Walker era un nume binecunoscut în lumea medicală. Nu umpleau calificările, calităţile de membru şi arhivele scrierilor sale o jumătate de coloană în "Îndrumarul medical", începând cu prima sa lucrare scurtă despre "Tezele gutei", din 1859, până la tratatul exhaustiv despre "Afecţiunile sistemului vaso-motor" din 1884? O carieră medicală de succes ce promitea a se sfârşi cu funcţia de preşedinte a unui colegiu sau cu cea de baron, fusese întreruptă brusc de moştenirea neaşteptată a unei sume considerabile din partea unui pacient recunoscător, lucru ce-i dăruise o viaţă independentă şi-i îndreptase atenţia către părţile mai ştiinţifice ale meseriei sale, ce exercitaseră dintotdeauna o mare putere asupra lui, mult mai mult decât aspectul comercial şi practic. În acest scop, renunţase la casa lui din Weymouth Street şi profitase de această ocazie de a se muta, o dată cu instrumentele sale ştiinţifice şi cele două fermecătoare fiice (era văduv de ceva ani), în atmosfera mai liniştită a Norwoodului.

Astfel mai rămăsese o singură vilă neocupată şi nu este de mirare că cele două domnişoare bătrâne urmăriseră cu un viu interes, ce se adâncise într-o teamă cumplită, incidentele curioase care au vestit venirea noilor chiriaşi. Aflaseră deja de la agentul imobiliar că familia număra doar doi membri, doamna Westmacott, văduvă, şi nepotul ei, Charles Wesmacott. Ce simplu şi distins sunase! Cine ar fi putut vedea în asta o surpriză atât de neplăcută ce ameninţa să aducă violenţa şi neînţelegerea printre locuitorii din Wilderness? Cele două domnişoare bătrâne strigară din nou, într-un glas, că şi-ar fi dorit să nu fi vândut niciodată terenul acela.

— Ei bine, Monica, remarcă Bertha în timp ce-şi beau ceaiul din acea după-amiază, oricât de ciudaţi ar fi aceşti oameni, este de datoria noastră să fim la fel de politicoase cu ei ca şi cu ceilalţi.

— Cu siguranţă, încuviinţă sora ei.

— De vreme ce le-am vizitat pe doamna Hay Denver şi pe domnişoarele Walker, trebuie să facem cunoştinţă şi cu doamna Westmacott, de asemenea.

— Sigur că da, draga mea. Cât timp locuiesc pe pământul nostru, mă simt de parcă ar fi oaspeţii noştri într-o oarecare măsură şi că este de datoria noastră să le urăm bun venit.

— Vom merge, aşadar, mâine la ei, zise Bertha hotărâtă.

— Da, dragă, aşa vom face. Însă mi-aş dori să se termine cât mai repede!

Ziua următoare, la ora patru, cele două domnişoare porniră la îndeplinirea sarcinii lor. În rochiile lor înţepenite şi foşnitoare din mătase neagră, cu jachete presărate cu paiete şi cu mici şiruri de bucle cărunte, ondulate, căzând de fiecare parte a bonetelor negre, păreau două platouri de modă veche rătăcite într-un secol nepotrivit. Pe jumătate curioase şi pe jumătate temătoare, bătură la uşa de la numărul trei care fu imediat deschisă de un servitor cu păr roşu.

Da, doamna Westmacott era acasă. Le conduse în camera din faţă, mobilată asemenea unui salon şi unde, în ciuda vremii frumoase şi primăvăratice de afară, ardea un foc puternic. Băiatul le luă cărţile de vizită, iar apoi, după ce se aşezară împreună pe o canapeluţă, le sperie cumplit aruncând un strigăt ascuţit dincolo de o draperie şi înghiontind ceva cu piciorul. Puiul de buldog pe care-l văzuseră cu o zi în urmă ţâşni din ascunzătoarea sa şi se strecură mârâind afară.

— Vrea să se ducă la Eliza, spuse tânărul în şoaptă, aproape confidenţial. Stăpânul zice că ea o să-i dea mai mult decât a adus.

Zâmbi amabil către cele două siluete negre înţepenite şi plecă în căutarea stăpânei sale.

— Ce... Ce-a zis? îngăimă Bertha.

— Ceva despre o... O, sfinte Doamne! Ajutor, ajutor, ajutor, ajutor!

Cele două surori urcaseră pe canapeluţă şi stăteau acolo, cu ochii holbaţi şi fustele strânse, în timp ce umpleau casa cu strigătele lor. Dintr-un coş de răchită aflat lângă foc, se ridicase un cap plat de formă pătrată, cu nişte ochi răi, verzi care licăreau tot mai sus, clătinându-se liniştit dintr-o parte în alta, până când un picior sau ceva mai mult dintr-un gât strălucitor şi acoperit cu solzi deveni vizibil. Încetişor, îngrozitorul cap urcă tot mai tare, fiecare mişcare fiind însoţită de strigăte ascuţite dinspre canapeluţă.

— Ce naiba! strigă o voce şi iată că stăpâna casei apăru în pragul uşii.

La început privirea ei observă doar că două persoane străine strigau din vârful canapelei sale din pluş roşu. O altă privire însă, spre cămin, îi arătă cauza terorii şi o făcu să izbucnească în hohote puternice de râs.

— Charlie, strigă ea, uite că Eliza iar se poartă rău.

— O liniştesc eu, răspunse o voce bărbătească, iar tânărul dădu buzna în încăpere.

Avea în mână o cârpă din piele de cal, pe care o aruncă peste coş, legându-l cu un fir în aşa fel încât locuitorul acestuia să fie prins înăuntru, în timp ce mătuşa lui se grăbea să liniştească vizitatorii.

— Este doar un şarpe de stâncă, explică ea.

— O, Bertha! O, Monica! îngăimară istovite bietele femei.

— Cloceşte câteva ouă. De aceea stă focul aprins. Elizei îi este întotdeauna mai bine atunci când este cald. Este o creatură dulce şi blândă, însă a crezut, fără îndoială, că aţi pus gând rău ouălor ei. Sper că nu aţi atins vreunul?

— Vai, să plecăm, Bertha! strigă Monica, cu mâinile ei subţiri şi ascunse în mănuşi negre, aruncate în faţă în semn de oroare.

— Nu de tot, poate doar în camera alăturată, zise doamna Westmacott, având aerul cuiva ale cărui cuvinte sunt ascultate cu sfinţenie. Pe aici, vă rog! Este mai puţin cald.

Deschise drumul către o bibliotecă foarte frumos mobilată, cu trei pereţi plini de cărţi, într-o a patra parte fiind o masă lungă gălbuie, încărcată cu hârtii şi instrumente ştiinţifice.

— Luaţi loc aici, iar dumneavoastră acolo, continuă ea. Aşa. Spuneţi-mi acum, care dintre dumneavoastră este domnişoara Williams şi care domnişoara Bertha Williams?

— Eu sunt domnişoara Williams, spuse Monica, încă tremurând şi cercetând pe furiş împrejurul ei, în căutarea unui nou pericol.

— După câte am înţeles, locuiţi în căsuţa aceea frumoasă de peste drum. Foarte amabil din partea dumneavoastră că ne-aţi vizitat aşa de repede. Nu cred că ne vom putea înţelege, dar intenţia rămâne la fel de lăudabilă.

Îşi încrucişă picioarele şi se sprijini cu spatele de căminul din marmură.

— Am crezut că vă putem fi de folos, zise Bertha cu timiditate. Dacă vă putem face cumva să vă simţiţi mai în largul dumneavoastră...

— O, mulţumim, călătoresc de prea multă vreme pentru a nu mă simţi ca acasă oriunde m-aş duce. Tocmai m-am întors după câteva luni petrecute în insulele Marquesa, unde a fost foarte plăcut. De acolo am şi luat-o pe Eliza. În foarte multe privinţe, insulele Marquesa conduc lumea astăzi.

— Vai de mine! strigă domnişoara Williams. În ce privinţă?

— În privinţa relaţiilor dintre sexe. Au rezolvat această problemă în cadrul propriilor limite, iar poziţia lor geografică izolată i-a ajutat să ajungă la

o concluzie cu totul proprie. Acolo, femeia este, aşa cum ar trebui, egalul absolut al bărbatului. Intră, te rog, Charles şi ia loc. Eliza se simte bine?

— Da, mătuşă.

— Acestea sunt vecinele noastre, domnişoarele Williams. Poate că doresc nişte bere neagră. Adu câteva sticle, Charles.

— Nu, nu, mulţumim. Nimic pentru noi! strigară cele două musafire din toată inima.

— Nu? Îmi pare rău că nu am ceai pentru a vă oferi. Pentru poziţia umilă a femeii învinovăţesc în mare măsură renunţarea la băuturi nutritive şi la exerciţiile fizice înviorătoare în favoarea bărbatului. Eu nu am renunţat la nici una.

Ridică de lângă cămin o pereche de haltere de cincisprezece livre şi începu să le legene cu uşurinţă în jurul capului.

— Vedeţi ce poţi face sub influenţa berii negre? zise ea.

— Dar nu credeţi, doamnă Westmacott, întrebă timid cea mai mare dintre domnişoarele Williams, că femeia are o misiune proprie?

Doamna casei scăpă cu zgomot halterele pe podea.

— Vechile minciuni! strigă. Vechile principii! Care este această misiune rezervată femeii? Tot ceea ce este umil, rău, dăunător sufletului, atât de demn de dispreţ şi prost plătit încât nimeni altcineva nu s-ar atinge de ele? Toate astea sunt misiunea femeii. Şi cine anume i-a impus aceste limite? Cine a închis-o în această sferă îngustă? Să fie Providenţa? Natura? Nu, este vorba de acel duşman viclean. Bărbatul.

— O, zău aşa, mătuşă dragă! rosti tărăgănat tânărul.

— Bărbatul a fost acela, Charles. Tu şi tovarăşii tăi. Sunt de părere că femeia este un uriaş monument închinat egoismului bărbătesc. Ce înseamnă tot acest cavalerism lăudat, aceste cuvinte frumoase şi propoziţii neclare? Unde se

află atunci când dorim să-l punem la încercare? În esenţă bărbatul ar face orice pentru a ajuta o femeie. Bineînţeles. Cum funcţionează asta atunci când îi este atins buzunarul? Unde este atunci cavalerismul? O pot ajuta doctorii să devină eligibilă? O vor ajuta avocaţii să fie una dintre ei? O vor tolera preoţii în biserică? O, atunci se apropie de categoria voastră şi trimiteţi sărmana femeie la misiunea ei. Misiunea ei! Să fie recunoscătoare pentru gologani şi să nu se amestece printre bărbaţi atunci când aceştia se luptă pentru aur, asemeni porcilor din jurul unei troace, iată ce înţelege un bărbat prin misiunea femeii. Poţi sta acolo rânjind în timp ce-ţi priveşti victimele, Charles, dar ştii foarte bine că fiecare cuvânt este adevărat.

Îngrozite de torentul acesta neaşteptat de cuvinte, cele două femei cumsecade nu puteau decât să zâmbească la vederea victimei înflăcărate şi dominatoare şi la cea a masivului reprezentant al omenirii care şedea supus, îndurând toate păcatele sexului său. Doamna aprinse un chibrit, smulse o ţigară dintr-o cutie de pe cămin şi începu să inhaleze fumul.

— Găsesc că este foarte liniştitor atunci când nervii îmi sunt tulburaţi, explică ea. Nu fumaţi? Pierdeţi una dintre cele mai pure plăceri – una dintre puţinele fără consecinţe.

Domnişoara Williams îşi netezi poala mătăsoasă.

— Este o plăcere, spuse cu ceva îndrăzneală, pentru care eu şi Bertha suntem prea de modă veche pentru a o savura.

— Fără îndoială v-ar face să vă simţiţi destul de rău dacă aţi încerca. Că tot veni vorba, sper că veţi veni la câteva din întâlnirile noastre Guild. Voi avea grijă să vă fie trimise bilete.

— Guild?

— Nu s-a format încă, dar voi alcătui o comisie cât se poate de repede. Am obiceiul de a stabili o

ramură a Emancipării Guild oriunde mă duc. Există o doamnă Sanderson, în Anerley, care este una dintre emancipate, aşa că am deja un nucleu. Doar printr-o rezistenţă organizată, domnişoară Williams, putem spera să nu ne lăsăm învinse de sexul egoist. Trebuie să plecaţi?

— Da, mai avem de făcut câteva vizite, zise sora cea mare. Ne cerem scuze. Sper să vă placă Norwood-ul.

— Toate locurile sunt pentru mine doar câmpuri de bătălie, răspunse, prinzându-le pe fiecare într-o strânsoare ce frânse degetele lor subţiri şi mici. Zilele sunt pentru muncă şi exerciţii sănătoase, iar serile pentru Browning şi discursuri elevate, aşa-i, Charles? La revedere!

Le conduse la uşă şi când priviră înapoi, o văzură stând tot acolo, cu puiul de căţel pe un braţ şi fumul albastru al ţigării ridicându-se de pe buze.

— O, ce femeie îngrozitoare, îngrozitoare! şopti sora Bertha, în timp ce coborau grăbit strada. Slavă Domnului că s-a terminat.

— Însă ne va înapoia vizita, răspunse cealaltă. Cred că mai bine îi spunem lui Mary că nu suntem acasă.

Capitolul 3. LOCUITORI ÎN WILDERNESS

Cât de mult ne sunt influenţate destinele de cele mai neînsemnate motive! Dacă cel care înălţase şi avusese aceste noi vile s-ar fi mulţumit să o construiască pe fiecare în mijlocul propriilor terenuri, cu greu ar fi devenit aceste trei mici grupuri de oameni conştienţi unii de prezenţa celorlalţi şi nu ar fi existat ocazie pentru cele ce stau să se întâmple şi consecinţele acestora. Însă a existat o întâmplare comună care i-a adus împreună. Pentru a se deosebi de ceilalţi constructori din Norwood, proprietarul delimitase şi făcuse un teren comun pentru tenis, ce se întindea în spatele caselor, având pânza întinsă bine, cu iarbă verde, tunsă scurt, şi linii întinse de culoare albă. Încoace se îndrepta tânărul Hay Denver, când se elibera de munca din oraş, în căutarea exerciţiilor grele, la fel de necesare temperamentului englez ca aerul şi apa; tot aici venea doctorul Walker cu cele două frumoase fiice, Clara şi Ida, şi de asemenea, spre aceleaşi locuri se îndreptau, campioni ai terenului, văduva cea puternică cu fustă scurtă, alături de nepotul ei cel atletic. Astfel încât, la trecerea verii, ajunseseră să se cunoască, în acest colţ liniştit, într-un mod cum probabil nu s-ar fi întâmplat după o frecventare mai formală şi oficială de câţiva ani.

Această intimitate şi apropiere era preţuită mai ales de amiral şi de doctor. Viaţa fiecăruia conţinea un gol, asemeni tuturor celor ce păşesc istoviţi în afara cursei vieţii, însă fiecare dintre ei reuşea, prin compania lui, să-l sprijine pe celălalt. Este adevărat că nu aveau prea multe în comun, însă uneori asta este mai degrabă un ajutor decât o piedică în calea prieteniei. Fiecare fusese

entuziasmat de profesia lui şi reuşise să-şi păstreze interesul viu. Doctorul încă mai citea din scoarţă în scoarţă “Bisturiul” şi “Jurnalul medical”, participând la toate adunările profesionale, oscilând între o stare de exaltare şi una de profundă depresie din cauza rezultatelor alegerilor funcţionarilor, rezervându-şi pentru sine un colţişor unde, în faţa rândurilor de sticle rotunde, micuţe, pline cu glicerină, cu balsam canadian şi agenţi coloranţi, încă mai secţiona cu lama şi privea lucrarea naturii prin microscopul său demodat, lung, din alamă. Cu un chip obişnuit, bine ras deasupra buzelor şi la bărbie, cu o gură ferm conturată, fălci puternice, ochi siguri şi două ghemotoace mici ca favoriţi, nu putea fi niciodată luat altceva decât ceea ce era, un medic din lumea bună englezească, în vârstă de cincizeci de ani, poate cu unul sau doi mai bătrân.

În tinereţea lui, doctorul tratase întotdeauna cu mult calm lucrurile însemnate, acum, la vârsta pensionării, era pisălog în privinţa nimicurilor. Omul care operase fără cel mai mic tremur al mâinii, atunci când nu numai viaţa pacientului era în joc, dar chiar şi propria reputaţie şi viitorul erau în joc; era acum zdruncinat până în adâncul sufletului de o carte nepotrivită sau de o servitoare nepăsătoare. Remarcă asta chiar el însuşi şi recunoscu şi motivul. “Pe vremea când trăia Mary”, obişnuia să spună, “se interpunea ea între mine şi micile necazuri. Mă puteam pregăti pentru confruntările însemnate. Copilele mele sunt dintre cele mai bune, dar cine poate cunoaşte un bărbat mai bine decât propria-i soţie?” Atunci memoria-i invoca o claie de păr castaniu, cu o singură şuviţă albă, o mână subţire deasupra unei pături şi-l cuprindea simţământul, ca pe noi toţi, că dacă nu ne putem întâlni unul pe celălalt şi după moarte, atunci într-adevăr suntem păcăliţi şi trădaţi de cele mai înalte speranţe şi mai subtile intuiţii ale naturii noastre.

Pierderile doctorului erau însă compensate. Cântarul vieţii se menţinuse întotdeauna sus în cazul său; căci unde, în toată Londra, puteai găsi două fete mai dulci, iubitoare, inteligente şi mai înţelegătoare decât Clara şi Ida Walker? Erau aşa de isteţe, agile, interesate de tot ce prezenta interes pentru el, încât dacă era posibil ca cineva să fie compensat de pierderea unei soţii bune, atunci Balthazar Walker putea fi unul dintre aceia.

Clara era înaltă, subţire şi suplă, cu o siluetă feminină şi graţioasă. Era ceva maiestuos şi distins în felul ei de a se purta, "regesc", spuneau prietenii ei, în timp ce criticii o descriau ca rezervată şi distantă.

Oricum ar fi fost, toate acestea făceau parte din ea, căci era, şi fusese de copilă, diferită de cei din jurul ei. Nu era nimic prefăcut la ea. Gândea cu propria ei minte, privea prin ochii săi şi acţiona în urma impulsurilor ei. Avea chipul palid, mai degrabă surprinzător decât frumos, însă cu nişte ochi mari şi negri, curioşi în mod natural, schimbându-şi cu rapiditate expresia de la bucurie la patos, reacţionând la fiecare vorbă şi faptă din jurul ei, încât, pentru mulţi, numai ei erau mai atrăgători decât întreaga frumuseţe a surorii ei mai mici. Aparenţa ei era cea a unui suflet puternic şi liniştit, responsabilităţile mamei sale fiind preluate de mâna ei fermă, conducând casa, reducând servitorii, consolându-şi tatăl şi întărindu-şi sora, din ziua acelei mari nenorociri.

Ida Walker era mai micuţă cu puţin decât Clara, fiind însă mai împlinită la faţă şi siluetă. Avea părul blond, ochi albaştri înşelători, cu o luminiţă amuzată licărind întotdeauna în adânc, o gură mare, perfect marcată, având la colţuri acea curbă ascendentă ce indică o apreciere justă a veseliei, sugerând chiar şi în repaus că la marginile buzelor stătea ascuns mereu un zâmbet. Era modernă până la tălpile pantofilor ei mici şi delicaţi, cu tocuri înalte, profund ataşată de modă şi plăceri, devotată

tenisului şi operetei, încântată de dans, de care se ocupa mult prea rar, întotdeauna tânjind după o nouă atracţie; şi totuşi, dincolo de această parte uşuratică, era o fată în întregime bună, cu mintea sănătoasă a oricărei englezoaice, viaţa şi sufletul casei şi idolul surorii şi tatălui ei. Astfel era familia de la numărul doi. O uitătură în vila ce-a mai rămas şi întroducerea noastră este completă.

Amiralul Hay Denver nu aparţinea şcolii complicate, cărunte şi viguroase de marinari care se întâlneşte mai adesea în lucrările de ficţiune decât în Marină. Dimpotrivă, era reprezentantul unui soi mult mai comun, care este antiteza unui marinar obişnuit. Era un bărbat subţire, având trăsături aspre, un profil ascetic şi acvilin, cărunt, cu pometi ascuţiţi, bine ras, cu excepţia unor favoriţi mici de culoarea fumului. Un observator obişnuit să clasifice oamenii l-ar fi încadrat în rândul servitorilor bisericii, cu o înclinaţie spre costumul laic şi viaţa la ţară, sau l-ar fi luat drept directorul unei mari şcoli publice ce se alăturase la sport elevilor săi. Avea buzele hotărâte, bărbia proeminentă, ochii duri şi uscaţi, iar comportamentul lui era formal şi sigur. Patruzeci de ani de disciplină fermă îl făcuseră rezervat şi liniştit. Totuşi, când era în largul lui, alături de un egal, adopta cu uşurinţă o comportare mai puţin formală, având un stoc de istorioare seci despre lume şi căile ei, interesante atunci când veneau din partea cuiva care văzuse atâtea etape ale vieţii. Uscat şi subţire, la fel de aplecat ca un jocheu şi la fel de dur ca un bici, putea fi zărit în fiecare zi, legănându-şi bastonul din Malacca, cu cap argintat şi păşind de-a lungul străzilor suburbiei cu acelaşi pas măsurat cu care obişnuia să străbată pupa vasului său amiral. Avea pe obraz o urmă a serviciului bine îndeplinit, căci pe o parte purta cicatricea lăsată de pietrişul ridicat de o împuşcătură şi care-l nimerise în urmă cu treizeci de ani, pe vremea când servea la tunarii din

Lancaster. Cu toate acestea era sănătos şi deşi era cu cincisprezece ani mai mare decât prietenul său, doctorul, ar fi putut trece drept cel mai tânăr dintre cei doi.

Viaţa doamnei Hay Denver fusese una foarte zbuciumată, iar existenţa ei pe pământ reprezenta o mai mare dovadă a puterii de îndurare şi sacrificiu propriu decât a lui pe mare. Stătuseră împreună patru luni după căsătorie, după care urmase o lipsă de patru ani, timp în care el circulase pe o vedetă rapidă între Sf. Elena şi Oil Rivers. Urmă apoi un an binecuvântat de pace şi viaţă domestică, iar după aceea, nouă ani cu o pauză de doar trei luni, cinci la baza din Pacific şi patru în Indiile de Est. Apoi fu un răgaz de cinci ani în escadrila Canalului, cu drumuri periodice acasă, pe urmă plecase iar în Mediterană pentru trei ani şi în Halifax pentru patru. Acum, cel puţin, acest cuplu de mult căsătorit, ce erau încă străini unul pentru altul, se uniseră în Norwood, unde, chiar dacă ziua era agitată, serile promiteau a fi liniştite şi blânde. Doamna Hay Denver era înaltă şi corpolentă, cu un chip încă frumos, luminos, strălucitor, roşu, cu aparenţa graţioasă a unei matroane. Întreaga ei viaţă era un cerc al dragostei şi devoţiunii, împărţit între soţul şi fiul ei, Harold.

Fiul era acela care îi păstrase în apropierea Londrei, deoarece amiralul era la fel de încântat ca întotdeauna de nave şi de apa sărată, fiind la fel de fericit pe un yaht de două tone ca şi pe vasul lui cu viteza de şaisprezece noduri. Dacă nu ar fi avut familie, fără îndoială că ar fi ales Devonshire sau Hampshire. Exista însă Harold, iar interesele acestuia erau principala lor prioritate. Harold avea acum douăzeci şi patru de ani. Cu trei ani în urmă fusese luat ca ucenic de o cunoştinţă a tatălui său, şeful unei firme considerabile ce activa la bursă şi destul de bine lansată pe piaţa de schimburi. O dată plătită taxa de intrare de trei sute de guinee, o dată găsite cele trei garanţii de cinci sute de lire,

numele lui aprobat de Comisie şi îndeplinite toate celelalte formalităţi, se văzu o parte nesemnificativă, luată pe sus şi amestecată în vârtejul pieţei de bani a lumii. Acolo, sub conducerea prietenului tatălui său, era deprins cu tainele intimidării şi răbdării, în obiceiurile ciudate ale bursei, în complicaţiile transferurilor. A învăţat unde să plaseze banii clienţilor săi, care dintre agenţii de bursă poate scoate un preţ bun în Noua Zeelandă şi care nu va afecta decât căile ferate americane, în cine puteai avea încredere şi în cine nu. Stăpânea toate acestea şi mult mai multe într-o aşa măsură, încât în curând începu să aibă succes, să reţină clienţi ce-i fuseseră recomandaţi şi să atragă alţii noi. Munca nu era însă niciodată plăcută. Moştenise de la tatăl lui dragostea pentru aerul proaspăt, pentru o viaţă bărbătească, în mijlocul naturii. A acţiona ca intermediar între unul ce căuta averea şi aceasta din urmă, sau a fi un soi de barometru uman, înregistrând căderea şi ridicarea presiunii băneşti din burse, nu era munca pentru care Providenţa îi înzestrase trupul bine clădit cu umeri largi şi încheieturi puternice. Chipul său deschis, cu nasul grecesc, ochii mari căprui şi părul brunet, ondulat, erau semne ale unuia ce apreciază munca fizică, activă. Deşi era popular printre colegii de la Bursă, respectat de către clienţi şi adorat acasă, spiritul îi era neliniştit, iar mintea i se împotrivea neîncetat modului său de viaţă.

— Ştii, Willy, zise într-o seară doamna Hay Denver, în timp ce stătea în spatele scaunului soţului său, cu mâna pe umerii lui, uneori cred că Harold nu este tocmai fericit.

— Pare fericit, pungaşul, răspunse amiralul, arătând cu trabucul.

Era după cină, iar prin uşa terasei de la camera de zi se puteau vedea foarte bine jucătorii şi terenul de tenis. Tocmai se terminase un set, iar tânărul Charles Westmacott lovea mingile cât mai

sus, trimiţându-le la mijlocul terenului. Doctorul Walker şi doamna Westmacott se plimbau de-a lungul terenului, doamna agitându-şi racheta pentru a sublinia cele spuse, iar doctorul ascultând-o dând din cap, uneori, în semn de aprobare. Harold stătea sprijinit de balustradele de la un capăt, discutând cu cele două surori care-l ascultau, umbrele lor lungindu-se în spate de-a lungul ierbii. Fetele erau îmbrăcate la fel, în fuste închise la culoare, cu bluze de tenis roz şi panglici de aceeaşi culoare la pălăriile din paie, astfel încât, cum lumina blândă a apusului de soare le colora uşor chipurile, cu Clara tăcută şi serioasă, iar Ida îndrăzneaţă şi poznaşă, alcătuiau un tablou ce ar fi încântat şi ochiul unui critic mai pretenţios decât bătrânul marinar.

— Da, pare fericit, mamă, repetă el, râzând pe înfundate. Nu a trecut prea multă vreme de când eram noi doi cei care stăteam astfel şi nu-mi amintesc să fi fost prea nefericiţi. Pe vremea noastră era crochet, iar doamnele nu aveau chiar aceleaşi fuste. Ce an să fi fost? Chiar înainte de cursa Penelopei.

Doamna Hay Denver îşi trecu mâinile prin părul cărunt.

— Se întâmpla la întoarcerea ta cu Penelope, înainte de a-ţi lua gradul.

— A, da, bătrâna Penelopă! Ce vas era! Putea naviga cu două puncte mai aproape de vânt decât oricare altul cu acelaşi tonaj. Ţi-o aminteşti, mamă. Ai văzut-o intrând în Golful Plymouth. Nu era o frumuseţe?

— Într-adevăr, dragul meu. Când spun însă că Harry nu este fericit, mă refer la viaţa lui de toate zilele. Nu ţi s-a părut niciodată că, uneori, este trist şi dus pe gânduri?

— Poate în dragoste, pungaşul. Se pare că a găsit câteva legături plăcute, în orice caz.

— Cred că este foarte posibil să ai dreptate, Willy, răspunse mama cu seriozitate. Dar cu care

dintre ele?

— Nu-mi pot da seama. Amândouă sunt nişte fete fermecătoare. Dar atâta timp cât oscilează între ele, nu poate fi ceva serios. Până la urmă, băiatul are douăzeci şi patru de ani şi anul trecut a câştigat cinci sute de lire. Este mai potrivit a lua pe cineva în căsătorie decât eram eu ca locotenent.

— Cred că acum ne putem convinge despre care dintre ele este vorba, remarcă privitoarea.

Charles Westmacott încetase a mai arunca mingile la întâmplare şi discuta cu Clara Walker, în timp ce Ida şi Harold Denver încă vorbeau la marginea terenului cu mici hohote de râs. Un nou set se puse la cale şi doctorul Walker, fără pereche, ieşi prin poartă şi se apropie de cărare.

— Bună seara, doamnă Hay Denver, zise ridicându-şi pălăria largă de paie. Pot să intru?

— Bună seara, doctore! Te rog, intră!

— Încearcă unul din astea, spuse amiralul, întinzând cutia cu trabucuri. Nu sunt rele. Le-am luat de pe Coasta Mosquito. M-am gândit să-ţi fac cu mâna, dar păreai foarte fericit acolo.

— Doamna Westmacott este foarte inteligentă, zise doctorul în timp ce-şi aprindea trabucul. Apropo, tocmai ai pomenit de Coasta Mosquito. Ai văzut multe Hyla cât timp te-ai aflat prin locurile acelea?

— Nu-mi amintesc un astfel de nume, răspunse marinarul hotărât. Era doar Hydra, o navă cu turn destinată apărării portului, însă niciodată nu şi-a părăsit locul.

Doctorul râse.

— Trăim în două lumi diferite, continuă. Hyla este o mică broscuţă de copac, iar Beale şi-a fondat câteva opinii despre protoplasmă, bazându-se pe celulele ei nervoase. Este un subiect care mă interesează.

— Erau tot felul de animale prin păduri. Cât timp am lucrat pe râu, auzeam nişte zgomote de parcă te aflai în camera motoarelor, în timpul

mersului. Nu poţi dormi din cauza şuieratului, a orăcăitului şi a ciripitului. Sfinte Scott! Ce mai femeie! A străbătut terenul din trei salturi. Ar fi putut fi căpitanul unui vas din zilele trecute.

— Este o femeie remarcabilă.

— Una foarte ţâfnoasă.

— Poate sensibilă în anumite privinţe, remarcă doamna Hay Denver.

— Fii atent aici! strigă amiralul, agitându-şi arătătorul către doctor. Bagă de seamă la ce-ţi spun, Walker, dacă nu suntem atenţi, femeia aia va stârni o revoltă cu predicile ei. Uite-o pe soţia mea deja agitată, iar fetele tale vor urma în curând. Trebuie să ne unim sau se va sfârşi cu orice disciplină.

— Fără îndoială că exagerează în exprimarea părerilor, zise doctorul, dar, în general, sunt de acord cu ea.

— Bravo, doctore! strigă doamna.

— Cum, ţi-ai trădat sexul?! Te vom duce în faţa curţii marţiale ca dezertor.

— Are dreptate. Profesiile nu sunt suficient de disponibile femeilor. Ele au încă această arie mult prea restrânsă. Sunt nişte făpturi slabe femeile care trebuie să muncească pentru pâinea lor – sărace, neorganizate, timide, luând ca pe o favoare ceea ce ar trebui să fie dreptul lor. Tocmai de aceea cazul lor nu este expus mai des în faţa publicului, căci dacă strigătul lor pentru dreptate ar fi la fel de puternic ca durerea, ar umple lumea, nemailăsând nimic. Este foarte bine pentru noi să fim curtenitori faţă de cele bogate, rafinate, cu o viaţă uşoară. Este doar o formalitate, un obicei la manierelor. Dacă am fi într-adevăr curtenitori, ne-am coborî să ajutăm femeia ce luptă pentru viaţa ei, atunci când are cu adevărat nevoie de ajutorul nostru – când acesta devine pentru ea o chestiune de viaţă şi de moarte. Şi abia după aceea să îndrugăm că este nepotrivit pentru o femeie să lucreze în profesii înalte. Este destul de potrivit să

moară de foame, dar deloc să-şi folosească mintea pe care i-a dat-o Dumnezeu. Nu este o părere monstruoasă?

Amiralul chicoti.

— Parcă eşti unul dintre gramofoanele acelea, Walker, zise. Ţi s-au îndrugat toate acestea, iar acum le dai şi tu drumul. Sună a revoltă fiecare cuvânt, deoarece bărbatul are menirea lui, iar femeia pe a sa, fiind însă la fel de deosebiţi precum înfăţişarea lor. Probabil că vom avea cât de curând o femeie ridicând fanionul şi preluând comanda escadrilei canalului.

— Există o femeie pe tron care a preluat comanda întregii naţiuni, observă soţia lui; şi toată lumea este de acord că o face mai bine decât orice bărbat.

Amiralul fu oarecum uluit de atacul soţiei sale:

— Asta e cu totul altceva, răspunse.

— Ar trebui să vii la următoarea lor întâlnire. Urmează să iau cuvântul. Tocmai i-am promis doamnei Westmacott că o voi face. Iată că s-a lăsat răcoare şi e timpul ca fetele să intre în casă. Noapte bună! Voi veni să te iau la plimbare după micul dejun, amirale.

Bătrânul marinar privi în urma prietenului său cu o sclipire în privire.

— Câţi ani are, mamă?

— Cred că în jur de cincizeci.

— Şi doamna Westmacott?

— Am auzit că are patruzeci şi trei.

Amiralul îşi frecă mâinile şi dădu din cap amuzat.

— Într-una din zilele astea vom afla că trei şi cu doi fac unul, zise. Fac prinsoare pe o nouă bonetă, mamă.

Capitolul 4. SECRETUL UNEI SURORI

— Spuneţi-mi, domnişoară Walker! Ştiţi mai bine cum ar trebui să fie. Ce profesie credeţi că ar fi bună pentru un tânăr de douăzeci şi şase de ani, care nu a avut o educaţie demnă de a fi amintită şi care nu este foarte abil de la natură?

Cel ce spunea acestea era Charles Westmacott, în timpul aceleiaşi seri de vară, tot pe terenul de tenis, deşi acum umbrele serii coborâseră de-a binelea, iar meciul fusese abandonat.

Fetele îl priviră, amuzate şi surprinse.

— Vă referiţi la dumneavoastră?

— Bineînţeles.

— Cum aş putea şti?

— Nu am pe nimeni care să mă sfătuiască. Cred că dumneavoastră o puteţi face mai bine ca oricine. Am încredere în părerea dumneavoastră.

— Mă flataţi. Privi din nou chipul lui sincer, întrebător, cu ochii saxoni şi mustaţa moale, lăsată în jos, întrebându-se dacă nu cumva glumea. Dimpotrivă însă, întreaga lui atenţie părea a fi concentrată în aşteptarea răspunsului ei.

— Depinde foarte mult de ceea ce ştiţi să faceţi. Nu vă cunosc îndeajuns pentru a putea spune cu ce daruri v-a înzestrat natura.

Păşeau încet către casă, de-a lungul pajiştei.

— Cu nici unul. Vreau să spun cu nici unul demn de a fi menţionat. Nu am deloc ţinere de minte şi sunt foarte încet.

— Dar sunteţi foarte puternic.

— O, dacă ar conta asta la ceva. Pot ridica o greutate de o sută de livre, chiar şi mai mult; însă ce fel de vocaţie este aceasta?

Domnişoarei Walker îi trecu prin minte o glumă legată de vocaţia fiecăruia, dar companionul ei era

atât de serios sincer, încât îşi înăbuşi tentativa de a râde.

— Pot străbate o pistă pe zgură în 4:50 şi pe cea oblică în 5:20, însă cum mă poate ajuta asta? Aş putea fi un jucător profesionist de cricket, dar nu este o postură prea onorabilă. Nu că mi-ar păsa de asta câtuşi de puţin, însă n-aş dori să rănesc sentimentele bătrânei doamne.

— Ale mătuşii dumneavoastră?

— Da. Ştiţi, părinţii mei au fost ucişi în timpul revoltei, pe vremea când eu nu eram decât un bebeluş, iar ea a avut grijă de atunci de mine. S-a purtat foarte bine cu mine. Îmi pare rău că trebuie s-o părăsesc.

— Dar de ce să o părăsiţi?

Ajunseseră la poarta grădinii, iar fata îşi sprijini racheta de vârful acesteia, privind cu un interes grav la companionul ei în flanelă albă.

— Este vorba de Browning, zise el.

— Cum?

— Nu-i spuneţi mătuşii mele că am zis asta, îi mărturisi aproape în şoaptă, dar îl urăsc pe Browning.

Clara Walker izbucni cu atâta veselie într-un hohot de râs încât el uită toate relele pe care le suferise din cauza poetului, pufnindu-l şi pe el râsul.

— Nu-l pot înţelege, continuă. Îmi dau silinţa, dar este prea greu. Fără îndoială că este o dovadă de prostie din partea mea; nu neg asta. Însă atâta vreme cât nu pricep, n-are nici un rost să mă prefac altfel. Şi atunci, bineînţeles că ea se simte rănită, deoarece îl apreciază foarte mult şi-i place să-l citească cu voce tare seara. Citeşte acum ceva, “Pippa Passes”, şi vă asigur, domnişoară Walker, că nu ştiu nici măcar ce înseamnă titlul. Mă veţi crede, probabil, un nătărău îngrozitor.

— Însă nu pot crede, este chiar atât de greu de înţeles? întrebă, ca o încercare de a-l încuraja.

— Este îngrozitor. Ştiţi, există câteva lucruri care sunt în regulă. Călătoria celor trei olandezi, Herve Riel şi ceilalţi sunt în regulă. Însă a fost o poezie pe care am citit-o săptămâna trecută. Primul vers a pus-o în încurcătură pe mătuşa mea, iar asta înseamnă foarte mult căci este foarte ageră de felul ei. "Setebos şi Setebos şi Setebos." Acesta era versul.

— Sună ca o vrajă.

— Nu, este numele unui gentleman. Am crezut, la început, că sunt trei, dar mătuşa mea zice că e doar unul. Apoi continuă aşa: "Credea că se scălda în lumina lunii". Era o poezie cât se poate de grea.

Clara Walker râse din nou.

— Nu trebuie să vă gândiţi să vă părăsiţi mătuşa, spuse ea. Gândiţi-vă cât de singură s-ar simţi în lipsa dumneavoastră.

— Ei bine, da, m-am gândit şi la asta. Însă trebuie să vă amintiţi că mătuşa mea este, în ansamblu, o persoană de vârstă mijlocie. Nu cred că antipatia ei pentru bărbaţi se extinde şi în cazuri particulare. S-ar putea ataşa de cineva şi atunci aş deveni a cincea roată la căruţă. Era în ordine câtă vreme eram doar un băieţandru, când primul ei soţ încă trăia.

— Însă, Sfinte Doamne, nu vreţi să spuneţi că doamna Westmacott are de gând să se căsătorească din nou? şopti Clara.

Tânărul o privi întrebător.

— Ştiţi, este doar o posibilitate destul de îndepărtată, spuse. Se mai poate încă întâmpla, bineînţeles, şi aş vrea să ştiu încotro să mă îndrept.

— Mi-aş dori să vă pot ajuta, răspunse Clara. Dar ştiu foarte puţine despre astfel de lucruri. Cu toate astea, aş putea discuta cu tatăl meu, care cunoaşte foarte multe lucruri.

— Aş vrea să o faceţi. M-ar bucura foarte tare.

— Atunci, cu siguranţă, o voi face. Acum trebuie să vă urez noapte bună, domnule

Westmacott, căci cred că tata se întreabă pe unde umblu.

— Noapte bună, domnişoară Walker.

Îşi puse şapca din flanel şi se îndepărtă în întunericul tot mai puternic.

Clara credea că fuseseră ultimii pe teren, dar uitându-se înapoi, către treptele ce duceau spre uşa terasei, văzu două siluete întunecate venind spre casă. Când se mai apropiară, îşi dădu seama că erau Harold Denver şi sora ei, Ida. Le putea auzi vocile, urmate din când în când de râsul acela muzical, ca de copil, pe care-l cunoştea aşa de bine.

— Sunt aşa de încântată, o auzi pe sora ei spunând. Atât de mândră şi de mulţumită. Habar nu aveam. Cuvintele dumneavoastră au constituit o supriză şi o bucurie pentru mine. O, sunt aşa de bucuroasă.

— Tu eşti acolo, Ida?

— O, iat-o pe Clara. Trebuie să intru, domnule Denver. Noapte bună!

În întuneric răsunară apoi câteva şoapte, râsul Idei, şi un "Noapte bună, domnişoară Walker!". Clara luă mâna surorii sale şi trecură împreună prin fereastra înaltă şi rabatabilă. Doctorul se retrăsese în biroul lui, iar camera de zi era goală. O singură lampă roşie, pe servantă, îşi reflecta lumina înzecit prin abajur şi lemnul de mahon de dedesubtul ei, deşi sigurul capăt de lumânare arunca doar o lumină slabă în camera mare, pe jumătate cufundată în întuneric. Ida se îndreptă dansând către lampa mare din mijloc, însă Clara îşi puse mâna pe braţul ei.

— Îmi place mai mult lumina asta liniştită, zise. De ce n-am discuta puţin?

Se aşeză în scaunul mare, din pluş, al doctorului, iar sora ei se ghemui pe taburet la picioarele ei, privind-o cu un zâmbet pe buze şi o lumină jucăuşă în ochi. Chipul Clarei era umbrit

de o urmă de nelinişte, care dispăru când privi în ochii sinceri, albaştri ai surorii sale.

— Ai ceva să-mi spui, draga mea? o întrebă.

Ida se strâmbă puţin şi ridică din umăr.

— Înseamnă că procurorul general a deschis cazul pentru acuzare, zise. Ai de gând să mă interoghezi, Clara, aşa că nu nega. Mi-aş dori să termini eşarfa aceea din satin gri. Puţin modificată şi cu o vestă nouă, albă, ar arăta ca nouă, deşi este de prost gust.

— Ai întârziat destul de mult pe pajişte, spuse neînduplecata Clara.

— Da, cam aşa ceva. Ca şi tine, de altfel. Ai ceva să-mi spui? şi izbucni în râsul ei melodios.

— Discutam cu domnul Westmacott.

— Iar eu cu domnul Denver. Apropo, Clara, spune-mi sincer, ce crezi despre domnul Denver? Îţi place? Sincer!

— Îmi place chiar foarte mult. Cred că este unul dintre cei mai bine crescuţi, modeşti, puternici tineri pe care i-am cunoscut vreodată. Acum, draga mea, ai ceva să-mi spui?

Clara mângâie aproape matern părul blond al surorii sale şi-şi aplecă faţa pentru a auzi mărturisirea aşteptată. Nu-şi putea dori ceva mai mult decât ca Ida să devină soţia domnului Denver, iar din ceea ce auzise în timp ce se plimbau pe pajişte în seara aceea, nu se îndoia că între ei exista un fel de acord.

Însă Ida nu mărturisi nimic. Doar aceeaşi licărire jucăuşă şi zâmbet amuzat din ochii ei albaştri.

— Rochia aceea gri, începu.

— O, ironico! Haide, o să te întreb acelaşi lucru ca şi tine. Îţi place domnul Denver?

— O, este un drăguţ!

— Ida!

— Păi, m-ai întrebat. Asta cred despre el. Şi acum, draga mea iscoadă bătrână, nu vei mai afla

nimic de la mine; aşa că trebuie să aştepţi şi să nu fii prea curioasă. Mă duc să văd ce face tata.

Sări în picioare, înconjură cu braţele gâtul surorii ei, o îmbrăţişă şi dispăru. Un refren din Olivette intonat în contralto se auzi din ce în ce mai slab până când dispăru o dată cu trântitul unei uşi.

Clara Walker încă mai stătea în camera slab luminată, cu bărbia sprijinită în mâini şi ochii visători privind la întunericul de afară. Era datoria ei, deşi nemăritată, să joace rolul unei mame, să călăuzească pe altcineva pe căi nestrăbătute încă de paşii ei. De la moartea mamei sale, nici un gând nu se îndreptase asupra ei înşişi, totul era pentru tatăl şi sora ei. În propriii ochi se vedea o făptură obişnuită, ştiind că, adeseori, comportamentul ei făcea dovada unei lipse a graţiei tocmai atunci când îşi dorea contrariul. Îşi vedea chipul în oglindă, însă nu putea observa jocul schimbător al expresiilor care îl făceau fermecător – compasiunea nemăsurată, mila, feminitatea dulce care îi atrăgeau către ea pe toţi cei îndoiţi sau de necazuri, aşa cum în seara aceea fusese atras şi locotenentul Charles Westmacott. Se credea în afara oricărei posibilităţi de a fi iubită. Lucrurile stăteau însă altfel cu Ida, veselă, micuţă, spirituală, senină. Fusese născută pentru a fi iubită. Era aproape moştenirea ei. Însă deocamdată era tânără şi neştiutoare. Nu trebuia să se aventureze prea departe în apele acelea primejdioase fără ajutor. Exista un acord între ea şi Harold Denver. În adâncul inimii ei, Clara, asemeni tuturor femeilor, era o peţitoare şi deja îl alesese pe Denver dintre toţi, ca cel căruia i-o putea încredinţa pe Ida. Discutase cu ea de mai multe ori despre subiectele serioase ale vieţii, despre visurile lui, despre ceea ce putea să facă cineva pentru a lăsa în urma lui o lume mai bună. Ştia că avea un suflet nobil, era sincer şi însufleţit de gânduri măreţe. Cu toate acestea însă, nu-i plăcea toată această taină,

refuzul de a-i spune ce se întâmpla, mai ales din partea cuiva aşa de sincer şi onest cum era Ida. O să aştepte şi, dacă se va ivi ocazia a doua zi, îl va conduce chiar ea pe Harold Denver spre acest subiect. Putea să afle de la el ceea ce sora ei refuzase să-i spună.

Capitolul 5. O CUCERIRE NAVALĂ

Doctorul şi amiralul obişnuiau să-şi ţină unul altuia companie, într-o plimbare matinală, între micul dejun şi prânz. Locuitorii de pe acele alei liniştite, străjuite de copaci, puteau să vadă cele două siluete, marinarul înalt, subţire, sever şi medicul scund, agitat, cu costumul de tweed, trecând înainte şi înapoi cu atâta regularitate încât puteai fixa un ceas oprit după mersul lor. Amiralul făcea doi paşi pentru cei trei ai prietenului său, însă bărbatul mai tânăr era mai rapid, amândoi străbătând patru mile şi jumătate pe oră.

După urmă evenimentele descrise mai sus urmă o încântătoare zi de vară. Cerul era de un albastru puternic, câţiva nori albi, pufoşi plutind leneş pe alocuri, iar aerul era plin de zumzetul surd al insectelor şi, uneori, de sunetul mai ascuţit scos de câte o albină trecând în zbor cu un murmur tremurat, lung, parcă de diapazon. În timp ce prietenii încununau fiecare răsărit de soare cu plimbări până la Crystal Palace, puteau zări norii negri ai Londrei întinzându-se spre nord la orizont, ceaţa uşoară fiind străbătută de câte o turlă de biserică sau de câte un dom. Amiralul era bine dispus, căci poşta de dimineaţă adusese veşti bune pentru fiul său.

— Este minunat, Walker, spunea, de-a dreptul minunat, felul în care băiatul ăla al meu a reuşit să avanseze în ultimii trei ani. Astăzi am primit veşti de la Pearson. El este asociatul principal, iar fiul meu, cel de-al doilea – firma Pearson şi Denver. Viclean câine bătrân este Pearson, la fel de drăgălaş şi de lacom precum un rechin. Cu toate astea, pleacă pentru două săptămâni şi-l pune pe fiul meu să preia comanda, lăsându-i pe mâini

toată afacerea aceea uriaşă şi libertatea de a face ce doreşte cu ea. Ce zici de aşa o încredere, după doar trei ani petrecuţi la Bursă?

— Oricine ar avea încredere în el. Chipul lui inspiră încredere, zise doctorul.

— Haide, Walker! amiralul îl împunse cu cotul. Îmi cunoşti foarte bine partea sensibilă. Cu toate acestea este adevărat. Am fost binecuvântat cu o soţie minunată şi un fiu pe măsură, şi poate că-i preţuiesc mai mult tocmai pentru că am fost despărţit de ei aşa de mult timp. Am foarte multe lucruri pentru care să fiu recunoscător!

— Şi eu la fel. Cele mai bune fiice care au existat vreodată pe faţa pământului. O am pe Clara, care a învăţat atât de multă medicină încât ar putea câştiga bursa L.S.A., numai pentru a-mi înţelege mai bine munca. Dar, ia te uită, ce se apropie?

— Ridicaţi toate pânzele şi vântul la pupă! strigă amiralul. Paisprezece noduri viteză. Pe Sfântul George, e chiar femeia aceea!

Un nor de praf galben se înălţase unduitor de la curba drumului şi din mijlocul lui se ivise un triciclu înalt, tandem, înaintând într-un ritm nebun. În faţă se afla doamna Westmacott îmbrăcată într-o jachetă din tweed de culoare verde închis, o fustă care abia îi trecea de genunchi şi o pereche de ghete grosolane din acelaşi material. Avea o grămadă apreciabilă de hârtii roşii sub braţ, în vreme ce Charles, care era în spatele ei, îmbrăcat într-o haină Norfolk şi nişte pantaloni scurţi, avea câte un sul asemănător ieşind din fiecare buzunar. Egali la pas în vreme ce priveau, cei doi încetiniră, doamna sări jos, înfipse una dintre hârtii în gardul unei case părăsite; apoi, sărind înapoi în şa, era pe cale de a goni mai departe când nepotul îi atrase atenţia asupra celor doi gentilomi aflaţi pe alee.

— Vai, chiar nu v-am zărit, zise, învârtind de câteva ori din pedale şi îndreptând triciclul spre ei. Nu-i aşa că e o dimineaţă frumoasă?

— Minunată, răspunse doctorul. Păreţi foarte ocupată.

— Aşa şi sunt, spuse arătând spre hârtia colorată care încă mai flutura în gard. Vedeţi dumneavoastră, am încercat să răspândim ideile noastre. Charles şi cu mine facem asta de la şapte dimineaţa. Sunt în legătură cu întâlnirea noastră. Îmi doresc să aibă un mare succes. Uitaţi-vă!

Scoase una dintre hârtii, iar doctorul îşi văzu numele tipărit cu litere mari, negre în josul foii.

— Nu-l puteam uita pe cel care ia cuvântul. Toată lumea va veni. Au rezistat ceva vreme cele două domnişoare drăgălaşe Williams, de vizavi; însă acum le-am smuls promisiunea. Amirale, sunt sigură că vă doriţi să avem succes.

— Hm! Nu vă doresc nici un fel de eşec, doamnă.

— Veţi veni la stabilirea platformei?

— Voi fi... Nu, nu cred că pot.

— Atunci poate la întâlnire?

— Nu, doamnă; nu obişnuiesc să ies după cină.

— Ba da, veţi veni. Vă voi face o vizită dacă-mi permiteţi şi vom discuta pe îndelete când ajungeţi acasă. Noi încă n-am luat micul dejun. La revedere!

Se auzi un scrâşnet al roţilor şi norul de praf gălbui o porni din nou în josul drumului. Amiralul văzu că, printr-o eroare, strângea în mână una dintre nesuferitele hârtii. O mototoli şi o aruncă în drum.

— Mai bine aş fi spânzurat decât să mă duc, Walker, zise, în timp ce-şi relua plimbarea. Bărbat sau femeie, până acum nu m-a forţat nimeni să fac ceva.

— Nu sunt un om care pune prinsori, răspunse doctorul, însă cred că există şanse multe să te duci.

Amiralul tocmai ajunsese acasă şi se aşezase în camera de zi, când fu reînceput atacul împotriva sa. Tocmai despăturea încet şi cu dragoste Times, a cărui citire îndelungată pregătea prânzul şi

ajunsese doar să-şi fixeze ochelarii pe nasul subţire, acvilin, când auzi pietrişul scrâşnind şi, privind pe deasupra ziarului, o văzu pe doamna Westmacott apropiindu-se de cărare. Era încă îmbrăcată în costumul ciudat care ofensase noţiunile demodate ale bătrânului marinar despre ceea ce era cuvenit, însă nu putea nega, în timp ce o privea, că era o femeie foarte frumoasă. În nenumărate ţări privise femei de toate culorile şi vârstele, însă niciodată un chip aşa de regulat, frumos şi nici o siluetă mai dreaptă, suplă şi feminină. Încetă a se mai încrunta în timp ce se uita la ea, iar ridurile dispărură de pe fruntea lui aspră.

— Pot intra? întrebă ea, oprindu-se în uşa terasei, pe un fundal de iarbă verde şi cer albastru. Mă simt ca un invadator pătruns în adâncul teritoriului inamic.

— Este o invazie cât se poate de binevenită, doamnă, răspunse acesta, dregându-şi vocea şi aranjându-şi gulerul înalt. Încercaţi scuanul acesta de grădină. Cu ce vă pot ajuta? Să sun şi să-i dau de veste doamnei Denver că sunteţi aici?

— Vă rog, nu vă deranjaţi, amirale. Am venit numai în legătură cu mica noastră discuţie de azi-dimineaţă. Mi-aş dori să ne acordaţi sprijinul dumneavoastră puternic la întâlnirea următoare legată de îmbunătăţirea condiţiilor de trai ale femeii.

— Nu, doamnă, nu pot face asta, şi îşi strânse buzele, clătinându-şi capul grizonat.

— De ce nu?

— Este împotriva principiilor mele, doamnă.

— Dar de ce?

— Deoarece femeia are datoria ei, iar bărbatul pe a sa. Poate că sunt demodat, dar asta este părerea mea. Încotro se îndreaptă lumea? Tocmai aseară îi spuneam doctorului Walker că, în curând, vom avea o femeie ce-şi va dori să comande flota canalului.

— Aceasta este una dintre profesiile care nu pot fi îmbunătăţite, zise doamna Westmacott, cu zâmbetul cel mai dulce. Biata femeie trebuie să-i ceară apărare tot bărbatului.

— Nu-mi plac ideile astea noi, doamnă. Vă spun sincer că nu. Îmi place disciplina şi cred că, poate beneficia de pe urma ei. Femeile au acum o mulţime de lucruri pe care nu le aveau pe vremea părinţilor noştri. Mi s-a spus că au universităţi numai pentru ele şi am auzit că există şi femei doctor. Cu siguranţă că ar trebui să fie mulţumite. Ce şi-ar mai putea dori?

— Dumneavoastră sunteţi marinar, iar marinarii sunt întotdeauna curtenitori. Dacă aţi vedea cum stau într-adevăr lucrurile, v-aţi schimba părerea. Ce să facă bietele de ele? Sunt aşa de multe, iar lucrurile la care au dreptul atât de puţine. Pot fi guvernante? Foarte rare asemenea situaţii. Muzica şi desenul? Nu este nici măcar una din cincizeci care să aibă asemenea talente. Medicină? Este încă împrejmuită de obstacole pentru femei şi ai nevoie de câţiva ani şi o mică avere pentru a deveni aşa ceva. Infirmiere? Este o muncă grea, prost plătită şi doar cele mai puternice o pot face. Ce aţi vrea atunci să facă, amirale? Să stea jos şi să moară de foame?

— Aş! Lucrurile nu sunt chiar aşa de rele.

— Presiunea este îngrozitoare. Daţi un anunţ pentru o companioană cu zece şilingi pe săptămână, mai puţin decât salariul unui bucătar şi veţi vedea câte răspunsuri primiţi. Nu există nici o speranţă, nici un viitor pentru aceste mii de femei ce se luptă. Viaţa este un efort sordid, monoton ce duce către o bătrâneţe lipsită de orice bucurie. Şi cu toate acestea, atunci când încercăm să aducem o mică rază de speranţă, şansa unui viitor mai bun, oricât de îndepărtată ar fi, ni se spune de către domni curtenitori că este împotriva principiilor lor să ajute.

Amiralul tresări, dar scutură capul în semn de dezacord.

— Există finanţele, legea, medicina veterinară, birourile guvernamentale, posturile de funcţionar, măcar toate acestea ar trebui puse la dispoziţia femeii pentru a putea concura cu succes pentru ele, atunci când le duce mintea. În acest caz, dacă femeia n-ar avea succes ar fi doar din vina ei, iar majoritatea populaţiei acestei ţări nu s-ar mai putea plânge că trăiesc sub o lege diferită, a unei minorităţi şi că sunt ţinute în sărăcie şi supunere, cu orice cale spre independenţă închisă lor.

— Ce aţi propune să facem, doamnă?

— Să îndreptăm injustiţiile cele mai violente şi astfel să uşurăm drumul pentru o reformă. Priviţi acum la omul acela care sapă în câmpie. Îl cunosc. Nu ştie nici să scrie, nici să citească, este înmuiat în whisky şi are tot atâta minte cât cartofii după care sapă. Cu toate acestea, are dreptul la vot, poate întoarce soarta unei alegeri şi poate ajuta la hotărârea politicii imperiului său. Să luăm apoi cel mai apropiat exemplu, pe mine, o femeie cu o oarecare educaţie, care a călătorit ceva, a văzut şi studiat în instituţiile multor ţări. Am o avere considerabilă şi plătesc mai multe taxe decât cheltuieşte omul acela pe whisky, lucru care spune destule; cu toate acestea, nu am o influenţă mai directă asupra folosirii banilor pe care-i plătesc decât musca ce se târăşte pe perete. Este bine? Este corect?

Amiralul se mişcă încurcat pe scaun.

— Cazul dumneavoastră este unul special, zise.

— Însă nici o femeie nu are drepturi. Gândiţi-vă că femeile alcătuiesc majoritatea unei naţiuni. Cu toate acestea, dacă ar exista o problemă de legislaţie în care ele ar avea părere, iar bărbaţii de o alta, ar apărea ca şi când problema a fost votată în unanimitate, atunci când mai mult de jumătate erau împotrivă. Este drept?

Amiralul se suci din nou. Era foarte ciudat pentru marinarul galant să aibă în faţa lui o femeie foarte frumoasă, bombardându-l cu întrebări cărora nu le putea găsi nici un răspuns. “N-am putut nici măcar scoate tunurile”, avea el să-i explice doctorului în seara aceea.

— Acestea sunt punctele asupra cărora vom insista la întâlnire. Disponibilitatea completă şi liberă a profesiilor, abolirea finală a sclaviei, cum îi spun eu, şi drepturi cetăţeneşti pentru toate femeile care plătesc taxe reginei peste o anumită sumă. Cu siguranţă că nu este nimic nerezonabil în asta. În seara aceea se vor alia medicina, legea şi biserica pentru apărarea femeii. Marina să fie singura profesie absentă?

Amiralul sări din scaun cu o înjurătură pe vârful limbii.

— Gata, gata, doamnă, strigă. Opriţi-vă acum! Am auzit destul. M-aţi convins puţin. Nu am de gând să neg. Dar să ne oprim aici. Mă voi mai gândi la asta.

— Sigur că da, amirale. Nu avem de gând să vă grăbim în hotărârea dumneavoastră. Încă mai sperăm să vă vedem la adunare.

Se ridică şi, cu pasul ei masculin şi nepăsător, se mută de la un tablou la altul, căci pereţii erau acoperiţi din belşug cu reminiscenţe din călătoriile amiralului.

— Ia te uită! spuse. Cu siguranţă că vasul acesta şi-ar fi strâns toate pânzele de jos şi le-ar fi ridicat pe cele de sus dacă s-ar fi aflat al adăpostul unui mal cu vântul la pupa.

— Bineînţeles că aşa ar fi făcut. Aş putea jura însă că artistul n-a trecut niciodată de Gravesend. Este vasul Penelope, aşa cum era pe 14 iunie 1857, la intrarea în Strâmtoarea Banca, cu insula Banca la pupa de la tribord şi Sumatra în port. A pictat-o din evocări, însă, bineînţeles, cum aţi şi spus, toate erau coborâte şi ridica doar pânzele de furtună şi

pe cele de sus, deoarece dinspre sud-vest bătea un adevărat ciclon. Într-adevăr, vă felicit, doamnă!

— O, am navigat şi eu puţin – atât cât poate face o femeie, ştiţi. Acesta este Golful Funchal. Ce fregată frumoasă!

— Frumoasă, spuneţi?! A, era minunată! Aceea este Andromeda. Eram şeful echipajului la bordul ei – sublocotenent i se spune acum, deşi îmi place mai mult numele mai vechi.

— Ce pantă încântătoare au catargele ei şi ce curbă au pupele! Cu siguranţă că era un vas rapid.

Bătrânul marinar îşi frecă mâinile şi ochii îi sclipiră. Vechile lui nave urmau soţiei şi fiului său, în afecţiunea lui.

— Cunosc Funchalul, zise doamna cu nepăsare. Acum câţiva ani am avut un yaht de şapte tone, ca un cuter, Banshee, şi am mers cu el de la Madeira la Falmouth.

— Dumneavoastră, doamnă, într-un vas de şapte tone?

— Cu câţiva flăcăi din Cornish pe post de echipaj. O, a fost minunat! Două săptămâni sub cerul liber, fără griji, scrisori, musafiri, gânduri meschine, nimic în afara muncii glorioase a lui Dumnezeu, marea unduitoare şi cerul tăcut. Într-adevăr, îmi place şi călăria, însă oare se poate compara ceva cu legănatul unui mic vas în timp ce coboară pe panta adâncă a unui val, iar apoi tremură şi sare înapoi în sus? O, dacă sufletele noastre ar putea migra, aş fi un pescăruş deasupra tuturor celorlalte păsări! Însă vă reţin, amirale! Adio!

Bătrânul era mult prea pătruns de admiraţie pentru a mai spune ceva. Nu putea decât să scuture mâna ei puternică şi mare. Străbătuse pe jumătate cărarea, când îl auzi strigând-o şi-i văzu capul grizonat şi chipul ars de soare privind din spatele perdelelor.

— Mă puteţi trece pe lista adunării, strigă, dispărând ruşinat în spatele ziarului, acolo unde-l

găsi soţia sa la vremea prânzului.

— Am înţeles că ai avut o discuţie destul de lungă cu doamna Westmacott, îi spuse.

— Da şi cred că este una dintre cele mai înţelepte femei din câte am cunoscut vreodată.

— Doar în afară de subiectul drepturilor pentru femei, binenţeles.

— E, nu ştiu. A avut destul de spus şi pe această temă. De fapt, mamă, am luat un bilet de-al ei pentru întâlnire.

Capitolul 6. O POVESTE VECHE

Aceasta nu avea să fie însă singura conversaţie semnificativă purată în acea zi de doamna Westmacott şi nici amiralul nu era singura persoană din Wilderness ale cărei păreri aveau să se schimbe radical. Familiile vecine – Winslow, din Anerley, şi Cumberbatch, din Gipsy Hill – fuseseră invitate la tenis de către doamna Westmacott, iar terenul se înveselise în acea seară cu hainele tinerilor şi rochiile luminoase ale fetelor. Pentru cei mai bătrâni, care şedeau în scaunele de grădină din răchită, siluetele albe, care se înălţau, coborau, săreau, rotitul fustelor, scânteierea pantofilor din pânză, pocnitul rachetelor şi bâzâitul ascuţit al mingiilor, cu neîntreruptul "cincisprezece zero, cincisprezece egal" al arbitrului, toate alcătuiau o scenă veselă şi încântătoare. A-şi vedea fiii şi fiicele atât de îmbujoraţi, sănătoşi şi fericiţi reflecta şi în obrajii lor o strălucire şi era greu de spus care dintre ei erau mai mulţumiţi, jucătorii sau privitorii.

Doamna Westmacott tocmai terminase un set când o zări pe Clara Walker stând singură la capătul mai îndepărtat al pajiştii. Alergă de-a lungul terenului, părăsi jocul, spre surpriza vizitatorilor şi se aşeză lângă aceasta. Firea rezervată şi aleasă a Clarei dădea înapoi în faţa francheţii îndrăzneţe şi a felului ciudat ale văduvei, dar cu toate acestea instinctul îi spunea că dincolo de aceste bizarerii se afla un suflet bun şi nobil. De aceea zâmbi în sus, către ea şi dădu din cap în semn de salut.

— De ce nu joci? Pentru Dumnezeu, să nu începi a fi leneşă şi prea domnişoară pentru asta! Când renunţi la mişcare, renunţi la tinereţe.

— Am jucat un set, doamnă Westmacott.

— Ai dreptate, draga mea.

Se aşeză lângă ea şi o bătu pe mână cu racheta de tenis.

— Draga mea, îmi placi şi am de gând să-ţi spun Clara. Nu eşti atât de agresivă pe cât mi-aş dori, Clara, dar cu toate astea, îmi placi foarte mult. Ştii, sacrificiul de sine este foarte frumos, dar genul nostru a avut parte de prea mult şi ar fi bine să mai vedem şi un comportament opus. Ce crezi despre nepotul meu, Charles?

Întrebarea era aşa de bruscă şi neaşteptată încât Clara aproape sări în scaun.

— Eu... eu... nu prea i-am acordat atenţie nepotului dumneavoastră, Charles.

— Nu? Atunci trebuie să-l studiezi bine căci vreau să-ţi vorbesc despre el.

— Mie? Dar de ce ?

— Mi se pare cel mai potrivit aşa. Vezi tu, Clara, problema stă astfel. Este foarte posibil ca în curând să mă găsesc în împrejurări noi ale vieţii, care vor presupune noi obligaţii şi-mi vor face imposibil să întreţin o casă pe care Charles să o împartă cu mine.

Clara o privi fix. Însemna asta că era pe cale de a se recăsători? Ce altceva voia să spună?

— Tocmai de aceea Charles trebuie să aibă o casă a sa. Este evident. Acum, eu nu sunt de acord cu viaţa de celibatar. Tu eşti?

— Sincer, doamnă Westmacott, nu m-am gândit niciodată la asta.

— O, tu, pisicuţă vicleană! Există oare vreo fată care să nu se fi gândit niciodată la asta? Eu cred că un tânăr de douăzeci şi şase de ani ar trebui să se căsătorească.

Clara nu se simţea deloc în largul ei. Îi venise în minte gândul îngrozitor că această ambasadoare venise la ea cu rolul de delegat pentru a-i face o propunere de căsătorie. Însă cum se putea una ca asta? Nu discutase mai mult de trei, patru ori cu

nepotul ei şi nu ştia nimic mai mult despre el decât ceea ce-i spusese în seara precedentă. Era cu neputinţă, atunci. Şi cu toate astea, ce voia atunci să spună mătuşa lui discutând atât despre treburile lui personale?

— Nu crezi şi tu, insistă, că unui tânăr de douăzeci şi şase de ani îi este mai bine căsătorit?

— Cred că este destul de matur pentru a decide singur.

— Da, da. A şi făcut-o. Însă Charles este puţin ruşinos, cam lent în a se exprima. Mă gândeam să pregătesc drumul pntru el. Aceste lucruri se pot aranja mult mai bine de către două femei. Bărbaţii întâmpină uneori dificultăţi în a se face înţeleşi.

— Vă urmăresc cu greu, doamnă Westmacott, strigă Clara disperată.

— Nu are nici o meserie. Însă are gusturi bune. Citeşte Browning în fiecare seară. Şi este uimitor de puternic. Când era mai mic, obişnuiam să ne punem împreună mănuşile de box, însă acum nu-l mai pot convinge, deoarece spune că nu mai poate juca aşa de uşor. Îi voi aloca cinci sute de lire, care ar trebui să fie de ajuns pentru început.

— Dragă doamnă Westmacott, strigă Clara, vă asigur că nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbiţi.

— Crezi că sora dumitale Ida l-ar lua în căsătorie pe nepotul meu Charles?

Sora ei Ida? La acest gând o străbătu aproape un fior de bucurie şi uşurare. Ida şi Charles Westmacott. Nu se gândise niciodată la asta. Şi cu toate acestea petrecuseră destul de mult timp împreună. Jucaseră tenis. Împărţiseră triciclul tandem. Simţi din nou fiorul de bucurie şi aproape de el întrebările necruţătoare ale conştiinţei. De ce această bucurie? Care era adevăratul ei motiv? Poate că undeva, în adâncul inimii, ascuns printre cotloanele îngropate ale sufletului, era gândul că o eventuală reuşită a lui Charles în a o cuceri pe Ida ar însemna că Harold era încă liber? Cât de

răutăcios, nepotrivit unei fete, unei surori, era acest gând! Îl strivi şi-l aruncă deoparte, însă tot îi simţea capul ridicându-se. Se înroşi de egiosmul ei, în timp ce se întorcea iar către tovarăşa ei.

— Nu pot şti, răspunse.

— Este cumva logodită?

— Din câte ştiu, nu.

— Eziţi când spui asta.

— Deoarece nu sunt sigură. Însă ar putea să o întrebe. Nu ar putea fi decât flatată.

— Chiar aşa. Îi spun că ăsta este cel mai obiectiv compliment pe care-l poate face un bărbat unei femei. Este puţin timid, însă atunci când se hotărăşte asupra unui lucru, îl face. Te asigur că este foarte îndrăgostit de ea. Aceşti oameni adorabil de veseli îi atrag întotdeauna pe cei mai înceţi şi greoi; este poate metoda naturii de a neutraliza plicticoşii. Sunt cu toţii atraşi. Dacă-mi permiţi, cred că voi profita de ocazie pentru a-i spune că, din câte ştii dumneata, nu există un obstacol real în drum.

— Din câte ştiu, repetă Clara, în timp ce văduva se îndepărta spre locul unde jucătorii erau grupaţi în jurul fileului sau se îndreptau agale spre casă. Se ridică pentru a o urma; capul i se rotea din cauza noilor veşti, astfel încât se aşeză din nou. Care dintre ei ar fi mai bun pentru Ida, Harold sau Charles? Cântări problema cu grija unei mame ce face planuri pentru unicul ei copil. Harold i se păruse a fi, în multe privinţe, unul dintre cei mai nobili şi mai buni tineri din câţi întâlnise. Dacă ar fi vreodată să iubească un bărbat, ar fi doar unul ca acesta. Însă nu trebuia să se gândească la ea. Avea motive pentru a crede că amândoi erau îndrăgostiţi de sora ei. Care dintre ei ar fi mai potrivit pentru ea? Dar poate că problema era deja rezolvată. Nu putea uita frântura de conversaţie pe care o auzise noaptea trecută şi nici secretul pe care sora ei refuzase să i-l împărtăşească. Dacă Ida nu-i spunea spune, nu mai rămânea decât o singură persoană

care o putea face. Îşi ridică ochii şi în faţa ei stătea Harold Denver.

— Păreaţi dusă pe gânduri, îi spuse el zâmbind, sper că erau plăcute.

— O, plănuiam, răspunse, ridicându-se. În general, pare o pierdere de timp, căci lucrurile au felul lor de a se rezolva tocmai atunci când te aştepţi mai puţin.

— Ce plănuiaţi?

— Viitorul.

— Al cui?

— O, al meu şi al Idei.

— Făceam şi eu parte din viitorul dumneavostră?

— Sper ca toţi prietenii noştri să facă parte.

— Nu intraţi încă, îi zise el când ea începu să se îndrepte încet spre casă. Aş fi vrut să vorbim. Să ne plimbăm de-a lungul peluzei. Poate că vă e răcoare. Dacă aşa e, vă pot aduce un şal.

— O, nu, nu îmi este frig.

— Aseară discutam cu sora dumneavoastră Ida.

Ea băgă de seamă că vocea îi tremura puţin şi privind la chipul lui întunecat, cu trăsături regulate, văzu că era foarte serios. Simţi că lucrurile erau deja stabilite şi că venea să-i ceară mâna surorii ei.

— Este o fată încântătoare, continuă după o scurtă pauză.

— Într-adevăr, răspunse Clara cu căldură. Şi oricine care a trăit alături de ea şi a cunoscut-o bine îţi poate spune cât e de bună şi fermecătoare. Este asemenea unei raze de soare în casă.

— Doar cel cu un suflet bun poate fi atât de fericit cum pare ea fi. Cred că darul cel mai de preţ al cerului este o minte pură şi un spirit aşa de nobil încât să nu poată observa ceea ce este rău şi murdar în jurul nostru. Căci atâta vreme cât putem vedea aceasta, cum putem fi cu adevărat fericiţi?

— Are, de asemenea, şi o latură profundă. Nu o arată celorlalţi şi nici nu ar trebui să o facă,

deoarece este încă foarte tânără. Însă are gânduri alese şi planuri înalte pentru ea însăşi.

— Nu o puteţi admira mai mult decât mine. Într-adevăr, domnişoară Walker, cer doar să fiu adus într-o relaţie mai apropiată de ea şi să simt existenţa unei legături permanente între noi.

Într-un final venise şi asta. Pentru o clipă, inima i se opri în piept, apoi un şuvoi de dragoste pentru sora ei îi continuă bătăile. Jos cu gândul acela întunecat care mai încerca să-şi ridice capul murdar! Se întoarse spre Harold cu ochi scânteietori şi cuvinte dulci pe buze.

— Mi-aş dori să vă fiu drag şi apropiat amândurora, spuse el în vreme ce-i lua mâna. Mi-aş dori ca Ida să-mi fie soră, iar dumneavoastră soţie.

Nu zise nimic. Rămase doar privindu-l cu buzele întredeschise şi ochi mari, întunecaţi, întrebători. Peluza dispăruse, grădinile înclinate, vilele din cărămidă, cerul întunecat cu o jumătate de lună palidă care începuse să se arate pe deasupra coşurilor. Totul dispăruse şi era conştientă doar de chipul oacheş, sincer, rugător şi de vocea depărtată, separată de ea, glasul unui bărbat care-i mărturisea unei femei dragostea lui. Spunea că era nefericit, iar viaţa lui, un gol; era doar un singur lucru care-l mai putea salva; ajunsese la o răscruce de drumuri, într-o parte erau fericirea şi onoarea, totul fiind nobil şi înalt; în partea cealaltă, sufletul lui mort, viaţa singuratică, goana josnică după bani, scopurile egoiste şi sordide. Avea nevoie doar de mâna femeii pe care o iubea pentru a-l conduce pe drumul cel bun. Şi ar arăta cu viaţa cât de mult o iubea. O iubea pentru dulceaţa ei, feminitatea, puterea ei. Avea nevoie de ea. Nu voia să i se alăture? Şi în timp ce asculta, îşi dădu seama că bărbatul era Harold Denver, femeia era ea însăşi, iar creaţia lui Dumnezeu era nespus de frumoasă – iarba verde de sub picioarele ei, foşnetul frunzelor, petele lunguieţe portocalii din

cerul apusului. Vorbea ea; abia ştia ce însemnau cuvintele frânte, dar văzu lumina bucuriei izvorând de pe chipul lui, iar mâna ei se mai afla în a lui în timp ce rătăceau prin apusul de soare. Acum nu-şi mai spuneau nimic, doar păşeau simţind fiecare prezenţa celuilalt. Totul era nou în jurul lor, cunoscut şi totuşi cu o altă înfăţişare, atins de frumuseţea fericirii tocmai găsite.

— Nu ştiai de dinainte? o întrebă. Nu cred una ca asta. Ce mască de gheaţă cred că port! Cum ar putea cineva simţi ca mine fără s-o arate totuşi? Cel puţin sora ta ştia.

— Ida!

— S-a întâmplat seara trecută. A început să te laude, i-am mărturisit ceea ce simţeam, iar într-o clipă a ştiut totul.

— Însă ce-ai putut... ce-ai putut vedea la mine? O, mă rog să nu regreţi!

Inima-i sensibilă era tulburată de gândul unei fericiri nemeritate.

— Să o regret?! Mă simt ca un om salvat. Nu ştii cât de degradantă este această viaţă de oraş, cât de înjositoare şi totuşi atât de acaparatoare. Auzi doar sunetul banilor. Nu te poţi gândi la nimic altceva. O urăsc din adâncul inimii şi totuşi cum mă pot retrage fără a-mi răni părintele? Exista un singur mod de a înfrânge tentaţia, iar acesta era printr-o casă atât de curată şi de nobilă încât să mă întărească împotriva a orice m-ar putea trage în jos. Deja am simţit această influenţă. Ştiu că atunci când vorbesc cu tine sunt un om mai bun. Tu eşti aceea care trebuie să meargă alături de mine, sau voi merge singur pe drumul vieţii.

— O, Harold, sunt aşa de fericită!

Se plimbau în continuare prin umbrele care se înteţeau, în timp ce stelele apăreau una câte una pe cerul negru-albăstrui de deasupra lor. În cele din urmă, un vânt rece începu să bată dinspre est şi-i readuse pe pământ.

— Trebuie să intri. Cred că-ţi este frig.

— Probabil că tata se întreabă unde sunt. Să-i spun ceva?

— Dacă vrei, draga mea. Sau o voi face eu mâine dimineaţă. Trebuie să-i spun mamei mele în seara asta. Ştiu că va fi încântată.

— Sper să fie aşa.

— Lasă-mă să te duc până la cărarea din grădină. Este aşa de întuneric. Lampa voastră încă nu s-a aprins. Iată uşa terasei. Pe mâine atunci, draga mea.

— Până mâine, Harold.

— Scumpa mea!

Îşi coborî capul, iar buzele li se întâlniră pentru prima dată. Apoi, când ea deschise uşa terasei, îi auzi pasul grăbit şi ferm, străbătând cărarea pietruită. O lumină era aprinsă când ea intră în cameră, iar acolo era Ida dansând asemenea unui spiriduş poznaş înaintea ei.

— Ai ceva să-mi spui? întrebă cu o faţă serioasă.

Apoi, aruncându-şi dintr-o dată braţele în jurul gâtului surorii sale:

— O, dragă, dragă Clara! Sunt aşa de fericită. Aşa de fericită!

Capitolul 7. VENIT TANDEM FELICITAS

Doar trei zile mai târziu după ce amiralul şi doctorul se felicitaseră unul pe altul în urma legăturilor ce aveau să le unească familiile şi care aveau să le transforme prietenia în cava mult mai drag şi mai apropiat, domnişoara Ida Walker primi o scrisoare ce-i provocă o oarecare surpriză şi un amuzament considerabil. Venea de la vecini şi-i fu înmânată de pajul cel roşcat imediat după micul dejun.

"Dragă domnişoară Ida", începea această bizară scrisoare, trecând apoi brusc la persoana a treia. *"Domnul Charles Westmacott speră să aibă plăcerea nespusă a unui drum pe triciclul tandem alături de domnişoara Ida Walker. Domnul Charles Westmacott o va aduce în jumătate de oră. Dumneata vei sta în faţă. Al vostru sincer, Charles Westmacott."*

Întregul bilet avea un scris mare, lăbărţat, ca de băiat de şcoală, foarte subţire la liniile de sus şi foarte gros la cele de jos, ca şi cum ar fi necesitat multe chinuri.

În ciuda stilului ciudat, înţelesul era destul de clar; aşa că Ida se grăbi spre camera ei şi abia îşi pusese rochia cea gri pentru mersul pe bicicletă, când văzu tandemul la uşă alături de voinicul său ocupant. O ajută să suie în şa cu o expresie mai solemnă şi mai gânditoare decât de obicei, iar câteva clipe mai târziu zburau de-a lungul străzilor line şi frumoase ale suburbiei către Forest Hill. Muşchii puternici ai atletului făceau ca greoaia maşinărie să tremure şi să sară la fiecare mişcare; în timp ce silueta micuţă şi gri, cu chipul vesel şi buclele blonde căzând în bătaia vântului de sub pălăria de paie cu o bandă roz, se ţinea bine,

cocoţată în vârful tandemului şi lăsa pedalele să se rotească sub picioarele ei. Străbăteau milă după milă, cu vântul ce-i bătea în faţă, copacii dansând în două şiruri lungi pe fiecare parte, până când trecură de Croydon şi se apropiau iar de Norwood.

— N-ai obosit? îl întrebă, uitându-se peste umăr şi întorcând spre el o ureche micuţă roz, o buclă aurie şi un ochi albastru cu o sclipire ascunsă în colţ.

— Nici un pic. Abia mi-am intrat în ritm.

— Nu e minunat să fii puternic? Întotdeauna îmi aminteşti de un motor cu aburi.

— De ce tocmai un motor cu aburi?

— Păi, pentru că este aşa de puternic şi demn de încredere şi lipsit de raţiune. Ei bine, n-am vrut să zic ultima parte, ştii..., dar, dar înţelegi ce vreau să spun. Ce s-a întâmplat cu tine?

— De ce ?

— Deoarece te necăjeşte ceva. N-ai râs nici măcar o dată.

El izbucni într-un râs înspăimântător.

— Sunt chiar vesel, zise.

— Ba nu, nu eşti. Şi de ce mi-ai scris aşa un bilet înţepat?

— Vezi, eram sigur că e înţepat, strigă, am zis că e din cale-afară de înţepat.

— Atunci de ce l-ai scris?

— Nu l-am scris eu.

— Atunci cine? Mătuşa ta?

— O, nu. Era cineva pe nume Slatterry.

— Dumnezeule! Cine e?

— Ştiam că o iasă la iveală, am simţit-o. Ai auzit de scriitorul Slaterrry?

— Niciodată.

— Se pricepe de minune să se exprime pe el însuşi. A scris o carte intitulată “Secretul rezolvat, sau alcătuirea unei scrisori – o sarcină uşurată”. Îţi oferă modele pentru tot felul de scrisori.

Ida izbucni în râs.

— Aşa că, de fapt, ai copiat una.

— Era alcătuită pentru a invita o tânără domnişoară la picnic, însă m-am pus pe lucru şi în curând am schimbat-o în aşa fel încât să se potrivească foarte bine. Se pare că Slaterry n-a cerut nimănui să meargă cu el pe un tandem. Însă când m-am apucat de scris, părea aşa de înţepată, încât am adăugat câteva cuvinte la început şi la sfârşit, care mi s-au părut că au îmbunătăţit în mare măsură biletul.

— Mi s-a părut mie că e ceva straniu la început şi la sfârşit.

— Într-adevăr? Ciudat că ai observat diferenţa de stil. Cât de isteaţă eşti! Eu sunt foarte încet la astfel de lucruri. Ar fi trebuit să fiu pădurar sau jucător sau altceva. Am astfel de talente. Însă am găsit ceva nou.

— Ce este?

— Munca la o fermă de animale. Am un prieten în Texas, iar el spune că este o viaţă deosebită. Am de gând să cumpăr o parte din averea lui. Toate se petrec în aer liber – împuşcături, călărit, sport. Te-ar deranja, te-ar deranja foarte tare să vii acolo cu mine, Ida?

Ida fu cât pe ce să cadă de pe scaun de uimire. Singurele cuvinte care-i veneau în minte erau "Sfinte Doamne!" şi le spuse.

— Asta dacă nu ţi-ar strica planurile sau nu ţi-ar modifica cumva aranjamentele.

El încetini şi dădu drumul ghidonului, astfel încât marea maşinărie rătăcea fără ţintă dintr-o parte în alta a aleii.

— Îmi dau seama că nu sunt inteligent sau altceva de felul ăsta, însă m-aş strădui să fac tot ce pot pentru a te face fericită. Nu crezi că, în timp, ai putea ajunge să mă placi măcar un pic?

Ida scoase un strigăt de spaimă.

— Nu te voi plăcea dacă mă loveşti de un perete, spuse, în vreme ce triciclul luă greu curba. Ai grijă de ghidon.

— Da. Dar spune-mi, Ida, dacă vrei să vii cu mine.

— O, nu ştiu ce să zic. Este prea absurd! Cum putem vorbi despre astfel de lucruri fără să te pot vedea? Tu vorbeşti spre ceafa mea, iar eu trebuie să-mi răsucesc capul pentru a-ţi răspunde.

— Ştiu. Tocmai de aceea ţi-am scris în bilet să stai în faţă. Am crezut că aşa îmi va fi mai uşor. Dacă vrei însă, opresc maşinăria, iar tu te poţi întoarce şi putem discuta despre asta.

— Sfinte Doamne! strigă Ida. Închipuie-ţi cum ar fi să stăm faţă în faţă, pe un triciclu oprit în mijlocul drumului, în timp ce toţi oamenii s-ar uita la noi prin ferestre!

— Ar părea caraghios, nu-i aşa? Atunci, dacă ne-am da amândoi jos şi am împinge triciclul?

— O, nu, e mai bine aşa.

— Sau l-aş putea duce în spate.

Ida izbucni în râs.

— Asta ar fi încă şi mai absurd.

— Atunci vom merge în linişte, iar eu voi avea grijă de ghidon. Nu voi mai vorbi despre asta, dacă aşa preferi. Dar chiar te iubesc foarte mult şi m-ai face foarte fericit dacă ai veni cu mine în Texas; cred că după un timp ai putea fi şi tu fericită.

— Dar mătuşa ta?

— O, ei i-ar plăcea foarte mult. Aş putea înţelege însă dacă tatăl tău nu ar dori să te piardă. Sunt sigur că nici mie nu mi-ar plăcea, dacă aş fi în locul lui. Dar, la urma urmei, America nu mai este azi aşa de departe şi nici nu mai pare aşa de sălbatică. Am lua cu noi un pian mare şi un exemplar din Browning. Iar Denver şi soţia lui ar veni să ne viziteze. Familia noastră ar alcătui un adevărat grup. Ar fi chiar distractiv.

Ida asculta cuvintele bâlbâite şi frazele întrerupte care erau şoptite în spatele ei; era ceva în greutatea cu care vorbea Charles, mai mişcător decât cuvintele celui mai elocvent vorbitor. Se oprea, se încurca, îşi pierdea răsuflarea între

propoziţii şi dădea drumul tuturor speranţelor sale în fraze mici şi stângace. Dacă nu simţea dragoste, cel puţin existau în inima ei compasiune şi simpatie care seamănau foarte tare cu ea. Mai era, de asemenea, mirarea că cineva slab şi fragil putea zgudui un om atât de puternic, încât ar fi aşteptat întreaga-i viaţă pentru răspunsul ei. Mâna ei stângă se afla pe perna de lângă ea. El se aplecă înainte şi o apucă cu blândeţe. Nu încercă să şi-o retragă.

— Pot să o am, zise el, pentru toată viaţa?

— Fii atent la ghidon, îi răspunse, zâmbind, şi nu-mi mai pomeni nimic despre asta azi. Te rog!

— Atunci, când voi afla răspunsul?

— O, astă seară, mâine, nu ştiu. Trebuie să o întreb pe Clara. Vorbeşte-mi despre altceva.

Şi într-adevăr discutară despre altceva; însă mâna ei stângă încă se mai afla într-a lui, iar el ştiu, fără să mai întrebe altceva, că totul era bine.

Capitolul 8. UMBRE DE DINAINTE

Întrunirea doamnei Westmacott pentru emanciparea femeilor trecuse şi fusese un mare succes. Toate domnişoarele şi matroanele suburbiilor sudice răspunseseră chemării ei, fusese susţinută o platformă puternică de către doctorul Balthazar Walker, iar amiralul Hay Denver se aflase printre cei mai de seamă suporteri ai săi. Un singur ignorant venise din întunericul de afară şi începuse să ironizeze adunarea din capătul holului, însă fusese potolit de cel care luase cuvântul, pietrificat de privirile indignate ale emancipatelor din jurul lui, iar în cele din urmă fusese condus la uşă de Charles Westmacott. Hotărâri îndrăzneţe erau propuse pentru a fi înaintate unui număr mai mare de conducători ai statului, întâlnirea destrămându-se cu convingerea că o lovitură adâncă se produsese în favoarea femeii.

Exista însă cel puţin o femeie pentru care întâlnirea şi tot ce era legat de ea nu fuseseră deloc un prilej de plăcere. Clara Walker urmărea cu inima grea prietenia creată între tatăl ei şi văduvă. Apropierea se accentua cu fiecare săptămână, până când nu mai trecea o singură zi fără ca cei doi să fie împreună. Întrunirea ce se apropia fusese până atunci scuza acestor neîntrerupte întrevederi, însă acum aceasta se terminase, dar doctorul tot mai discuta despre fiecare subiect preţuit de vecina sa. Le mai vorbea, de asemenea, fiicelor sale despre puterea ei de caracter, mintea hotărâtă şi despre necesitatea cultivării acestei prietenii şi urmarea exemplului ei, până când ajunsese subiectul său de conversaţie obişnuit.

Toate acestea ar fi putut trece drept bucuria firească găsită de un bărbat mai în vârstă în

compania unei femei inteligente şi frumoase, însă existau alte lucruri care, în ochii Clarei, păreau a-i atribui o însemnătate mai adâncă. Nu putea uita că, într-o seară, Charles Westmacott îi vorbise, menţionase posibilitatea recăsătoririi mătuşii sale. Probabil că ştia sau observase ceva înainte de a vorbi despre una ca asta. Şi apoi chiar şi doamna Westmacott spusese că spera să-şi schimbe modul de viaţă în curând şi să preia noi responsabilităţi. Ce putea asta însemna decât că se aştepta să se căsătorească? Dar cu cine? Părea să aibă puţini prieteni în afara cercului lor. Nu putea face aluzie decât la tatăl ei. Cu toate că era un gând îngrozitor, trebuia să-l ia în seamă.

Într-una din seri, doctorul întârziase mai mult decât de obicei la vecina sa. Obişnuia să treacă pe la amiral imediat după cină, însă acum o lua mai des în direcţia opusă. Când se întoarse o găsi pe Clara singură în camera de zi, citind o revistă. Sări în picioare când îl auzi intrând, împinse înainte scaunul lui şi-i aduse perechea de papuci.

— Arăţi puţin palidă, draga mea, remarcă el.

— O, nu, tată, mă simt foarte bine.

— Totul e în ordine cu Harold?

— Da. Partenerul său, domnul Pearson este încă plecat, iar el face toată treaba.

— Foarte bine. Sunt sigur că va avea succes. Unde este Ida?

— Cred că în camera ei.

— Era cu Charles Westmacott, pe pajişte, nu demult. Pare să ţină foarte tare la ea. Nu este foarte inteligent, dar cred că îi va fi un soţ bun.

— Sunt sigură, tată. Este foarte puternic şi demn de încredere.

— Da, cred că este tipul de om care nu dă greş. Nu este nimic ascuns în privinţa lui. Iar referitor la inteligenţa lui, nu contează, deoarece mătuşa sa, doamna Westmacott, este foarte bogată, mult mai bogată decât ai fi tentat a crede după modul ei de viaţă şi a prevăzut pentru el o avere frumuşică.

— Mă bucur.

— Asta rămâne între noi. Eu sunt girantul ei, astfel încât ştiu unele dintre aranjamentele ei. Când ai de gând să te căsătoreşti, Clara?

— O, tată, o vreme încă nu. Nu ne-am gândit la o dată.

— Păi, nu cunosc nici un motiv pentru care să mai amânaţi. Iar Ida, de asemenea, ar trebui să se căsătorească în următoarele luni. Acum, ce vreau să aflu este ce mă voi face atunci când micile mele însoţitoare mă vor părăsi.

Vorbea în glumă, însă ochii îi erau serioşi atunci când îşi privi fiica.

— Dragă tată, n-ai să fii singur. Vor mai trece ani până când Harold şi cu mine ne vom gândi la căsătorie, iar atunci când o vom face, trebuie să vii şi să locuieşti cu noi.

— Nu, nu, draga mea. Ştiu că vorbeşti serios, dar cunosc câte ceva din treburile lumii şi ştiu că astfel de aranjamente nu ies niciodată aşa cum ar trebui. Nu pot exista doi stăpâni într-o casă, iar la vârsta mea, libertatea îmi este încă foarte necesară.

— Dar ai fi cu desăvârşire liber.

— Nu, draga mea, nu poţi fi astfel atâta timp cât eşti musafir în casa altuia. Nu-mi poţi sugera o altă alternativă?

— Să rămânem noi cu tine.

— Nu, nu. Nici nu se pune problema. Chiar doamna Westmacott spune că cea dintâi datorie a unei femei este de a se căsători. Căsătoria ar trebui să fie un parteneriat egal, după cum subliniază ea. Mi-aş dori să vă căsătoriţi amândouă, dar tot aş vrea să-mi spui ce-ar trebui eu să fac.

— Nu este nici o grabă, tată. Să mai aşteptăm. Încă nu am de gând să mă căsătoresc.

Doctorul Walker păru dezamăgit.

— Ei bine, Clara, dacă nu-mi poţi sugera nimic, poate ar fi bine ca eu să iau iniţiativa, continuă el.

— Atunci, ce propui, tată?

Se îmbărbătă asemeni cuiva care vede lovitura ce e pe cale a se năpusti asupra-i.

Se uită la ea şi ezită.

— Cât de mult semeni cu draga ta mamă! strigă. În timp ce te priveam adineauri, era ca şi când s-ar fi întors din mormânt.

Se aplecă spre ea şi o sărută.

— Haide, fugi la sora ta, draga mea, şi nu-ţi face griji în privinţa mea. Nu este nimic stabilit încă, dar vei vedea că totul se va aranja.

Clara urcă tristă, deoarece acum era sigură că lucrul de care se temea urma într-adevăr să se întâmple şi că tatăl ei o va lua în căsătorie pe doamna Westmacott. În sufletul ei curat şi sincer, amintirea mamei sale se asemăna cu cea a unei sfinte, iar gândul că cineva urma să-i ia locul, părea o profanare îngrozitoare. Chiar şi mai teribilă părea această căsătorie privită din perspectiva viitorului tatălui său. Poate că văduva îl fascina cu cunoştinţele ei, cu îndrăzneala, puterea, lipsa de convenţionalism – Clara era dispusă a-i recunoaşte toate aceste calităţi, dar era convinsă că devenea de nesuportat ca partener de viaţă. Ajunsese la o vârstă când obiceiurile se schimbă cu mare greutate şi nici nu era o femeie dispusă să şi le schimbe. Cum urma să suporte un bărbat sensibil, precum tatăl ei, încordarea constantă provocată de o asemenea soţie, o femeie numai fermitate, fără nici un pic de blândeţe şi compasiune? Catalogaseră drept simple excentricităţi obiceiurile ei de a bea bere neagră, de a fuma, uneori pufăind şi din pipă, bătutul cu cravaşa a unui servitor beat şi prietenia ei cu şarpele Eliza, pe care avea obiceiul de a-l purta în buzunar. Toate acestea ar fi devenit însă de nesuportat o dată ce i-ar fi trecut pasiunea de la început. Partida aceasta trebuia atunci împiedicată de dragul lui, precum şi în numele memoriei mamei sale. Şi totuşi cât de neputincioasă era în a o împiedica! Ce putea face? Putea Harold să o

ajute? Poate. Sau Ida? Avea cel puţin să-i spună surorii ei şi să vadă ce-i putea sugera.

Ida se afla în dormitorul ei, o cameră micuţă, tapetată, la fel de ordonată şi delicată ca ea însăşi, cu pereţi scunzi cu plăci mari şi cu aplice mici elveţiene, ornate cu Kaga albastră sau cu porţelanuri albe de Coalport. Ida stătea într-un scaun scund, în spatele unei lămpi înalte ce arunca umbre roşii, purtând o rochie diafană de seară, din muselină de Soie, lumina roşie coborându-i chipul de copil şi făcând să strălucească buclele aurii. Sări în picioare când îşi zări sora intrând şi-şi aruncă braţele în jurul ei.

— Draga mea Clara! Vino şi stai aici lângă mine. N-am mai vorbit de câteva zile bune. Dar vai, ce chip neliniştit! Ce s-a mai întâmplat?

Îşi ridică arătătorul şi netezi fruntea surorii sale.

Clara îşi trase un scaun şi aşezându-se lângă sora sa, îşi trecu braţul în jurul taliei ei.

— Îmi pare aşa de rău că trebuie să te supăr, dragă Ida, zise. Însă nu ştiu ce să fac.

— S-a întâmplat ceva cu Harold?

— O, nu, Ida.

— Cu Charles?

— Nu, nu.

Ida oftă uşurată.

— M-ai speriat, draga mea, spuse. Nu-ţi poţi da seama cât se serioasă arăţi. Ce s-a întâmplat atunci?

— Cred că tata are de gând să o ceară pe doamna Westmacott în căsătorie.

Ida izbucni în râs.

— De unde ţi-a venit o asemenea idee, Clara?

— Este adevărat, Ida. Bănuiam de mai înainte, iar el aproape că mi-a spus la fel în seara asta. Nu cred că este ceva de râs.

— Nu m-am putut abţine. Nu m-ai fi surprins mai tare dacă mi-ai spus că cele două domnişoare drăgălaşe de vizavi, Williams, ar fi fost logodite. Chiar este amuzant.

— Amuzant, Ida! Gândeşte-te că ar putea lua cineva locul mamei noastre.

Însă sora ei avea un caracter mai practic şi mai puţin sentimental.

— Sunt sigură, spuse ea, că draga noastră mamă ar vrea ca tata să fie fericit. Noi o să fim plecate amândouă, atunci de ce tata nu şi-ar face pe plac?

— Dar gândeşte-te cât de nefericit ar fi. Ştii cât de liniştit este şi cum şi cel mai mic lucru îl supără. Cum ar putea trăi cu o soţie care i-ar face din întreaga viaţă o serie de surprize? Gândeşte-te ce furtună trebuie să fie în casă. Un bărbat la vârsta lui nu-şi mai poate schimba obiceiurile. Sunt sigură că va fi nefericit.

Chipul Idei deveni mai serios şi cântări problema câteva clipe.

— Cred că ai dreptate, ca de obicei, spuse într-un final. Ştii, o admir pe mătuşa lui Charlie foarte mult şi consider că este o persoană foarte practică şi bună, însă nu cred că ar fi o soţie potrivită pentru bietul şi liniştitul papa.

— Dar o va cere cu siguranţă şi cred că ea are de gând să-l accepte. Atunci ar fi prea târziu să mai intervenim. În cel mai bun caz mai avem câteva zile. Şi ce putem face? Cum putem spera să-l facem să-şi schimbe părerea?

Ida chibzui din nou asupra problemei.

— Nu a încercat niciodată să vadă ce înseamnă să trăieşti cu o persoană ferm hotărâtă, zise ea. Numai dacă l-am putea face să-şi dea seama la timp. O, Clara, ştiu, ştiu! E un plan minunat!

Se lăsă pe spătarul scaunului şi izbucni într-un hohot de râs aşa de natural şi sincer, încât Clara îşi uită neliniştile şi i se alătură.

— O, este nemaipomenit! spuse, într-un târziu, printre hohote. Sărmanul papa! Ce o să mai îndure! Însă e spre binele lui, la fel cum ne spunea şi nouă când eram mai mici şi ne pedepsea. O, Clara, sper că nu o să te părăsească curajul.

— Aş face orice să-l salvez, draga mea.

— Asta e. Trebuie să te întăreşti cu gândul acesta.

— Care este însă planul tău?

— O, sunt aşa de mândră de el. Îl vom sătura pentru totdeauna de văduvă şi de toate femeile emancipate. Hai să vedem, care sunt ideile principale ale doamnei Westmacott? Ai ascultat-o mai des decât mine. Femeile ar trebui să se ocupe mai puţin de treburile casei. Asta este una dintre ele, nu-i aşa?

— Da, în cazul în care simt că au disponibilităţi pentru lucruri mai înalte. Mai crede apoi că orice femeie care are un răgaz ar trebui să se apuce de studiatul unei discipline a ştiinţei şi că ar trebui să se califice într-o anumită meserie cât mai bine cu putinţă, alegându-le, de preferinţă, pe acelea care până atunci au fost monopolizate de bărbaţi. Să se alăture celorlalte ar însemna doar să intensifice concurenţa deja existentă.

— Chiar aşa! Este chiar înălţător!

Ochii ei albaştri sclipeau jucăuşi şi-şi pocni mâinile de încântare.

— Ce altceva? Mai crede că oricărei femei i-ar trebui permis să încerce tot ceea ce face un bărbat – nu-i aşa?

— Aşa spune ea.

— Iar în privinţa îmbrăcămintei? Mai crede în fusta scurtă şi în cea despicată, aşa-i?

— Da.

— Trebuie să luăm nişte material.

— De ce?

— Trebuie să ne facem fiecare o rochie. O rochie nou-nouţă, emancipată, eliberată, draga mea. Nu înţelegi planul meu? Vom urma ideile doamnei Westmacott în orice privinţă şi le vom îmbunătăţi de câte ori ne va sta în putinţă. Atunci papa va şti ce înseamnă să locuieşti cu o femeie care-şi reclamă toate drepturile. O, Clara, va fi minunat!

Sora ei mai potolită rămăsese fără grai în faţa unui asemenea plan îndrăzneţ.

— Însă ar fi greşit, Ida! strigă într-un final.

— Ba deloc. Este pentru a-l salva.

— Nu voi avea curajul.

— O, ba da. Harold ne va ajuta. Pe lângă asta, ce alt plan ai?

— Nici unul.

— Atunci trebuie să-l urmezi pe al meu.

— Da. Poate că ai dreptate. Ei, o facem pentru un motiv bun.

— O vei face?

— Nu văd o altă modalitate.

— Mâine trebuie să mergem la doamna Westmacott, vom sta la picioarele ei şi-i vom învăţa toate ideile.

— Cât de ipocrite ne vom simţi!

— Vom fi cele mai noi şi mai entuziaste convertite ale sale. O, va fi atât de amuzant, Clara! Ne vom face apoi planurile, vom trimite după tot ce avem nevoie şi ne vom începe noile noastre vieţi.

— Sper că nu va fi nevoie să ne prefacem prea mult timp. Pare atât de crud la adresa lui papa.

— Crud! Să-l salvăm!

— Aş fi vrut să fiu sigură că procedăm corect. Şi totuşi, ce altceva putem face? Ei bine, Ida, zarurile au fost aruncate şi-i vom face o vizită doamnei Westmacott mâine.

Capitolul 9. UN COMPLOT FAMILIAL

Cu greu şi-ar fi închipuit sărmanul doctor Walker, în vreme ce stătea în dimineaţa următoare la micul dejun, că cele două fete dulci, aşezate de fiecare parte a sa, conspirau şi că el, mestecând blajin din brioşele sale, era victima împotriva căreia erau îndreptate planurile lor. Aşteptară răbdătoare până când li se oferi ocazia de a vorbi.

— Este o zi frumoasă, remarcă el. Îi va plăcea doamnei Westmacott. Se gândea să facă o plimbare cu triciclul.

— Atunci, trebuie să mergem devreme. Aveam de gând amândouă să o vedem după micul dejun.

— O, chiar aşa! şi doctorul păru încântat.

— Ştii, tată, zise Ida, ni se pare un mare noroc că doamna Westmacott locuieşte aşa de aproape de noi.

— Cum aşa, draga mea?

— Păi, deoarece este aşa de modernă în gândire. Dacă i-am studia modul de viaţă, am fi şi noi la fel de moderne.

— Cred că te-am auzit spunând, papa, observă Clara, că este tipul femeii din viitor.

— Mă bucur când vă aud vorbind atât de cumpătat, dragele mele. Cred cu tărie că este o femeie pe care o puteţi lua foarte bine drept model. Cu cât mai apropiate veţi fi de ea, cu atât mai încântat voi fi.

— Atunci este stabilit, spuse Clara rezervată, iar discuţia o luă către alte probleme.

Întreaga dimineaţă cele două fete stătură să extragă de la doamna Westmacott păreri cât mai radicale în legătură cu datoria unui sex şi tiranismul celuilalt. Idealul ei era egalitatea absolută, chiar şi în cele mai mici detalii. Destul cu

strigătele prosteşti despre lucruri nepotrivite unei femei şi unei domnişoare. Aceste concepte fuseseră inventate de bărbaţi pentru a îndepărta femeia atunci când aceasta se apropia prea tare de drepturile rezervate lui. Fiecare femeie ar trebui să fie independentă. Fiecare femeie ar trebui să înveţe o meserie. Era de datoria lor să insiste acolo unde erau cel mai puţin dorite. Atunci deveneau martire pentru cauză şi pioniere pentru surorile lor mai slabe. De ce să fie albia de rufe, acul şi carnetul gospodinei de-a pururi ale lor? Nu puteau ele ajunge mai sus, la camera de gardă, la banca avocaţilor, sau chiar la amvon? Doamna Westmacott îşi sacrifică drumul pe triciclu în avântul declanşat de subiectul ei preferat, iar cele două frumoase discipole îi sorbeau fiecare cuvânt şi notau fiecare sugestie pentru a le fi de folos în viitor. În după-amiaza aceea merseră la cumpărături în Londra şi, înainte de coborârea serii, pachete dintre cele mai ciudate începură să sosească la uşa doctorului. Planul era tocmai bine stabilit, una dintre conspiratoare fiind veselă şi jubilând, pe când cealaltă era foarte neliniştită şi tulburată.

Când doctorul coborî în camera de zi, în dimineaţa următoare, fu surprins să constate că fetele lui se treziseră de ceva vreme. Ida se instalase la un capăt al mesei, cu o lampă cu spirt, o butelcă din sticlă curbată şi cu câteva sticle în faţă. Conţinutul butelcii fierbea cu furie, în timp ce un miros îngrozitor umplea camera. Clara lenevea într-un fotoliu, cu picioarele suite pe un altul, având în mână o carte cu coperţi albastre şi o hartă uriaşă a Insulelor Britanice întinsă în poală.

— Hei! strigă doctorul, clipind des şi mirosind de zor, unde este micul dejun?

— Vai, nu l-ai comandat?

— Eu! Nu, de ce aş fi făcut-o? apoi sună din clopoţel. De ce nu ai pus masa, Jane?

— Să nu vă supăraţi, domnule, domnişoara Ida lucra la masă.

— O, desigur, Jane, zise tânăra cu calm. Îmi pare nespus de rău. Voi fi gata să mă mut în câteva minute.

— Dar ce Dumnezeu faci, Ida? întrebă doctorul. Mirosul este cât se poate de nesuferit. Şi, Sfinte Doamne, uită-te la mizeria pe care ai făcut-o pe faţa de masă! Ai ars o gaură în ea.

— A, acela este acidul, spuse Ida mulţumită. Doamna Westmacott a zis că arde materialul.

— Ai fi putut s-o crezi fără să mai încerci, răspunse tatăl ei cu răceală.

— Dar priveşte aici, tată! Uite ce zise cartea: "Mintea unui om de ştiinţă nu crede nimic de-a dreptul. Trebuie să dovedească toate lucrurile!" Am dovedit asta.

— Cu siguranţă ai făcut-o. Ei bine, până când micul dejun este gata, voi arunca o privire peste "The Times". L-ai văzut pe undeva?

— "The Times"? Vai de mine, chiar asta am sub lampa cu spirt, mă tem că a curs ceva acid şi peste el şi este întrucâtva umed şi rupt. Iată-l.

Doctorul luă întristat ziarul murdar.

— Totul pare că merge prost astăzi, remarcă. Ce e cu entuziasmul ăsta subit pentru chimie, Ida?

— O, încerc doar să fiu demnă de învăţăturile doamnei Westmacott.

— Chiar aşa! Chiar aşa! zise el, poate cu mai puţină căldură decât arătase în ziua precedentă. A, iată şi micul dejun, în cele din urmă!

Însă nimic nu era aşa cum trebuia în dimineaţa aceea. Ouăle veniseră fără linguriţe, pâinea prăjită era uscată de cât fusese lăsată, feliuţele de şuncă subţiri, iar cafeaua nu fusese măcinată bine. Şi mai presus de toate persista mirosul acela îngrozitor care invada totul şi dădea un gust oribil fiecărei îmbucături.

— Nu vreau să-ţi împiedic în vreun fel studiile, Ida, spuse doctorul, împingându-şi scaunul mia în

spate, dar cred că ar fi mai bine dacă ţi-ai face experimentele puţin mai târziu, în timpul zilei.

— Dar doamna Westmacott spune că femeile ar trebui să se trezească devreme şi să-şi termine treburile înainte de micul dejun.

— Atunci ar trebui să aleagă altă cameră, nu cea în care luăm micul dejun.

Doctorul începea să devină puţin agitat. Se gândi că o plimbare în aer liber l-ar mai linişti.

— Unde-mi sunt ghetele? întrebă.

Nu erau în colţul lor obişnuit de lângă fotoliu. Căută în sus şi jos, în timp ce alţi trei servitori se aplecau şi căutau pe sub biblioteci şi sertare. Ida se întorsese la studiile ei, iar Clara la volumul ei cu coperţi albastre, stând cu totul absorbite şi dezinteresate în mijlocul agitaţiei şi zgomotului. Într-un final, un murumur general de felicitări dădu de veste că bucătarul găsise ghetele atârnând în hol, alături de pălării. Doctorul, foarte roşu la faţă şi tulburat, şi le puse în picioare şi coborî să se alăture amiralului în plimbarea de dimineaţă.

Când uşa se trânti, Ida izbucni într-un hohot de râs.

— Vezi, Clara, strigă ea, descântecul funcţionează deja. A trecut la numărul unu în loc de numărul trei. O, vom repurta o mare victorie. Ai fost foarte bună, draga mea; am văzut că stăteai ca pe ghimpi, gata să-l ajuţi, atunci când îşi căuta ghetele.

— Bietul papa! Este aşa de crud pentru el. Şi totuşi, ce putem face?

— O, se va bucura cu atât mai mult de liniştea ce urmează cu cât îi vom da acum mai multă bătaie de cap. Ce muncă îngrozitoare presupune şi chimia asta! Uită-te la rochia mea! Nu mai este bună de nimic. Şi mirosul ăsta îngrozitor!

Deschise larg fereastra şi-şi scoase afară micuţul cap cu bucle blonde. Charles Westmacott săpa de cealaltă parte a grădinii.

— Bună dimineaţa, domnule, zise Ida.

— Bună dimineaţa!

Bărbatul cel puternic sprijini sapa şi ridică ochii spre ea.

— Ai nişte ţigări, Charles?

— Sigur că da.

— Aruncă-mi şi mie două.

— Uite tabachera mea. Prinde-o!

O tabacheră din piele de focă se izbi cu un zgomot surd de podea. Ida o deschise. Era plină.

— De care sunt acestea? întrebă.

— Egiptene.

— Care sunt celelalte mărci?

— O, Richmond Gems, cele turceşti, din Cambridge. Dar de ce?

— Nu contează! dădu din cap şi închise fereastra. Trebuie să le ţinem minte pe toate, Clara, spuse ea. Trebuie să învăţăm să discutăm despre astfel de lucruri. Doamna Westmacott ştie totul despre felurile de ţigări. Ţi-a sosit romul?

— Da, draga mea. Este aici.

— Iar eu am berea neagră. Hai să mergem acum în camera mea. Mirosul ăsta este mult prea îngrozitor. Trebuie să fim însă pregătite atunci când se întoarce. Dacă stăm la fereastră îl vom vedea venind pe drum.

Aerul proaspăt al dimineţii şi compania plăcută a amiralului îl făcuseră pe doctor să-şi uite necazurile, întorcându-se astfel pe la prânz, într-o dispoziţie excelentă. În timp ce deschise uşa, mirosul substanţelor care-i stricaseră micul dejun îl întâmpină cu o îndoită virulenţă. Deschise larg fereastra de pe hol, intră în camera de zi şi rămase uluit de priveliştea din faţa ochilor.

Ida se afla încă în mijlocul sticlelor ei, cu o ţigară aprinsă în mâna stângă şi un pahar de bere neagră pe masă, lângă ea. Clara, cu o altă ţigară, lenevea în fotoliul ei, cu câteva hărţi răspândite pe podea, în jurul ei. Picioarele îi erau urcate pe căldarea de cărbuni şi avea un pahar cu un lichid maro-roşiatic pe masa pentru fumat, în apropierea

cotului. Doctorul se holbă de la una la alta, prin ceaţa subţire de fum, iar ochii i se opriră, în cele din urmă, cu o expresie de uimire profundă, asupra fiicei sale mai mari şi mai serioase.

— Clara! şopti el, n-aş fi crezut una ca asta!

— Ce s-a întâmplat, papa?

— Fumezi!

— Încerc, papa. Găsesc că îmi este puţin greu, căci nu sunt obişnuită.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Doamna Westmacott ne-a recomandat.

— O, o doamnă matură poate face lucruri pe care însă o tânără trebuie să le evite.

— Ba nu, strigă Ida, doamna Westmacott spune că ar trebui să existe o singură lege pentru toţi. Vrei o ţigară, papa?

— Nu, mulţumesc. Nu fumez niciodată dimineaţa.

— Nu? Poate că nu-ţi place marca. De care sunt acestea, Clara?

— Egiptene.

— A, ar trebui să luăm nişte Richmond Gems sau din acelea turceşti. Aş vrea, tată, ca atunci când te duci în oraş, să-mi iei din acelea turceşti.

— Nici gând. Nu cred deloc că este un obicei potrivit unor tinere domnişoare. Nu sunt deloc de acord cu doamna Westmacott în această privinţă.

— Zău aşa, papa! Tu ai fost acela care ne-a îndemnat să-i urmăm exemplul.

— Dar cu anumite reţineri. Ce bei acolo, Clara?

— Rom, papa.

— Rom? Dimineaţa?

Se aşeză şi-şi frecă ochii asemeni unuia care încearcă să se trezească dintr-un coşmar.

— Ai spus rom? întrebă el, din nou.

— Da, papa. Toţi cei din profesia pe care am de gând să o urmez beau aşa ceva.

— Profesie, Clara?

— Doamna Westmacott spune că fiecare femeie ar trebui să răspundă unei chemări şi că ar trebui să

le alegem pe acelea evitate dintotdeauna de femei.

— Chiar aşa.

— Ei bine, am de gând să-i urmez sfatul. Am de gând să fiu cârmaci.

— Draga mea Clara! Un cârmaci! Este prea de tot!

— Aceasta este o carte minunată, papa. "Luminile, farurile, geamandurile, canalele şi reperele Marii Britanii". Am aici şi alta, "Manualul marinarului desăvârşit". Nu-ţi poţi închipui cât e de interesantă.

— Glumeşti, Clara. Cu siguranţă, glumeşti!

— Ba deloc, papa. Nu-ţi dai seama cât de multe am învăţat deja. Trebuie să am lumină verde la tribord şi una roşie în port, cu o lumină albă la catargul principal şi cu o flacără la fiecare cincisprezece minute.

— O, nu-i aşa că se va vedea minunat noaptea? exclamă sora ei.

— Şi mai ştiu şi semnalele pe timp de ceaţă. O singură lovitură de tun înseamnă că o navă cârmeşte spre tribord, două – spre port, trei – la pupă, patru înseamnă că situaţia este dificilă. Însă omul ăsta pune nişte întrebări îngrozitoare la sfârşitul fiecarui capitol. Ascultă aici: Vedeţi o lumină roşie. Nava se îndreaptă spre port şi are vântul la nord; în ce direcţie se îndreaptă vasul la un punct?

Doctorul se ridică cu un gest disperat.

— Nu-mi pot da seama ce v-a apucat pe amândouă, zise.

— Dragul meu papa, încercăm din răsputeri să ne ridicăm la standardele doamnei Westmacott.

— Ei bine, trebuie să spun că rezultatul nu-mi place deloc. Poate că chimia ta, Ida, nu face nici un rău; însă planul tău, Clara, este în afara oricărei discuţii. Cum o fată cu o minte sănătoasă ca a ta se poate gândi la aşa ceva este peste puterea mea de înţelegere. Trebuie să-ţi interzic cu orice chip să mai continui cu planurile tale.

— Dar, tată, întrebă Ida, cu un aer inocent întrebător în ochii ei mari, albaştri, ce să facem atunci când poruncile tale se opun sfaturilor doamnei Westmacott? Ne-ai spus să o ascultăm. Ea zice că atunci când femeile încearcă să-şi arunce lanţurile, părinţii lor, fraţii, soţii, sunt cei dintâi care tind să le atragă înapoi şi că, într-o asemenea problemă, nici un bărbat nu trebuie să intervină.

— Vă învaţă doamna Westmacott că eu nu sunt stăpânul propriului meu cămin?

Doctorul se înroşise, iar părul lui grizonat se ridicase de furie.

— Sigur că da. Ea spune că orice cap al unui cămin nu este decât o relicvă din Evul Mediu.

Doctorul mormăi ceva şi lovi cu piciorul în covor. Apoi, fără nici un cuvânt, ieşi în grădină şi fiicele lui îl putură vedea mergând furios în sus şi jos, retezând cu o nuia capetele florilor.

— O, draga mea! Ţi-ai jucat minunat rolul! strigă Ida.

— Însă cât e de crud! Când i-am văzut mirarea şi durerea din ochi era cât pe ce să-l îmbrăţişez şi să-i mărturisesc totul. Nu crezi că am făcut de ajuns?

— Nu, nu, nu. Nici pe departe. Nu trebuie să te înmoi acum, Clara. Este ciudat că eu trebuie să te îndemn mai departe. Este un lucru cu totul nou. Dar ştiu că am dreptate. Dacă vom continua ca şi până acum, vom putea spune toată viaţa că l-am salvat. Iar dacă nu o vom face, Clara, nu ne-o vom putea ierta niciodată.

Capitolul 10. FEMEI ALE VIITORULUI

Din acea zi, doctorul îşi pierdu orice linişte. Niciodată o casă tihnită şi ordonată nu fusese transformată atât de repede într-o grădină pustie, sau un om fericit transformat într-unul în întregime nefericit. Nu realizase niciodată până atunci cât de mult îl apăraseră fiicele sale de neplăcerile vieţii. Acum că încetaseră nu numai să-l protejeze, dar deveniseră chiar ele însele o sursă de necazuri pentru el, începuse să înţeleagă cât de minunată fusese viaţa binecuvântată de care se bucurase până atunci şi să ofteze după zilele fericite de dinainte ca fiicele sale să cadă sub influenţa vecinei lor.

— Nu pari mulţumit, remarcase într-o dimineaţă doamna Westmacott. Ai chipul palid. Ar trebui să mă însoţeşti la o plimbare de zece mile pe tandem.

— Sunt necăjit din pricina fetelor mele.

Se plimbau prin grădină. Din când în când se auzea dinspre casa din spatele lor sunetul prelung, trist al unui corn franţuzesc.

— Aceea este Ida, zise. S-a apucat de studiul acelui îngrozitor instrument în răgazul oferit de chimie. Iar cu Clara lucrurile stau la fel de rău. Declar limpede că lucrurile devin de nesuportat.

— A, doctore, doctore! strigă ea, scuturându-şi arătătorul, cu o sclipire a dinţilor ei albi. Trebuie să-ţi urmezi principiile – trebuie să le dai fiicelor tale aceeaşi libertate pe care o pretindeai pentru alte femei.

— Libertate, cu siguranţă, doamnă! Însă asta se apropie de limită.

— Aceeaşi lege pentru toţi, prietene, şi îl bătu cu reproş pe umăr cu umbrela de soare. Când aveai douăzeci de ani presupun că tatăl tău n-a avut

nimic împotrivă ca tu să studiezi chimia sau să cânţi la un instrument. L-ai fi crezut un tiran dacă ar fi făcut aşa ceva.

— Însă e o schimbare atât de bruscă la amândouă.

— Da, am observat că în ultima vreme au devenit foarte entuziaste în legătură cu cauza emancipării. Dintre toţi discipolii mei, cred că ele promit a fi cele mai devotate şi constante, lucru de altfel explicabil, câtă vreme tatăl lor este unul dintre oamenii noştri cei mai de încredere.

Doctorul schiţă un gest de nerăbdare. Se pare că mi-am pierdut toată autoritatea, strigă.

— Nu, nu, dragul meu prieten. Sunt un pic entuziasmate de a fi rupt piedicile obiceiurilor. Asta e tot.

— Nu vă puteţi imagina ce a trebuit să suport, doamnă. A fost o experienţă îngrozitoare. Aseară, după ce am stins lumânarea din camera mea, am nimerit cu piciorul pe ceva tare şi neted, care se smuci de sub mine. Imaginaţi-vă oroarea pe care am simţit-o! Aprind lampa şi descopăr o broască ţestoasă destul de mare, pe care Clara a crezut potrivit să o aducă în casă. Consider un obicei respingător să ai asemenea animale în casă.

Doamna Westmacott îi atrase politicos atenţia.

— Mulţumesc, domnule, spuse ea. Aceasta este o mică aluzie la biata mea Eliza.

— Vă dau cuvântul meu de onoare că uitasem de ea, strigă doctorul roşind. Fără îndoială că un animal de felul acesta poate fi suportat, dar două sunt mai mult decât pot îndura. Ida are o maimuţă care trăieşte pe băţul de la draperie. Este o creatură îngrozitoare. Rămâne complet nemişcată până când vede că ai uitat de prezenţa ei, apoi sare dintr-o dată de pe un tablou pe altul, de-a lungul pereţilor, şi sfârşeşte prin a se legăna pe şnurul clopoţelului şi a sări în capul tău. Astăzi, la micul dejun, a furat un ou gătit în apă şi l-a întins pe

clanţa de la uşă. Ida spune despre aceste grozăvii că sunt trucuri amuzante.

— O, va ieşi totul bine până la urmă, îl asigură văduva.

— Iar Clara este la fel de rea, ea care obişnuia să fie atât de bună şi dulce, însăşi imaginea bietei sale mame. Insistă cu planul ăsta absurd de a deveni cârmaci şi nu vorbeşte de altceva decât de lumini care se învârt şi stânci ascunse, coduri de semnale şi tot felul de astfel de prostii.

— Dar de ce absurd? întrebă companioana sa. Ce altă ocupaţie poate fi mai nobilă decât aceea de a stimula comerţul şi de ajuta marinarul să ajungă în port în siguranţă? Cred că fiica dumneavoastră este admirabil de potrivită unor astfel de ocupaţii.

— Atunci trebuie să vă cer voie să nu fiu de acord cu dumneavoastră, doamnă.

— Cu toate acestea vă contraziceţi.

— Iertaţi-mă, doamnă, nu văd lucrurile la fel ca dumneavoastră. V-aş rămâne îndatorat dacă v-aţi folosi influenţa pentru a scoate aceste idei din capul fiicei mele.

— Vreţi să mă faceţi şi pe mine a mă contrazice.

— Să înţeleg că refuzaţi?

— Mă tem că nu pot interveni.

Doctorul era foarte furios.

— Foarte bine, doamnă, spuse. În cazul acesta nu-mi rămâne decât să vă urez o dimineaţă cât se poate de plăcută.

Îşi ridică pălăria lată de paie şi se îndepărtă pe cărarea cu pietriş, în timp ce văduva privea în urma lui cu ochi sclipitori. Era surprinsă ea însăşi de constatarea că-i plăcea mai mult doctorul cu cât devenea mai masculin şi mai agresiv. Lucrul era ilogic şi împotriva oricăror principii, şi totuşi aşa era şi nici un argument nu putea schimba situaţia.

Foarte înfierbântat şi furios, doctorul se duse în camera lui şi se aşeză să citească ziarul. Ida se retrăsese, iar scâncetele îndepărtate ale trâmbiţei arătau că se afla sus, în camera ei. Clara stătea în

faţa lui, cu hărţile ei exasperante şi cartea cea albastră. Doctorul o privi fix, iar ochii îi rămaseră nemişcaţi de uimire la vederea fustei ei.

— Draga mea Clara, strigă el, ţi-ai rupt fusta!

Fiica lui râse şi-şi netezi rochia. Spre oroarea lui zări pluşul roşu al scaunului în locul unde ar fi trebuit să se afle fusta.

— Este ruptă de tot! strigă el. Ce-ai păţit?

— Dragă papa!, spuse ea, ce ştii tu despre tainele hainelor unei doamne? Aceasta este o fustă despicată.

Abia apoi văzu că, într-adevăr, era un astfel de model şi că fiica lui era îmbrăcată într-un soi de pantaloni de sport largi şi foarte lungi.

— Va fi atât de potrivită pentru ghetele mele de mare, explică fata.

Tatăl ei clătină trist din cap.

— Dragei tale mame nu i-ar fi plăcut asta, Clara, continuă.

Pentru o clipă, conspiraţia fu cât pe ce să se prăbuşească. Era atâta bunătate în reproşul lui şi în apelul său către mama ei, aducându-i lacrimi în ochi, încât în numai o clipă ar fi îngenuncheat lângă el, mărturisindu-i totul, dacă uşa nu ar fi fost trântită de perete şi în cameră n-ar fi intrat, sărind, Ida. Purta o fustă scurtă de culoare gri, precum cea a doamnei Westmacott, ridicându-şi o parte cu mâna şi dansând printre mobile.

— Mă simt precum regina petrecerii! strigă. Cât de minunat trebuie să fie să te afli pe o scenă! Nu-ţi dai seama cât de minunată este rochia asta, papa! Mă simt atât de liberă în ea. Nu-i aşa că şi Clara este fermecătoare?

— Treci imediat în camera ta şi dă-o jos! tună doctorul. Cred că este cât se poate de nepotrivită şi nici una dintre fiicele mele nu va purta aşa ceva.

— Papa! Nepotrivită! Păi, este acelaşi model ca al doamnei Westmacott!

— Îţi spun că este nepotrivită. Iar a ta de asemenea, Clara! Comportamentul vostru este de-a

dreptul scandalos. Aproape că mă siliţi să plec din casă. Mă duc la clubul meu din oraş. Nu am câtuşi de puţin linişte sau pace în propria mea casă. Nu am de gând să mai suport. S-ar putea să întârzii diseară – mă voi duce la întrunirea Medicilor Britanici. Sper însă ca la întoarcere să găsesc că v-aţi schimbat comportamentul şi că aţi scăpat de influenţele dăunătoare care au produs aşa o schimbare în conduita voastră în ultima vreme.

Îşi apucă pălăria, trânti uşa de la camera de zi, iar câteva minute mai târziu auziră trântitul porţii din faţă.

— Victorie, Clara, victorie! strigă Ida, învârtindu-se încă în jurul mobilei. Ai auzit ce-a spus? Influenţe dăunătoare! Nu înţelegi, Clara? De ce stai acolo aşa de palidă şi întunecată la chip? De ce nu te ridici să dansezi?

— O, voi fi atât de bucuroasă când se va termina, Ida. Nu-mi place deloc că trebuie să-l supărăm. Cred că acum şi-a dat seama că este neplăcut să-ţi petreci viaţa alături de un reformator.

— Aproape că şi-a dat seama, Clara. Doar încă o lecţie micuţă. Nu trebuie să riscăm totul acum.

— Ce ai de gând să faci, Ida? O, te rog, nu pune la cale ceva îngrozitor. Cred că deja am mers prea departe.

— O, dar o putem rezolva foarte frumos. Vezi tu, suntem amândouă logodite şi asta ne uşurează munca. Harold va face ceea ce tu îi ceri, mai ales atunci când îi vei mărturisi şi motivul, iar Charles al meu o va face fără ca măcar să dorească a afla motivul. Acum, tu cunoşti părererea doamnei Westmacott despre rezerva tinerelor fete. Doar moralitate afectată şi o urmă a Evului Mediu. Acestea erau cuvintele ei, nu-i aşa?

— Şi ce-i cu asta?

— Ei bine, acum trebuie să le punem în aplicare. Am pus în practică toate celelalte sfaturi ale ei, aşa încât nu trebuie să-l uităm nici pe acesta.

— Dar ce vrei să faci? O, nu mai lua înfăţişarea asta aşa de răutăcioasă, Ida! Parcă eşti un mic spiriduş al răului, cu părul tău auriu, dansând, şi cu ochii aceştia. Ştiu că ai de gând să propui ceva îngrozitor!

— Trebuie să dăm un mic supeu diseară.

— Noi? Un supeu?

— De ce nu? Tinerii gentilomi dau supeuri. De ce nu şi tinerele doamne?

— Şi pe cine să invităm?

— Pe Harold şi Charles, bineînţeles.

— Iar amiralul şi doamna Hay Denver?

— O, nu. Ar fi prea demodat. Trebuie să fim în ritm cu timpurile, Clara.

— Dar ce le putem oferi la supeu?

— O, ceva cu un parfum frumos, rapid, vesel şi târziu în noapte. Lasă-mă să mă gândesc! Şampanie, desigur şi stridii. Stridiile vor fi foarte bune. În romane toate personajele rele servesc şampanie şi stridii. Şi pe lângă asta, nu va fi nevoie să le gătim. Cum stai cu banii, Clara?

— Mai am trei lire.

— Iar eu una. Patru lire. Habar n-am cât costă şampania. Tu ştii?

— Câtuşi de puţin.

— Câte stridii mănâncă cineva?

— Nu-mi pot da seama.

— O să scriu şi o să-l întreb pe Charles. Ba nu. O s-o întreb pe Jane. Sună după ea, Clara. A fost bucătăreasă, sunt sigură că ştie.

La interogatoriu, Jane a refuzat să spună mai mult decât că depinde de cel care ia masa şi de asemenea, şi de stridii. Cu toate acestea, întreaga experienţă a bucătăriei dădu ca rezultat suficient o cantitate de trei duzini.

— Atunci vom lua cu totul opt duzini, spuse Ida, notându-şi pe o bucată de hârtie toate lucrurile necesare. Şi un litru de şampanie. Nişte pâine neagră, oţet, piper. Cred că asta e tot. Nu e chiar

aşa de greu să dai un supeu până la urmă, nu-i aşa, Clara?

— Nu-mi place, Ida. Îmi pare a fi foarte nepotrivit.

— Ba este tocmai pentru a finaliza problema. Nu, nu, acum nu mai poţi să dai înapoi, Clara, sau ni se vor strica toate planurile. Cu siguranţă că tata se va întoarce pe la 9:45. Va ajunge la uşă la ora 10. Trebuie să fie totul pregătit atunci. Acum, stai odată jos şi spune-i lui Harold să vină pe la ora nouă, iar eu voi face la fel cu Charles.

Cele două invitaţii fură trimise, primite şi acceptate. Harold deja ştia totul, aşa încât înţelese că asta nu putea fi decât o nouă schemă a planului. Cât despre Charles, era atât de obişnuit cu excentricitatea feminină, întruchipată în persoana mătuşii sale, încât singurul lucru care l-ar fi putut surprinde ar fi fost o observare strictă a etichetei. La ora nouă intrară în camera de zi a casei cu numărul 2, pentru a găsi că stăpânul casei lipsea, o lumină ce arunca umbre roşii, o faţă de masă albă ca neaua, un mic festin şi pe cele două persoane alese drept viitoare soţii, în postura de gazde. Un grup aşa de vesel nu se mai întâlnise, iar casa răsuna de hohotele de râs şi conversaţie.

— Mai sunt trei minute până la trei, strigă Clara dintr-o dată, uitându-se la ceas.

— Sfinte Dumnezeule! Chiar aşa! Acum să punem la cale mica noastră scenă.

Ida împinse sticlele de şampanie în faţă, în direcţia uşii şi împrăştie cochiliile stridiilor pe faţa de masă.

— Ai pipa, Charles?

— Pipa! Da.

— Atunci, te rog, aprindeţi-o. Nu mă contrazice acum, doar fă-o, altfel strici tot efectul.

Tânărul cel masiv scoase o cutiuţă roşie, de unde extrase o pipă mare, galbenă, din care, o clipă mai târziu, trăgea nori groşi de fum. Harold îşi

aprinsese un trabuc şi amândouă fetele aveau ţigări.

— Arată foarte frumos şi emancipat, spuse Ida, privind în jurul ei. Acum mă voi întinde pe sofa. Aşa! Acum, Charles, aşazăte aici şi aruncă-ţi nepăsător un braţ pe spatele canapelei. Nu, nu te opri din fumat. Îmi place. Clara, draga mea, urcă-ţi picioarele pe căldarea de cărbuni şi te rog, încearcă să pari puţin liniştită. Mi-ar fi plăcut să ne fi putut împodobi cu nişte flori. Sunt câteva frunze de salată verde pe dulap. Vai de mine, a şi ajuns! Îi aud cheia.

Începu să cânte o strofă micuţă dintr-un cântec franţuzesc cu vocea ei înaltă şi limpede, având un refren cu un tra-la-la legănat.

Doctorul venise spre casă cu o stare de spirit liniştită şi binevoitoare, simţind că, poate, a spus prea multe în dimineaţa aceea, că fiicele sale fuseseră ani întregi adevărate modele în orice privinţă şi că, orice schimbare din ultima vreme se datora, după cum spuseseră chiar ele, silinţei lor de a urma sfaturile lui şi de a o imita pe doamna Westmacott. Acum putea vedea limpede că sfatul acela nu fusese unul înţelept şi că o lume populată de doamne Westmacott nu ar fi una fericită sau liniştită. Numai el era de vină şi era îndurerat la gândul că poate cuvintele sale înfierbântate le supăraseră sau le neliniştiseră pe fete.

Această teamă fu însă curând spulberată. În vreme ce intră în hol, auzi glasul Idei cântând tare un refren săltăreţ şi un puternic miros de tutun îi ajunse la nas. Deschise larg uşa camerei de zi şi rămase uluit de scena din faţa ochilor.

Camera era plină de nori albaştri de fum, iar lumina lămpii trecea prin ceaţa subţire, arătând sticle cu vârful aurit, farfurii, şervete şi resturi de cochilii de stridii şi ţigări. Ida, îmbujorată şi agitată, era culcată pe canapeluţă, cu un pahar de vin la cot şi o ţigară între degete, în vreme ce Charles Westmacott şedea lângă ea, cu braţul

aruncat peste capul canapelei, sugerând o îmbrăţişare. În celălalt capăt al camerei, Clara lenevea într-un fotoliu, cu Harold lângă ea, amândoi fumând şi amândoi având pahare de vin lângă ei. Doctorul rămase fără glas în prag, uitându-se înmărmurit la scena desfrânată.

— Intră, papa! Te rog! strigă Ida. Nu doreşti un pahar cu şampanie?

— Vă rog să mă scuzaţi, răspunse tatăl ei cu răceală. Cred că deranjez. Nu ştiam că aveţi oaspeţi. Poate că veţi binevoi a-mi da de ştire atunci când terminaţi. Voi fi în biroul meu.

Îi ignoră cu desăvârşire pe cei doi tineri şi, închizând uşa, se retrase în camera lui, puternic îndurerat şi jignit. Un sfert de oră mai târziu auzi uşa trântindu-se, iar cele două fiice veniră să-l anunţe că oaspeţii plecaseră.

— Oaspeţi! Ai cui oaspeţi? strigă furios. Ce înseamnă datul acesta în spectacol?

— Am dat un mic supeu, papa. Ei erau oaspeţii noştri.

— O, asta-i culmea! râse doctorul, sarcastic. Vi se pare potrivit să primiţi tineri necăsătoriţi târziu în noapte, să fumaţi şi să beţi alături de ei, să... O, am ajuns să roşesc pentru propriile-mi fiice! Îi mulţumesc Domnului că mama voastră n-a trăit să vadă o asemenea zi.

— Dragă papa, strigă Clara, îmbrăţişându-l. Nu fii supărat pe noi. Dacă vei auzi tot, vei vedea că nu este nimic rău în asta.

— Nici un rău, domnişoară! Cine poate judeca cel mai bine asta?

— Doamna Westmacott, spuse Ida cu viclenie.

Doctorul sări din scaun.

— Dracu’ s-o ia pe doamna Westmacott! strigă el, lovind cu frenezie aerul cu mâinile. Nu mi-e dat să aud decât de femeia asta? Îmi va ieşi mereu în cale? Nu am de gând să mai suport aşa ceva.

— Dar a fost dorinţa ta, papa.

— Atunci vă voi spune acum care este cea de-a doua şi mai înţeleaptă dorinţă a mea şi vom vedea dacă vă veţi supune aşa cum aţi făcut-o în cazul primei.

— Sigur că o vom face, papa.

— Atunci, dorinţa mea este să uitaţi aceste noţiuni odioase cu care aţi fost îndoctrinate, să vă îmbrăcaţi şi să vă purtaţi aşa cum o făceaţi înainte de a fi văzut-o măcar pe femeia asta, şi, pe viitor, să vă limitaţi cunoştinţa cu ea doar la lucrurile strict necesare între vecini.

— Să uităm, aşadar, de doamna Westmacott?

— Sau să uitaţi de mine.

— O, dragă tată, cum poţi spune ceva atât de crud? strigă Ida, îngropându-şi capul auriu în cămaşa tatălui ei, în timp ce Clara îşi lipea obrazul de favoriţii lui. Sigur că vom uita de ea, dacă aşa vrei.

— Sigur, papa.

Doctorul mângâie cele două capete.

— Acestea sunt vechile mele fiice, strigă. Este la fel de mult vina mea cât este şi a voastră. M-am rătăcit şi voi m-aţi urmat în orice greşeală. Doar văzând greşeala voastră, am devenit conştient de a mea. Să o lăsăm deoparte şi să nu mai spunem sau să mai gândim nimic despre ea.

Capitolul 11. O LOVITURĂ DIN NEANT

În felul acesta, prin isteţimea celor două fete, un nor întunecat fusese risipit şi transformat într-o rază de soare. Din păcate însă, deasupra uneia dintre ele, un alt nor se aduna, unul ce nu mai era aşa de uşor de alungat. Dintre aceste trei familii pe care soarta le pusese alături, două fuseseră deja unite de legăturile dragostei. Cu toate acestea destinul vru ca o legătură de un alt tip să unească familiile Westmacott şi Hay Denver.

Din ziua în care bătrânul marinar îşi coborâse steagul şi-şi schimbase părerea, între amiral şi văduvă existase un sentiment foarte cordial; acordându-i femeii pasionate de yaht tot ceea ce-i refuzase reformistei. Caracterul lui franc şi cinstit aprecia aceleaşi calităţi la vecina lui şi o prietenie se legase între ei, una ce semăna mai degrabă cu cea a doi bărbaţi, bazată pe respect şi gusturi împărtăşite.

— Apropo, amirale, spuse doamna Westmacott într-o dimineaţă, în timp ce mergeau împreună spre gară, am înţeles că băiatul acela al tău, între intervalele consacrate devoţiunii lui pentru domnişoara Walker, se ocupă cu ceva la Bursă.

— Într-adevăr, doamnă, şi nici un alt tânăr de vârsta lui nu se descurcă la fel de bine. Ţinteşte departe, vă asigur, doamnă. Unii dintre aceia care au început o dată cu el sunt acum cu carena la pupă. A atins suma de cinci sute anul trecut şi, înainte de a împlini treizeci de ani, va avea un salariu din patru cifre.

— Motivul pentru care vă întreb este acela că am şi eu mici investiţii pe care vreau să le fac din când în când, iar agentul meu de acum este un

pungaş. Aş fi foarte fericită să-mi fac tranzacţiile prin intermediul fiului dumneavoastră.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, doamnă. Partenerul lui este plecat în vacanţă, iar Harold ar vrea să forţeze un pic lucrurile şi să arate de ce este în stare. Ştiţi şi dumneavoastră că pupa nu este destul de mare pentru locotenent atunci când marinarul se află pe uscat.

— Presupun că cere acelaşi tarif, de 50 la sută?

— Nu ştiu, doamnă. Vă asigur însă că procedează aşa cum este corect şi cinstit.

— Tocmai de aceea plătesc de obicei – zece şilingi la o sută de lire. Dacă-l vedeţi înaintea mea, rugaţi-l să-mi ia cinci mii la Noua Zeelandă. Acum sunt la patru şi cred că poate să mai crească.

— Cinci mii! exclamă amiralul, cântărind problema în sinea sa. Lăsaţi-mă să mă gândesc! Asta înseamnă un comision de douăzeci şi cinci de lire. Rezultatul unei zile frumoase de muncă, pe onoarea mea. Este o comandă cât se poate de încântătoare, doamnă.

— Ei bine, trebuie să plătesc pe cineva pentru asta şi de ce nu pe el?

— Îi voi transmite şi sunt sigur că nu va pierde timpul.

— O, nu este o mare grabă. Apropo, din câte spuneai mai devreme, am înţeles că are şi un partener.

— Da, băiatul meu este asociatul secund. Pearson este principalul. Ni s-a făcut cunoştinţă acum câţiva ani, iar el i-a oferit lui Harold acest post. Bineînţeles că am avut de plătit o sumă destul de frumuşică.

Doamna Westmacott se oprise şi stătea foarte dreaptă, cu chipul ei de indian roşu, mai întunecat decât de obicei.

— Pearson? întrebă. Jeremiah Pearson?

— Chiar acela.

— Atunci târgul cade, strigă ea. Nu mai e nevoie să-i transmiteţi acea investiţie.

— Foarte bine, doamnă.

Merseră în continuare unul lângă altul, ea nutrind cine ştie ce gânduri, iar el puţin supărat şi dezamăgit de capriciul ei şi de comisionul pierdut al lui Harold.

— Fiţi atent la ce vă spun, amirale, exclamă ea dintr-o dată. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, mi-aş scoate băiatul din parteneriatul acesta.

— Dar de ce, doamnă?

— Deoarece este legat de una dintre celei mai temute, mai viclene vulpi din întreaga Londră.

— Jeremiah Pearson, doamnă? Ce puteţi şti dumneavoastră despre el? Are un renume respectabil.

— Nimeni pe lumea asta nu-l cunoaşte mai bine decât mine pe Jeremiah Pearson, amirale. Vă previn deoarece nutresc sentimente prieteneşti atât pentru dumneavoastră, cât şi pentru fiul dumneavoastră. Individul este un ticălos şi ar fi mai bine să-l ocoliţi.

— Însă acestea sunt doar vorbe, doamnă. Vreţi să-mi spuneţi că-l cunoaşteţi mai bine decât agenţii de bursă şi brokerii din oraş?

— Omule, strigă doamna Westmacott, vrei să admiţi faptul că îl cunosc atunci când îţi spun că numele meu de fată este Ada Pearson, iar Jeremiah este singurul meu frate?

Amiralul fluieră.

— Ehei! strigă el. Acum când mă gândesc, îmi dau seama că există o asemănare.

— Este un om neînduplecat, amirale – un om fără inimă. Ar însemna să vă uluiesc dacă v-aş povesti câte am îndurat din pricina fratelui meu. Averea tatălui meu a fost împărţită în mod egal între noi doi. Şi-a irosit partea lui în cinci ani şi de atunci încearcă prin orice şmecherie specifică unui om viclean, unuia meschin, prin pură linguşeală, prin chichiţe legale, intimidare violentă, să-mi ia şi partea aceasta. Nu există ticăloşie de care individul să nu fie capabil. O, îl cunosc pe fratele meu

Jeremiah prea bine. Îl cunosc şi sunt pregătită în privinţa lui.

— Toate acestea sunt noi pentru mine, doamnă. Pe onoarea mea, nu prea ştiu ce să mai zic. Vă mulţumesc că mi-aţi vorbit atât de deschis. Din câte îmi spuneţi nu este un însoţitor bun alături de care cineva să navigheze. Poate că Harold ar face mai bine să se despartă de el.

— Fără să mai irosească un singur minut.

— Ei bine, vom discuta despre asta. Puteţi fi sigură. Iată că am ajuns la gară, aşa că vă voi urca în vagon, iar după aceea mă voi îndrepta spre casă pentru a afla ce zice şi soţia mea despre toate astea.

În timp ce mergea cu greu spre casă, gânditor şi uluit, fu mirat să audă un strigăt în spatele lui şi să-l vadă pe Harold alergând spre el.

— Tată, strigă el, tocmai am venit din oraş şi primul lucru pe care l-am zărit a fost spatele tău în timp ce te îndepărtai. Mergi însă atât de repede, încât a trebuit s-o iau la fugă pentru a te ajunge.

Zâmbetul de bucurie al amiralului îi împărţise chipul împietrit în mii de riduri.

— Ai sosit devreme azi, spuse.

— Da, am vrut să mă sfătuiesc cu tine.

— S-a întâmplat ceva?

— O, nu, doar o mică inconvenienţă.

— Ce este?

— Cât de mult avem în contul nostru?

— Destul de mult. Cam opt sute, cred.

— O, jumătate din ei va fi de ajuns. A fost o dovadă de nesăbuinţă din partea lui Pearson.

— Ce anume?

— Ei bine, vezi tu, tată, când a plecat în micuţa lui vacanţă la Havre, m-a lăsat pe mine să plătesc socotelile şi tot aşa. Mi-a spus că la bancă se afla destul pentru tot. Mi s-a oferit ocazia, marţi, să plătesc două cecuri, unul pentru 80 de lire, iar celălalt pentru 120, şi iată că mi le-au înapoiat cu

un bilet din partea băncii că am extras deja preţ de câteva sute bune.

Amiralul arăta foarte grav.

— Atunci, ce înseamnă asta? întrebă.

— O, situaţia poate fi explicată cu uşurinţă. Vezi tu, Pearson investeşte tot capitalul liber şi păstrează cât de puţin poate în bancă. Cu toate astea, a fost foarte urât din partea lui a mă supune chiar şi posibilităţii ca unul dintre cecuri să-mi fie înapoiat. I-am scris şi i-am cerut permisiunea de a vinde o parte din acţiuni, iar acestor oameni le-am scris câteva bilete explicative. În timpul acesta a trebuit însă să fac unele schimbări; astfel încât ar fi mai bine să transfer o parte din contul nostru privat pentru a-mi uşura măsurile.

— Chiar aşa, băiatul meu. Tot ceea ce-mi aparţine este şi al tău. Dar cine crezi tu că este acest Pearson? Este fratele doamnei Westmacott.

— Serios?! Ce coincidenţă! Acum că mi-ai spus, descopăr o oarecare asemănare. Au amândoi aceleaşi trăsături dure.

— M-a prevenit în privinţa lui – mi-a zis că este cel mai mare pungaş din Londra. Sper că torul este în regulă, băiatul meu şi că nu ne vom trezi în apă.

Harold devenise palid atunci când auzise părerea doamnei Westmacott despre asociatul lui. Aceasta dădea substanţă unor temeri şi suspiciuni vagi ale lui, pe care încercase să le înăbuşe de fiecare dată când deveneau prea fantastice sau înspăimântătoare pentru a mai fi credibile.

— Este un om bine cunoscut în oraş, tată.

— Bineînţeles că este – bineînţeles că este. Asta i-am spus şi eu ei. Ar fi descoperit acolo dacă ceva era în neregulă cu el. Domnul să te binecuvânteze, nimic nu e mai amar decât o ceartă în familie. Totuşi este foarte bine că ai scris despre afacerea asta, pentru a avea toate lucrurile la vedere şi corecte.

Însă scrisoarea lui Harold către partenerul său s-a încrucişat cu scrisoarea acestuia către Harold. Îl

aştepta pe masa cu micul dejun în dimineaţa următoare, iar inima-i sări din piept atunci când o citi şi-l făcu să sară din scaun cu chipul alb şi ochii măriţi.

— Băiatul meu! Băiatul meu!

— Sunt ruinat, mamă, ruinat! rămase privind sălbatic înaintea lui, în timp ce foaia de hârtie flutura către podea.

Apoi căzu înapoi în scaun şi-şi cufundă faţa în mâini. Mama lui îl îmbrăţişă pe dată, în timp ce amiralul, cu degete tremurătoare, ridică scrisoarea de pe podea şi-şi potrivi ochelarii pentru citit.

"Dragul meu Denver," spunea. "Atunci când scrisoarea aceasta va ajunge la tine mă voi afla departe de tine şi de oricine altcineva care va dori să ia legătura cu mine. Nu e nevoie să mă cauţi, deoarece te asigur că această scrisoare este trimisă de un prieten şi că vei munci în zadar dacă vei încerca să dai de mine. Îmi pare rău că trebuie să te las într-o situaţie aşa de neplăcută, dar unul dintre noi trebuie "stors de bani" şi prefer ca tu să fii acela. La bancă nu vei găsi nimic, ba încă şi o datorie de 13.000 de lire. Nu sunt sigur dacă nu cumva cel mai bun lucru n-ar fi să faci ce poţi şi să urmezi exemplul asociatului tău. Dacă te mişti imediat, ai putea fugi onorabil. Dacă nu, nu numai că trebuie să-ţi cobori obloanele, însă mă tem că banii care lipsesc cu greu ar putea trece drept o datorie obişnuită şi bineînţeles că eşti în aceeaşi măsură responsabil pentru asta ca şi mine. Urmează sfatul unui prieten şi du-te în America. Un tânăr cu minte totdeauna poate face ceva acolo şi poţi trece peste aceast mic ghinion. Va fi o lecţie ieftină dacă te va învăţa să nu te încrezi în nimic în afaceri şi să insişti a afla exact ce face partenerul tău, oricât ţi-ar fi de superior.

Al tău credincios,

JEREMIAH PEARSON"

— Dumnezeule mare! mormăi amiralul, a fugit.

— Şi m-a lăsat în postura de falit şi hoţ.

— Nu, Nu, Harold, suspină mama lui. Totul o să fie bine. Ce contează banii?

— Banii, mamă! Este onoarea mea în joc.

— Băiatul are dreptate. Este în joc onoarea lui şi a mea, căci a sa este şi a mea. Tocmai când credeam că toate necazurile vieţii le lăsasem în urmă, iată că acesta este unul mare; însă vom trece peste el aşa cum am trecut şi peste celelalte.

Îşi întinse mâna subţire, iar cei doi bătrâni rămaseră cu capetele grizonate apropiate, degetele împletite, îmbărbătaţi de dragostea şi compasiunea celuilalt.

— Eram prea fericiţi, oftă ea.

— Este voia Domnului, mamă.

— Da, John, este voinţa Domnului.

— Cu toate astea este greu de suportat Aş fi putut pierde tot, casa, banii, rangul – aş fi putut îndura. Dar la vârsta mea, onoarea mea – onoarea amiralului unei flote.

— John, onoarea nu poate fi pierdută atunci când nu s-a produs nici o dezonoare. Ce-ai făcut? Ce a făcut Harold? Nu există problema onoarei aici.

Bătrânul clătină din cap, însă Harold deja îşi recăpătase sângele rece şi simţul practic care-l părăsiseră pentru o clipă sub acea lovitură violentă.

— Mama are dreptate, tată, spuse el. Dumnezeu ştie, este destul de rău, dar nu trebuie să facem lucrurile mai negre decât par. Până la urmă, chiar şi această scrisoare insolentă este o dovadă a faptului că nu am avut nimic de-a face cu planurile ticălosului care a scris asta.

— S-ar putea ca ei să creadă că totul a fost aranjat dinainte.

— Nu au cum. Întreaga mea viaţă de până acum mărturiseşte opusul. Nu m-ar putea privi în faţă şi să mă acuze de aşa ceva.

— Nu, băiatul meu, nu, dacă au ochi, strigă amiralul, adunându-şi curajul la vederea ochilor sclipitori şi a chipului curajos şi încrezător. Avem

scrisoarea şi mai avem şi caracterul tău. O vom scoate cumva la capăt cu ajutorul acestor lucruri. Este însă vina mea, de la început, pentru că ţi-am ales aşa un ticălos drept partener. Dumnezeu să mă ajute, însă am crezut că-ţi găsisem o slujbă bună!

— Dragă tată! Cum ai fi putut şti? Aşa cum spune şi el în scrisoare, mi-a dat o lecţie. Mi-era greu să cer a-i analiza registrele atâta vreme cât era mai mare şi mai experimentat decât mine. Însă nu mai trebuie să irosim timpul. Trebuie să merg în oraş.

— Ce ai de gând să faci?

— Ce ar trebui să facă un om cinstit. Le voi scrie tuturor clienţilor şi creditorilor noştri, îi voi întruni pe toţi, le voi expune întreaga problemă, le voi citi scrisoarea şi mă voi lăsa în mâinile lor.

— Asta este, băiatul meu.

— Trebuie să plec îndată, şi-şi puse pardesiul şi pălăria. Mai am însă zece minute până la tren. Mai trebuie să fac un singur lucru înainte de a porni.

Zărise prin uşa rabatabilă din sticlă licărirea unei bluze albe şi o pălărie din paie pe terenul de tenis. Clara obişnuia să-l întâlnească adesea acolo dimineaţa, pentru a schimba câteva cuvinte înainte ca el să o pornească spre oraş. Ieşi afară cu pasul grăbit, hotărât, al unuia care a luat o decizie foarte importantă; chipul îi arăta însă istovit, iar buzele îi erau palide.

— Clara, spuse în timp ce ea se apropia gata să-l întâmpine, îmi pare rău că trebuie să-ţi dau veşti proaste, dar treburile au mers prost în oraş şi... şi cred că ar trebui să te eliberez din angajamentul pe care ţi l-ai luat faţă de mine.

Clara îl privi cu ochii ei mari, întunecaţi şi întrebători, iar faţa îi deveni la fel de albă ca a lui.

— Cum se poate ca oraşul să ne afecteze pe noi doi, Harold?

— Este vorba de dezonoare. Nu-ţi pot cere să o împarţi cu mine.

— Dezonoare! Pierderea câtorva monede nenorocite din aur şi argint!

— O, Clara, de-ar fi fost doar atât! Am putea fi mult mai fericiţi într-o căsuţă, la ţară, decât cu toate bogăţiile oraşului. Sărăcia nu mă putea lovi aşa cum am fost lovit în dimineaţa asta. Au trecut numai douăzeci de minute de când am primit scrisoarea, Clara, şi deja îmi pare a fi un lucru întâmplat demult, demult, într-o viaţă îndepărtată, un nor negru, îngrozitor, care a alungat toată frumuseţea şi liniştea din ea.

— Dar ce s-a întâmplat? De ce îţi este teamă mai tare decât de sărăcie?

— A avea datorii pe care să nu am cum le plăti. Să fiu învins în oraş şi declarat falit. Să ştiu că ceilalţi au pretenţii justificate de la mine şi să-mi nu pot privi în ochii lor. Oare nu este asta mai rău decât sărăcia?

— Ba da, Harold, de o mie de ori mai rău! Însă se poate trece peste toate acestea. Nu mai este nimic altceva?

— Partenerul meu a fugit şi m-a lăsat răspunzător în faţa unor datorii uriaşe şi într-o asemenea postură încât legea îmi poate cere să scot ceva din banii care lipsesc. I-au fost încredinţaţi lui pentru a-i investi, iar el i-a delapidat. Eu, ca partener al lui, sunt răspunzător pentru asta. Am adus nefericire tuturor celor pe care-i iubesc – tatălui meu, mamei mele. Măcar tu să nu fii prinsă sub această umbră. Eşti liberă, Clara. Nu mai există nici o legătură între noi.

— Este nevoie de doi oameni pentru a forma o astfel de legătură, Harold, spuse ea, zâmbind şi luându-l de braţ. Este nevoie de doi, dragul meu, şi tot de atâţia pentru a o rupe. Acesta este modul în care se fac afacerile în oraş, domnule, încât cineva poate rupe logodna când poftеşte?

— Rămâi legată de mine, Clara?

— Nu există creditor mai nemilos decât mine, Harold. Niciodată, niciodată nu vei putea scăpa din

această promisiune.

— Dar sunt ruinat. Întreaga mea viaţă este distrusă.

— Şi doreşti să mă ruinezi şi pe mine şi să distrugi şi viaţa mea. Într-adevăr, domnule, nu vei scăpa atât de uşor. Să vorbim serios acum, Harold, m-ai răni dacă situaţia asta n-ar fi atât de absurdă. Crezi că iubirea unei femei se aseamănă cu umbrela asta de soare pe care o duc, un lucru potrivit doar pentru vremuri însorite şi nefolositoare atunci când se abat furtunile şi se adună norii?

— Nu vreau să te trag în jos după mine, Clara.

— N-ar însemna să mă duc în jos dacă te-aş părăsi în astfel de clipe? Doar acum te pot ajuta, te pot susţine. Întotdeauna ai fost atât de puternic, mai bun decât mine. Încă eşti puternic, dar acum, doi vor fi mai puternici. Pe lângă asta, domnule, nu ştii ce femeie de afaceri bună sunt. Papa spune asta şi se pricepe la astfel de lucruri.

Harold încercă să vorbească, însă inima îi era prea plină. Nu putea decât să mângâie puternic mâna albă ce-i înconjura mâneca. Se plimba în sus şi în jos alături de el, vorbind cu voioşie, trimiţând mici raze de veselie în întunericul ce-l înconjurase. Ascultând-o, ar fi putut crede că e Ida şi nu sora ei cea rezervată şi serioasă, cea care discuta cu el.

— În curând se va lămuri totul, spuse ea, şi atunci va fi chiar plictisitor. Bineînţeles că toţi oamenii de afaceri au parte de aceste suişuri şi coborâşuri. Cred că dintre toţi cei pe care-i întâlneşti la bursă, nu există unul măcar care să nu aibă o istorie asemănătoare de povestit. Ştii, dacă totul ar merge ca pe roate, atunci toată lumea s-ar face agent de bursă şi ar trebui să vă întâlniţi în Hyde Park. De cât ai nevoie?

— Mai mult de cât aş putea face rost. Nu mai puţin de treisprezece mii de lire.

Clarei îi pieri culoarea de pe chip la auzul sumei.

— Ce propui să facem

— Mă voi duce acum în oraş şi le voi cere tuturor creditorilor noştri să ne întâlnim mâine. Le voi citi scrisoarea lui Pearson şi mă voi lăsa în mâinile lor.

— Iar ei, ce vor face?

— Ce pot să facă? Vor face rost de hotărâri judecătoreşti pentru banii lor, iar firma va fi declarată falită.

— Spui că întâlnirea va fi mâine. Vrei să-mi urmezi sfatul?

— Care este acela, Clara?

— Să le ceri câteva zile în plus. Cine ştie ce nouă întorsătură pot lua lucrurile.?

— Ce întorsătură pot căpăta? Nu am cum să fac rost de bani.

— Să mai aşteptăm câteva zile.

— O, oricum va fi aşa, în mersul normal al lucrurilor. Formalităţile legale le vor lua ceva vreme. Trebuie să plec, Clara, nu trebuie să par a mă eschiva. Locul meu este acum la birouri.

— Da, dragul meu, ai dreptate. Dumnezeu să te binecuvânteze şi să te păzească! Voi fi aici, în Wilderness, însă întreaga zi voi fi cu gândul alături de tine, la biroul din Throgmorton Street şi dacă te vei simţi trist, mă vei auzi şoptindu-ţi şi vei şti că există un singur client de care niciodată nu vei scăpa – niciodată atâta vreme cât vom trăi amândoi, dragul meu.

Capitolul 12. PRIETENI LA NEVOIE

— Acum, papa, spuse Clara în aceeaşi dimineaţă, încreţindu-şi fruntea şi lipindu-şi vârfurile degetelor cu aerul unui experimentat om de afaceri, vreau să discut cu tine despre probleme băneşti.

— Da, draga mea.

Îşi puse deoparte ziarul şi o privi întrebător.

— Dacă eşti bun, tată, te rog să-mi spui încă o dată câţi bani mi se cuvin de drept. Mi-ai spus adesea înainte, însă întotdeauna uit cifrele.

— Îţi revin două sute cincizeci de lire pe an, sub supravegherea mătuşii tale.

— Iar Idei?

— Idei îi revin o sută cincizeci.

— Acum, eu cred că pot trăi foarte bine şi cu cincizeci de lire pe an, papa. Nu sunt foarte risipitoare şi mi-aş putea chiar face singură rochiile dacă aş avea o maşină de cusut.

— Se prea poate, draga mea.

— În cazul acesta există două sute de lire pe an de care m-aş putea lipsi.

— Dacă ar fi nevoie.

— Dar este nevoie. O, te rog ajută-mă, ca un tată bun, drag, în această problemă, căci îmi doresc din toată inima să iasă. Harold are mare nevoie de bani şi nu din vina lui, şi apoi, cu tactul şi elocinţa unei femei îi istorisi întreaga poveste. Pune-te în locul meu, papa. Ce înseamnă banii pentru mine? Nu mă gândesc niciodată la ei. Însă acum îmi dau seama cât de necesari îmi sunt. N-aş fi crezut că pot fi aşa de preţioşi. Uite numai ce pot face cu ei! Mă pot ajuta să-l salvez. Trebuie să-i am până mâine. O, te rog, te rog, sfătuieşte-mă ce ar trebui să fac şi cum să fac rost de bani.

Doctorul zâmbi la auzul nerăbdării ei.

— Eşti la fel de grăbită să scapi de bani cum sunt alţii în a-i câştiga, zise. Într-un alt caz aş considera un asemenea lucru pripit, însă am încredere în Harold al tău şi-mi pot da seama că a fost victima unui ticălos. Mă vei lăsa pe mine să mă ocup de problemă.

— Pe tine, papa?

— Poate fi rezolvată mai bine între bărbaţi. Averea ta, dragă Clara, este cam de cinci mii de lire, însă este pe o ipotecă şi nu te-ai putea folosi de ea.

— O, vai de mine! O, vai de mine!

— Însă tot putem face ceva. Am tot pe atât în bancă. Voi da banii familiei Denver ca venind din partea ta, iar tu mi-i poţi da înapoi, sau doar dobânda, atunci când îţi este dată dota.

— O, asta ar fi minunat! Cât de bun şi dulce eşti!

— Mai este însă un obstacol: nu cred că-l vei putea convinge pe Harold să-ţi ia banii.

Chipul Clarei îşi pierdu culoarea.

— Chiar nu crezi asta?

— Sunt sigur că nu-i va primi.

— Ce ne vom face atunci? Cât de îngrozitor de aranjat sunt problemele băneşti!

— Mă voi duce să-l văd pe tatăl lui. Putem să rezolvăm problema între noi.

— O, te rog, te rog, papa! O să te duci curând?

— Nici un moment nu-i mai bun decât acum. Mă voi duce îndată.

Scrise în grabă un cec, îl introduse într-un plic, îşi puse pălăria lată de paie şi străbătu în grabă grădina pentru a-şi face vizita de dimineaţă.

O privelişte unică se înfăţişă ochilor săi când intră în camera de zi a amiralului. Un mare cufăr marinăresc stătea deschis în mijlocul odăii, iar peste tot, pe covor, erau mici grămezi de jerseuri, haine de ploaie, cărţi, cutii cu sextanţi, unelte şi ghete de apă. Bătrânul marinar şedea grav în

mijlocul mobilei vechi, întorcând-o şi cercetând-o cu atenţie; în timp ce soţia sa, cu lacrimile curgându-i pe obrajii rumeni, stătea pe canapea, cu coatele pe genunchi şi bărbia sprijinită în mâini, legănându-se încet înainte şi înapoi.

— Salutare, doctore, spuse amiralul, întinzând mâna, după câte ai auzit, ne aşteaptă vremuri grele, însă am înfruntat vânturi mai puternice şi, cu voia lui Dumnezeu, vom trece toţi trei şi de aceasta, deşi doi dintre noi suntem ceva mai morocănoşi decât obişnuiam să fim până acum.

— Dragii mei prieteni, am venit să vă spun cât de mult suntem alături de voi. Tocmai am aflat povestea de la fiica mea.

— S-a abătut pe neaşteptate asupra noastră, doctore, suspină doamna Hay Denver. Credeam că-l voi avea pe John numai pentru mine pentru tot restul vieţii – Dumnezeu ştie că nu ne-am prea întâlnit până acum – însă acum vorbeşte din nou de plecatul pe mare.

— Da, da, Walker, este singurul mod de a scăpa din încurcătura asta. Când am auzit prima oară toată tărăşenia am fost complet uluit. Îţi dau cuvântul meu că mi-am pierdut pentru prima oară complet reperele, cel puţin de când am legat cuţitul de cureaua pantalonilor. Vezi tu, prietene, ştiu câte ceva despre naufragiu, bătălie sau orice s-ar putea întâmpla pe apă, însă îmi sunt necunoscute bancurile de nisip ascunse ale Londrei de care s-a lovit băiatul meu. Pearson fusese călăuza mea acolo, iar acum aflu că era un ticălos. Însă acum mi-am regăsit reperele şi cursul se desluşeşte limpede înaintea mea.

— Ce ai de gând, amirale?

— O, am unul sau două mici planuri. O să am câteva noutăţi pentru fiul meu. Ei, să fie, Walker, omule, poate că sunt puţin înţepenit pe la încheieturi, însă îmi vei fi martor că pot străbate doisprezece mile în trei ore. Ce mai e? Ochii îmi sunt la fel de buni, mai puţin la citirea ziarului.

Capul îmi este limpede. Am şaizeci şi trei de ani, dar sunt la fel de priceput ca oricând – prea priceput pentru a sta degeaba în următorii zece ani. Aş fi mai folositor sub lovitura apei sărate şi a bătăii brizei. Aş, mamă! Nu o să fie un drum de patru ani, de data asta. Voi fi înapoi în fiecare lună sau o dată la două luni. Nu e mai mult decât dacă aş fi mers într-o vizită la ţară.

Vorbea furtunos, îngrămădindu-şi ghetele de apă şi sextanţii înapoi în cufăr.

— Chiar plănuieşti, dragul meu prieten, să-ţi ridici fanionul din nou?

— Fanionul, Walker? Nu, nu. Maiestatea sa, Dumnezeu s-o aibă în pază, are prea mulţi tineri pentru a mai avea nevoie de o corabie bătrână ca a mea. Voi fi doar domnul Hay Denver, negustor. Îndrăzenesc să spun că aş putea găsi un proprietar care mi-ar putea oferi şansa de a fi ofiţer de gradul doi sau trei. Va fi ciudat pentru mine să simt încă o dată cârma sub mâinile mele.

— Nu, nu, asta nu se va putea niciodată, amirale!

Doctorul se aşeză lângă doamna Hay Denver şi-i mângâie mâna în semn de prietenie şi compasiune.

Trebuie să aşteptăm până când fiul dumneavoastră o va scoate la capăt cu toţi oamenii aceia şi abia apoi vom şti cât rău a fost produs şi cum e mai bine să-l reparăm. Va fi atunci destul timp pentru a începe să ne adunăm resursele care să acopere paguba.

— Resursele noastre! Amiralul râse. Doar pensia. Mă tem, Walker, că resursele noastre nu vor fi prea multe de adunat.

— O, haide, sunt unele la care poate că nu te-ai gândit. De exemplu, amirale, întotdeauna am avut de gând ca fata mea să primească cinci mii atunci când se va căsători. Bineînţeles că necazul fiului tău este şi necazul ei, iar banii nu pot fi cheltuiţi mai bine decât pentru rezolvarea acestei probleme.

Are o mică parte cu care doreşte să contribuie, iar eu am considerat mai bine să tratăm lucrurile astfel. Vrei să iei cecul, doamnă Denver, şi cred că ar fi mai bine dacă nu i-ai pomeni nimic despre asta lui Harold şi l-ai folosi atunci când e nevoie.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Walker, eşti un prieten adevărat. Nu voi uita asta niciodată.

Amiralul se aşeză pe cufărul lui marinăresc şi-şi tamponă fruntea cu batista lui cea roşie.

— Ce contează pentru mine dacă-l primiţi acum sau atunci? Ar putea fi mai folositor acum. Există însă o singură condiţie. Dacă lucrurile iau o întorsătură mai rea şi dacă se descoperă a fi atât de grave încât nimic nu le mai poate îndrepta, atunci păstraţi cecul ăsta, deoarece nu are nici un rost să torni apă într-un bol spart, iar dacă băiatul va fi complet ruinat, va avea nevoie de ceva pentru a se pune din nou pe picioare.

— Nu va fi complet ruinat, Walker, iar tu nu vei avea ocazia de a te ruşina de familia în care fiica ta e pe cale să intre. Am propriul meu plan. Însă îţi vom păstra banii, prietene, şi ne va îmbărbăta gândul că sunt acolo.

— Atunci este în regulă, spuse doctorul Walker, ridicându-se. Şi dacă mai este nevoie de încă un pic, nu trebuie să-i permitem să o apuce pe căi greşite doar pentru că mai are nevoie de încă o mie sau două. Şi acum, amirale, am plecat să-mi fac plimbarea de dimineaţă. Nu vrei să vii?

— Nu, eu mă duc în oraş.

— Atunci, la revedere. Sper să primesc veşti mai bune şi ca totul să iasă aşa cum trebuie. La revedere, doamnă Denver. Simt de parcă ar fi băiatul meu şi nu mă voi linişti până când nu voi afla că totul este în regulă cu el.

Capitolul 13. ÎN APE CIUDATE

Când doctorul Walker plecă, amiralul îşi puse toate lucrurile înapoi în cufărul marinăresc cu excepţia unui birou legat cu aramă. Îl descuie şi luă din el aproape o duzină de foi albastre, toate presărate cu timbre şi sigilii, cu litere foarte mari tipărite la capete. Le legă cu atenţie într-o mică grămadă şi, punându-le în buzunarul interior al hainei, îşi luă bastonul şi pălăria.

— O, John, nu face lucrul ăsta pripit! strigă doamna Denver, prinzându-l de mânecă. Te-am văzut aşa de rar, John. Au trecut doar trei ani de când ai ieşit din marina. Nu mă părăsi iar. Ştiu că este o dovadă de slăbiciune din partea mea, dar nu o pot îndura.

— Fata mea cea vitează, spuse el, mângâind părul cu şuviţe albe. Am dus împreună o viaţă onorabilă, mamă, şi, cu voia lui Dumnezeu, tot în onoare vom şi muri. Oricum ar fi făcute datoriile, trebuie să le plătim şi ceea ce datorează băiatul nostru, datorăm şi noi. Nu are banii şi cum să-i găsească? Nu are cum. Atunci ce să facem? Devine treaba mea şi există o singură cale pentru rezolvarea problemei.

— Dar poate că nu este chiar aşa de rău, John. N-ar fi mai bine să aşteptăm până ce se întâlneşte cu oamenii aceia mâine?

— I-ar putea da ceva timp în plus, fată dragă. Însă aş avea grija că n-am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru a repara lucrurile. Haide, mamă, n-are nici un rost să mă reţii. Trebuie să o fac şi nu are nici un rost să evit chestiunea.

Îi desprinse degetele de pe mânecă, o împinse delicat într-un fotoliu şi ieşi grăbit din casă.

În mai puţin de o jumătate de oră, amiralul era prins în învălmăşagul Gării Victoria şi se văzu în mijlocul unei mulţimi zgomotoase, care îmbrâncea şi împingea spre ieşirea aglomerată. Sarcina lui, care i se păruse destul de posibilă în camera lui, începea cum să prezinte dificultăţi în îndeplinire şi se întreba cum să facă primul pas. În mijlocul şuvoiului de oameni de afaceri, fiecare grăbindu-se către destinaţia lui, bătrânul marinar, în costumul lui gri de tweed şi cu pălăria moale neagră, mergea încet, având chipul întunecat şi fruntea încreţită de uimire. Deodată îi veni o idee. Merse înapoi către taraba gării şi cumpără un ziar. Îl tot răsuci până când dădu peste un anumit articol, apoi îl împături şi, îndreptându-se către un scaun, începu să-l citească pe îndelete.

Şi, într-adevăr, pe măsură ce citeai acel articol, i se părea ciudat că mai exista cineva pe lumea noastră care să ducă lipsă de bani. Iată aici rânduri întregi de gentilomi care erau împovăraţi cu un venit suplimentar şi care cereau în gura mare celor nevoiaşi şi săraci să vină şi să-i uşureze de acesta. Iată aici cea mai nevinovată persoană ce nu era un cămătar profesionist, dar care ar fi fost bucuros să ajute etc. Uite că tot aici era pomenit şi tipul amabil care împrumuta sume de la zece până la zece mii de lire fără alte cheltuieli, în siguranţă şi imediat. “Banii vă sunt daţi în doar câteva ore,” suna acest fascinant anunţ, evocând imaginea unor mesageri prompţi, venind grăbiţi cu saci de aur în ajutorul celui sărac. Un al treilea gentilom făcea toate afacerile la cerere personală, împrumuta bani cu girant sau fără; conform scrisorii sale, cea mai mică şi mai superficială promisiune era de ajuns pentru a-l mulţumi, iar în final nu cerea mai mult de cinci la sută. Aceasta i se păru de departe amiralului a fi cea mai promiţătoare, ridurile se întinseră, iar fruntea încreţită i se însenină în timp ce analiza anunţul. Împături ziarul, se ridică de pe

scaun şi se pomeni faţă în faţă cu Charles Westmacott.

— Salut, amirale!

— Salut, Westmacott! Charles fiind întotdeauna unul dintre preferaţii marinarului.

— Ce faci aici?

— O, am încheiat o afacere în numele mătuşii mele. Însă nu v-am mai văzut până acum în Londra.

— Urăsc locul acesta. Mă sufocă. Nu este nici măcar o pală de aer curat de partea asta a Greenwichului. Dar poate că eşti destul de familiarizat cu oraşul?

— Păi, mai cunosc câte ceva din el. Vedeţi dumneavoastră, niciodată n-am locuit prea departe de el şi rezolv şi foarte multe din treburile mătuşii mele.

— Cunoşti oare strada Bread?

— Este în Cheapside.

— Ei atunci, cum ajung acolo de aici? Spune-mi un drum şi-l voi urma.

— Păi, amirale, n-am nimic de făcut. Vă pot duce acolo cu mare plăcere.

— Vrei? Aş aprecia foarte mult dacă m-ai ajuta. Am nişte treabă acolo. Smith şi Hanbury, consilieri financiari, strada Bread.

Cei doi se îndreptară către malul râului, luând-o în jos pe Tamisa, acostând în Sfântul Paul – un mod de a călători ce era mult mai mult pe placul amiralului decât autobuzul sau taxiul. Pe drum, îi istorisi companionului său sarcina lui şi cauzele ce-l îndrumaseră către aceasta. Charles cunoştea puţine despre viaţa din oraş şi mersul afacerilor, dar cel puţin era mai experimentat în ambele decât amiralul şi se hotărî să nu-l părăsească până când treaba nu era încheiată.

— Aceştia sunt oamenii noştri, zise amiralul, înfăşurând ziarul şi arătând către reclama ce i se păruse aşa de promiţătoare. Sună cinstit şi curat, nu-i aşa? Declaraţia personală sună ca şi cum n-ar

fi nici o şmecherie şi nu cred că ar putea cineva obiecta la un procent de cinci la sută.

— Nu, pare destul de corect.

— Nu este plăcut să mergi cu capul plecat să împrumuţi bani, însă există clipe, după cum ai să poţi vedea înainte de a împlini anii mei, Charles, când un bărbat trebuie să-şi lase deoparte mândria. Uite că am ajuns la numărul lor, iar plăcuţa este chiar la colţul uşii.

Un intrând îngust era flancat de fiecare parte de câte un şir de plăcuţe din alamă, aliniind în sus de la agenţii de navlosire şi avocaţii ce ocupau primul etaj, trecând printr-o lungă listă de agenţi din Indiile de vest, arhitecţi, topografi, agenţi de bursă, până la firma în a cărei căutare se aflau. O scară din piatră în spirală, la început bine carpetată şi netedă, din ce în ce mai ponosită apoi la fiecare treaptă, îi trecu prin faţa nenumăratelor uşi, până când, în cele din urmă, chiar sub acoperişul din sticlă, puteau fi zărite numele Smith şi Hanbury, pictate cu litere mari albe, pe un panou, având dedesubt o invitaţie laconică de a împinge. Urmând sugestia, amiralul şi tovarăşul său se pomeniră într-un apartament soios, prost luminat prin două ferestre smălţuite. O masă pătată de cerneală, încărcată cu stilouri, hârtii şi almanahuri, o canapea americană, trei scaune de diferite modele şi un covor uzat constituiau tot mobilierul, afară de o scuiptoare mare şi ţipătoare din porţelan şi un tablou sumbru cu o ramă foarte colorată ce atârna deasupra căminului. Stând în faţa tabloului şi zgâindu-se trist la el, de parcă era singurul lucru pe care-l putea privi, stătea un băieţandru palid cu capul mare şi care în răstimpurile oferite de observaţiile sale artistice, mesteca încet dintr-un măr.

— Sunt acasă domnul Smith sau domnul Hanbury? întrebă amiralul.

— Nu se pomenesc aşa oameni, spuse băieţelul.

— Dar aveţi numele lor pe uşă.

— A, vezi mata, ăla este numele firmei. E doar un nume. Dumneata îl cauţi pe domnul Ruben Metaxa.

— Ei, este acasă?

— Nu, nu este.

— Când se întoarce?

— Nu ştiu sigur. A plecat să ia prânzul. Uneori îi ia o oră, alteori două. Cred că azi o să-i ia două ore, căci spunea că-i e foame înainte să plece.

— Atunci cred că ar fi mai bine să venim altădată, spuse amiralul.

— Ba deloc, strigă Charles. Mă pricep eu să tratez cu dracii ăştia mici. Uite aici, pungaş mic, un şiling pentru tine. Fugi şi adu-ţi stăpânul. Dacă nu-l aduci aici în cinci minute, o să te pocnesc peste cap când te întorci. Fugi! Dispari!

Sări la băiat care ţâşni din cameră şi începu să coboare nebuneşte scările.

— Îl va aduce, zise Charles. Să ne facem comozi. Această canapea nu e pe de-a-ntregul sigură. Nu a fost menită unor oameni mai mari. Locul ăsta nu pare însă unul din care să poţi lua bani.

— Chiar asta mă gândeam şi eu, răspunse amiralul, privind plin de regret în jurul său.

— E, asta e! Am auzit că cele mai bine mobilate birouri aparţin de obicei firmelor cele mai sărace. Să sperăm că aici este tocmai invers. Oricum, nu au cum să cheltuiască prea mult pentru personal. Cred că băiatul cu cap de dovleac alcătuia întreg personalul. Ha, pe Jupiter, se aude vocea lui şi cred că a venit cu omul nostru!

În timp ce spunea astea, în uşă apăru băieţandrul urmat de un individ mărunţel şi uscat. Era fără mustaţă, cu puţină barbă, păr negru strălucitor şi ochi căprui ageri ce sclipeau puternic de deasupra unor pungi umflate şi de sub pleoapele ofilite. Înaintă, uitându-se atent de la unul la celălalt vizitator şi frecându-şi încet mâinile subţiri, cu

vene albăstrui. Băieţelul închise uşa în urma lui şi dispăru discret.

— Eu sunt Ruben Metaxa, spuse cămătarul. Aţi dorit să mă vedeţi în legătură cu un împrumut?

— Da.

— Pentru dumneavoastră, presupun? întrebă, întorcându-se spre Charles Westmacott.

— Nu, pentru domnul acesta.

Cămătarul păru surprins.

— Cât doriţi?

— Mă gândeam cam cinci mii de lire, răspunse amiralul.

— Cu ce garanţie?

— Sunt un amiral în rezervă al marinei britanice. Îmi puteţi găsi numele în Llista Navală. Iată cartea mea de vizită. Acestea sunt hârtiile de pensionare. Primesc 850 de lire pe an. Mă gândeam că, în cazul în care aţi dori să ţineţi aceste hârtii, ar reprezenta o garanţie suficientă că vă voi înapoia banii. Mi-aţi putea lua din pensie şi v-aţi putea răsplăti, să zicem, cu cu o dobândă de 500 de lire pe an, luând de asemenea şi procentul de cinci la sută.

— Ce procent?

— Procentul de cinci la sută pe an.

Domnul Metaxa râse.

— Pe an! zise el. Cinci la sută pe lună.

— Pe lună! Asta ar însemna şaizeci la sută pe an!

— Exact.

— Dar este absurd.

— Nu le cer domnilor să vină la mine. Vin din propria lor dorinţă. Acestea sunt condiţiile mele şi le pot accepta sau refuza.

— Atunci am să refuz, spuse amiralul şi se ridică furios din scaun.

— Încă o clipă, domnule. Luaţi loc şi vom discuta problema pe îndelete. Cazul dumneavoastră este unul neobişnuit şi putem găsi un alt mod de a îndeplini ceea ce doriţi.

Bineînţeles că garanţia pe care o oferiţi nu reprezintă nimic şi nici un om cu mintea întreagă nu ar împrumuta cinci mii pe baza ei.

— Nimic? De ce nu, domnule?

— Aţi putea muri mâine. Nu mai sunteţi un om tânăr. Ce vârstă aveţi?

— Şaizeci şi trei.

Domnul Metaxa arătă o pagină plină de cifre.

— Iată un tabel al unui notar, zise. La vârsta dumneavoastră, media obişnuită a vieţii mai este doar de câţiva ani chiar şi în cazul unui om sănătos.

— Vreţi să insinuaţi că nu sunt un om sănătos?

— Păi, amirale, viaţa pe mare este una plină de greutăţi. În anii tinereţii, marinarii sunt nişte oameni veseli şi petrec din cale-afară. Chiar şi când îmbătrânesc tot o duc greu şi nu au deloc răgaz pentru odihnă şi linişte. Nu cred că viaţa de marinar este una uşoară.

— Uitaţi, domnule, zise amiralul cu căldură, dacă aveţi două perechi de mănuşi mă angajez să vă dobor în mai puţin de trei runde. Sau ne putem întrece de aici până la Sfântul Paul şi prietenul meu de faţă va vedea rezultatul. Vă voi lăsa să vedeţi dacă sunt sau nu un om bătrân.

— Asta n-are nici o legătură, spuse cămătarul, dând din umeri dezaprobator. Ideea este că în cazul în care aţi muri mâine, ce s-ar întâmpla cu garanţia?

— Mi-aş putea asigura viaţa şi v-aş putea numi pe dumneavoastră beneficiar.

— Câştigurile dumneavoastră pentru o asemenea sumă, dacă v-ar primi vreun birou, lucru de care mă îndoiesc foarte tare, s-ar ridica la aproape cinci sute pe an. Asta ar acoperi cu greu socotelile.

— Atunci, domnule, ce propuneţi să facem? întrebă amiralul.

— Pentru a vă mulţumi aş putea aranja altfel lucrurile. Aş putea trimite după un medic, care să-

şi dea cu părerea asupra speranţei dumneavoastră de viaţă. Atunci am putea vedea ce rămâne de făcut.

— Mi se pare drept. Nu am nici o obiecţie la ideea dumneavoastră.

— Pe strada aceasta se află un doctor foarte priceput. Îl cheamă Proudie. John, du-te şi adu-l pe doctorul Proudie.

Băieţandrul fu trimis cu sarcina aceasta, în timp ce domnul Metaxa se aşeză la birou, tâindu-şi unghiile şi lansând scurte comentarii despre vreme. În scurt timp se auziră paşi pe scări, cămătarul ieşi grăbit, se auziră câteva şoapte, apoi se întoarse cu un individ gras, cu aspect uleios, îmbrăcat într-o redingotă uzată şi având un joben turtit.

— Domnilor, doctorul Proudie, zise domnul Metaxa.

Doctorul făcu o plecăciune, zâmbi, îşi smulse jobenul şi scoase din el stetoscopul cu aerul unui scamator pe scenă.

— Pe care dintre aceşti domni trebuie să-l examinez? întrebă, clipind când spre unul, când spre celălalt. A, dumneavostră sunteţi acela! Doar haina! Nu e nevoie să vă desfaceţi gulerul! Mulţumesc! Trageţi aer în piept! Mulţumesc! Nouăzeci şi nouă! Mulţumesc! Acum ţineţi-vă respiraţia pentru o clipă! O, vai de mine şi de mine, ce se aude aici?

— Ce este? întrebă amiralul calm.

— Hm! Hm! Este un mare păcat. Aţi suferit de febră reumatică?

— Niciodată.

— A, sunteţi amiral. Aţi fost plecat peste hotare, la tropice, malarie, friguri – ştiu.

— N-am fost bolnav nici măcar o zi din viaţa mea.

— Din câte ştiţi dumneavoastră, dar aţi tras în piept aer nesănătos şi şi-a lăsat urmele. Aveţi un murmur organic – uşor, dar distinct.

— Este primejdios?

— Ar putea deveni în timp. Nu ar trebui să faceţi prea multă mişcare.

— O, chiar aşa? Îmi face rău dacă alerg o jumătate de milă?

— Ar fi foarte primejdios.

— Dar o milă?

— Ar fi cu siguranţă fatal.

— Atunci nu mai este nimic altceva în neregulă cu mine?

— Nu. Dar dacă inima este slabă, întreg corpul este slab, iar viaţa nu mai este sigură.

— Vedeţi dumneavoastră, amirale, observă domnul Metaxa, în vreme ce doctorul îşi ascundea stetoscopul înapoi în joben, remarcile mele nu erau complet nefondate. Îmi pare rău că opinia doctorului nu este una mai favorabilă, dar aceasta este o chestiune de afaceri, iar unele măsuri evidente trebuie adoptate.

— Bineînţeles. Atunci problema s-a terminat.

— Ei bine, mai putem face afaceri chiar şi acum. Sunt cât se poate de nerăbdător să vă fiu de ajutor. Cât timp credeţi, doctore, că va trăi acest domn, după toate probabilităţile?

— Ei, ei, este o întrebare cât se poate de delicată la care îmi cereţi să răspund, zise doctorul Proudie, prefăcându-se stânjenit.

— Ba deloc, domnule. Să auzim! Am înfruntat de prea multe ori moartea pentru a mă feri acum de ea; uneori era la fel de aproape de mine cum sunteţi şi dumneavoastră.

— Ei bine, trebuie să ne raportăm la media obişnuită desigur. Să spunem doi ani? Cred că aveţi doi ani plini înaintea dumneavoastră.

— În doi ani, pensia dumneavoastră vă va aduce 1600 de lire. Acum am să fac tot ce pot pentru dumneavoastră, amirale! Vă voi da 2000 de lire, iar dumneavoastră îmi puteţi încredinţa pensia dumneavoastră pe viaţă. Este o afacere riscantă pentru mine. Dacă aţi muri mâine, eu mi-aş pierde

banii. Şi chiar dacă previziunea doctorului este corectă, tot nu îmi acopăr suma. Doar dacă trăiţi ceva mai mult, mi-aş putea vedea toţi banii. Este tot ce pot să fac pentru dumneavoastră.

— Doriţi atunci să-mi cumpăraţi pensia?

— Da, pentru două mii de lire jos.

— Şi dacă mai trăiesc încă douăzeci de ani?

— O, în acest caz, bineînţeles că speculaţia mea s-ar dovedi una fericită. Aţi auzit însă opinia doctorului.

— Îmi daţi banii acum?

— Veţi avea o mie pe dată. Pentru cealaltă puteţi lua în schimb mobilă.

— Mobilă?

— Da, amirale. Pentru această sumă vă putem da un mobilier de toată frumuseţea. Este obiceiul ca jumătate de sumă să fie luată de clienţii noştri în mobilă.

Amiralul rămase uluit. Venise să facă rost de bani, iar a se întoarce fără, a fi neputincios atunci când fiul lui avea nevoie de fiecare şiling pentru a-l salva din faţa dezastrului, ar fi fost un lucru prea amar pentru el. Pe de altă parte, dădea atât de mult şi primea foarte puţin în schimb. Puţin, dar totuşi ceva. Nu era mai bine decât să se întoarcă cu mâna goală? Văzu pe masă carnetul de cecuri cu coperta galbenă. Cămătarul îl deschise şi muie vârful peniţei în cerneală.

— Să-l completez? întrebă.

— Cred, amirale, zise tânărul Westmacott, că ar fi mai bine dacă am face o mică plimbare şi am lua prânzul înainte de a hotărî această problemă.

— O, putem foarte bine să o stabilim şi acum. Ar fi absurd să o amânăm tocmai acum.

Metaxa vorbea cu ceva mai multă căldură, iar ochii îi sclipeau furioşi, printre pleoapele înguste, către Charles. Amiralul era nepriceput în afaceri, dar cunoscuse mulţi oameni şi învăţase să-i citească. Văzu sclipirea veninoasă şi mai bagă de

seamă şi nerăbdarea aprinsă ce ieşea din spatele aerului nepăsător pe care şi-l luase cămătarul.

— Ai perfectă dreptate, Westmacott, zise el. Să facem o mică plimbare înainte de a stabili lucrurile.

— Dar s-ar putea să nu fiu aici în această după-amiază.

— Atunci vom alege o altă zi.

— Dar de ce să nu terminăm acum?

— Pentru că aş prefera să nu, răspunse scurt amiralul.

— Foarte bine. Dar ţineţi minte că oferta mea este valabilă doar pentru astăzi. Nu mai este valabilă dacă vă hotărâţi altădată.

— Atunci să o anulăm.

— Mai este problema onorariului meu, strigă doctorul.

— Cât?

— O guinee.

Amiralul aruncă o liră şi un şiling pe masă.

— Vino, Westmacott, spuse şi ieşiră împreună din cameră.

— Nu-mi place, zise Charles când se găsiră din nou în stradă; nu pretind că sunt un tip foarte isteţ, dar şmecheria asta este prea vădită. De ce a trebuit să iasă şi să-i vorbească doctorului? Şi cât de nimerită a fost povestea asta cu inima slabă! Cred că sunt o pereche de ticăloşi, aflaţi în cârdăşie.

— Un rechin şi un peşte-călăuză, completă amiralul.

— Uitaţi ce vă propun, domnule. Există un avocat, pe nume McAdam, care se ocupă de afacerile mătuşii mele. Este un individ foarte cinstit şi locuieşte de cealaltă parte a Poultry-ului. Să mergem împreună la el şi să vedem ce zice despre toată afacerea asta.

— Cât de departe este de aici?

— O, cel puţin o milă. Vom lua un taxi.

— O milă? Atunci putem vedea dacă este ceva adevăr în ceea ce a îndrugat doctorul. Haide,

băiatul meu; ridică-ţi toate pânzele şi vom vedea care dintre noi rezistă cel mai mult.

Locuitorii din inima comercială a Londrei avură parte de o priveliştе unică în vreme ce se întorceau de la masa de prânz. Pe drum, strecurându-se printre taxiuri şi şarete, fugea un bărbat mai în vârstă, cu o pălărie mare, neagră şi îndoită, îmbrăcat într-un costum obişnuit din tweed. Cu coatele îndoite spre spate, mâinile încleştate în apropiere de subsuori şi cu pieptul scos în afară, trecea grăbit, urmat îndeaproape de un tânăr masiv, greoi, cu mustaţă galbenă, care părea să resimtă mişcarea ceva mai puternic decât tovarăşul lui mai vârstnic. Trecură mai departe, până când se opriră, gâfâind, lângă biroul unde avocatul lui Westmacott putea fi găsit.

— Iată! strigă amiralul triumfător. Ce mai zici de asta? Nimic ruginit în camera motoarelor, aşa-i?

— Păreţi a fi în formă, domnule.

— Zău dacă am crezut vreo clipă că şarlatanul acela era într-adevăr doctor. Minţea sau mă înşel eu.

— Păstrează îndrumarele şi registrele în restaurantul acesta, spuse Westmacott. Să intrăm şi să-l căutăm.

— Aşa făcură, dar cataloagele medicale nu conţineau un asemenea nume – doctorul Proudie din strada Bread.

— Ce ticăloşie! strigă amiralul, lovindu-se în piept. Un doctor mincinos şi o boală inventată. Ei, am încercat cu ticăloşii, Westmacott! Să vedem acum ce putem face cu omul tău cinstit.

Capitolul 14. CĂTRE EST!

Domnul McAdam, de la firma McAdam şi Squire, era un domn foarte spilcuit care stătea în spatele unui birou extrem de lustruit, într-o încăpere dintre cele mai ordonate şi confortabile. Avea părul alb şi era amabil, cu un chip cu trăsături adânci şi nas acvilin, făcea neîntrerupt adânci plecăciuni, şi într-adevăr, părea întotdeauna a fi pe jumătate adormit sau tocmai trezindu-se. Purta o haină cu talia înaltă, priza tabac şi-şi împodobea conversaţia cu mici citate din clasici.

— Dragul meu domn, spuse el după ce ascultă întreaga poveste, orice prieten al doamnei Westmacott este şi un prieten al meu. Încercaţi puţin tutun. Mă mir că v-aţi putut duce la acest domn Metaxa. Numai reclama este de ajuns pentru a nu avea încredere în el. Habet foenum in cornu. Sunt cu toţii nişte ticăloşi.

— Şi doctorul era un pungaş. Nu mi-a plăcut felul în care arăta.

— Dar acum trebuie să vedem ce putem face pentru dumneavoastră. Desigur că tot ce a spus domnul Metaxa este perfect corect. Pensia nu reprezintă absolut deloc o garanţie, decât dacă este însoţită de o asigurare de viaţă ce ar constitui ea însăşi un venit. Oricum nu este bună.

Chipurile clienţilor săi se albiră.

— Mai există însă o a doua posibilitate. Vă puteţi vinde de-a dreptul pensia. Investitorii speculanţi uneori pariază pe astfel de lucruri. Am un client, un om sportiv, care ar putea, foarte probabil, să accepte iniţiativa, dacă am cădea de acord asupra tuturor aspectelor. Trebuie, bineînţeles, să urmez exemplul lui Metaxa şi să trimit după un doctor.

Amiralul fu pentru a doua oară pipăit, ciocănit şi ascultat. De data aceasta nu putea exista însă

îndoială în privinţa calificărilor medicului, care era un membru bine cunoscut al Colegiului Chirurgilor, iar rezultatul consultaţiei lui fu pe atât de favorabil pe cât fusese celălalt negativ.

— Are o inimă şi un piept ca ale unui om de patruzeci de ani, zise el. Pot să spun că este unul dintre cele mai bune rezultate ale unui om de vârsta lui din câţi am consultat vreodată.

— Asta este bine, spuse McAdam, notându-şi observaţiile doctorului, în timp ce amiralul scotea o a doua guinee. Înţeleg că preţul dumneavoastră este de cinci mii de lire. Îi pot transmite clientului meu, domnul Elberry şi vă pot anunţa dacă doreşte o asemenea afacere. În timpul acesta vă puteţi lăsa aici actele de pensionare, iar eu vă voi da un bon în schimbul lor.

— Foarte bine. Aş dori banii cât mai curând.

— Tocmai de aceea vă reţin actele. Dacă îl văd astăzi pe domnul Elberry, puteţi primi cecul chiar mâine. Mai luaţi puţin tutun. Nu? Atunci, la revedere. Mă bucur că v-am putut fi de folos.

Domnul McAdam făcu o plecăciune în timp ce-i conducea spre ieşire, căci era un domn foarte ocupat, iar ei se pomeniră încă o dată în stradă cu inimile ceva mai uşoare decât la venire.

— Ei, Westmacott, îţi voi fi cu siguranţă îndatorat, spuse amiralul. Ai fost alături de mine când aveam nevoie de ajutor, căci sunt complet pierdut printre toţi rechinii ăştia ai oraşului. Acum însă am ceva de făcut la care mă pricep ceva mai bine şi nu mai e nevoie să te mai deranjezi.

— O, dar nu e nici un deranj. Nu am oricum nimic de făcut. Niciodată nu am ceva de făcut. Nu cred că aş putea face, dacă s-ar ivi ceva într-adevăr. Aş fi încântat să vă însoţesc, dacă vă pot fi cumva de folos.

— Nu, nu, băiatul meu. Du-te înapoi acasă. Ar fi totuşi amabil din partea ta dacă ai vrea să treci pe la numărul unu la întoarcere şi să-i spui soţiei mele

că totul este în ordine cu mine şi că voi fi înapoi într-o oră sau două.

— Foarte bine, domnule. Îi voi spune.

Westmacott îşi ridică pălăria şi o luă spre vest, în timp ce amiralul, după un prânz grăbit, îşi îndreptă paşii către est.

Era un drum lung, dar bătrânul marinar mergea într-un ritm egal, lăsând în urma lui stradă după stradă. Locurile impunătoare ale centrului de afaceri se transformară în prăvălii şi case obişnuite, care deveniră tot mai rare şi mai prăpădite, asemenea oamenilor din ele, până când se afundă complet în locurile primejdioase ale capătului de est. Era o porţiune de case întunecate şi mari, garnisite cu cârciumi, un loc unde viaţa este neprevăzută şi unde diferite lucruri ţi se pot întâmpla – după cum amiralul avea să afle pe propria-i piele.

Mergea grăbit de-a lungul unei uliţe lungi, înguste, presărate cu pietre, printre rândurile duble de femei ghemuite şi zdrenţuite şi de copii murdari ce şedeau pe treptele scobite ale caselor, în bătaia soarelui de toamnă. La un capăt se afla o femeie cu un cărucior plin cu nuci, iar lângă căruţ, o femeie murdară, cu capul acoperit de un şal cadrilat cu franjuri negri. Spărgea nucile şi le curăţa de coajă, aruncând din când în când câte o remarcă spre un bărbat aspru cu o pălărie din piele de iepure, cu pantaloni din catifea reiată, prinşi cu curele sub genunchi, care stătea sprijinit de perete şi trăgând dintr-o pipă din lut negru. Nu vom şti niciodată care a fost cauza zarvei sau ce remarcă sarcastică se auzi dintr-o dată dintre buzele femeii, penetrând obrazul gros al interlocutorului, dar deodată, acesta luă pipa în mâna stângă, se aplecă înainte şi o lovi peste faţă cu dreapta. Fuse mai degrabă o palmă decât o lovitură în toată regula, dar femeia scoase un strigăt ascuţit şi se chirci la adăpostul căruţului, ţinându-se cu mâna de obraz.

— Ticălos netrebnic! strigă amiralul, ridicând bastonul. Brută ce eşti, ticălosule!

— Nu te băga! mârâi bruta, cu o voce groasă de sălbatic. Nu te amesteca sau te voi...

Făcu un pas înainte cu mâna ridicată, dar într-o secundă veni lovitura cu numărul trei asupra încheieturii mâinii, numărul cinci peste coapsă, iar cea cu numărul unu chiar în mijlocul pălăriei sale din piele de iepure. Nu era un baston greu, dar era îndeajuns de puternic pentru a lăsa o dungă roşie acolo unde cădea. Bruta răcni de durere şi atacă, lovind cu ambele mâini şi lovind cu ghetele sale cu margine de fier, însă amiralul avea încă pasul rapid şi ochiul ager, astfel încât se feri înapoi şi în lături, abătând încă o ploaie de lovituri asupra sălbaticului său duşman. Cu toate acestea, dintr-o dată, o pereche de mâini se strânseră în jurul gâtului său şi privind înapoi zări franjurii murdari şi negri ai femeii pe care o salvase.

— L-am prins! ţipă ea. Îl ţin eu. Acum, Bill, loveşte-l bine!

Strânsoarea ei era la fel de puternică ca cea a unui bărbat, iar încheietura mâinii ei apăsa ca o bară din fier pe gâtul amiralului. Făcu un efort disperat să se elibereze, dar tot ce reuşi a fost să o rotească pe ea în aşa fel încât să o plaseze între el şi adversar. Cum se dovedi, fu cel mai bun lucru pe care-l putu face. Bruta, pe jumătate orbită şi înnebunită de loviturile pe care le primise, lovi cu toată puterea tocmai atunci când capul tovarăşei lui se rotea în faţa lui. Se auzi un zgomot ca cel al unei pietre lovite de perete, un mârâit adânc, oftatul ei relaxat, iar după aceea căzu ca moartă pe asfalt, în vreme ce amiralul sări înapoi şi-şi ridică din nou bastonul, gata fie să se apere, fie să atace. Nu se întâmplă nici unul dintre lucrurile acestea, căci atunci mulţimea se împrăştie, iar doi poliţişti masivi, cu cască, îşi croiră drum prin gloată. La vederea acestora, bruta o luă la goană şi fu imediat ascuns vederii de un zid de prieteni şi vecini.

— Am fost asaltat, gâfâi amiralul. Această femeie a fost atacată, iar eu a trebuit să o salvez.

— Ea este Bermondsey Sal, spuse unul dintre ofiţeri, aplecându-se peste mormanul ghemuit, acoperit de şalul cadrilat şi de fustele murdare. A păţit-o de data asta.

— Era un bărbat scund, gras, cu barbă.

— A, acela-i Black Davie. A fost închis de patru ori pentru că a bătut-o. Şi-a făcut şi acum treaba. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, domnule, i-aş lăsa pe cei de teapa lor să-şi rezolve problemele între ei.

— Dumneavoastră credeţi că un om ce are brevet din partea reginei va sta deoparte atunci când o femeie este lovită? strigă amiralul indignat.

— Ei bine, faceţi atunci cum doriţi, domnule, dar văd că v-aţi pierdut ceasul.

— Ceasul meu!

Îşi pipăi haina cu mâna. Lanţul atârna în faţă, dar ceasul dispăruse.

Îşi trecu mâna peste frunte.

— Nu aş fi pierdut ceasul acela pentru nimic în lume, zise el. Nici o sumă de bani nu l-ar putea înlocui. Îmi fusese dăruit de echipajul navei mele după călătoria în Africa. Avea şi o inscripţie.

Poliţistul dădu din umeri.

— Aşa se întâmplă când te amesteci unde nu-ţi fierbe oala, zise el.

— Ce-mi daţi dacă vă spun unde este? întrebă un băiat cu faţa ascuţită din mulţime. Îmi daţi o liră?

— Sigur că da.

— Ei, unde este lira?

Amiralul scoase moneda din buzunar.

— Iat-o.

— Atunci uitaţi ceasul!

Băiatul arătă spre mâna încleştată a femeii leşinate. O licărire aurită se zărea dintre degetele ei, iar atunci când le deschise se ivi şi ceasul amiralului. Această victimă interesantă îşi

strânsese de gât binefăcătorul cu o mână, în vreme ce cu cealaltă îl jefuise.

Amiralul lăsă adresa poliţistului, mulţumit să afle că femeia era doar leşinată şi nu moartă, iar apoi îşi continuă drumul, poate sărăcit în încrederea sa în oameni, dar oricum într-o bună stare de spirit. Mergea cu nările dilatate şi mâinile încleştate, încă agitat în urma încăierării şi încălzit la gândul că încă mai putea, atunci când era nevoie, să ia parte la un scandal în stradă, în ciuda numărului de ani.

Drumul îl purta acum printre regiunile de la marginea râului, în aerul de toamnă putând fi desluşit un miros pătrunzător de gudron. Bărbaţi cu haine albastre şi şepci ascuţite de marinar sau cu haina albă a docherilor începură să ia locul muncitorilor jerpeliţi. Prăvălii cu articole pentru navigat în ferestre, vânzători de frânghie şi vopsea, magazine cu şiruri lungi de haine impermeabile, toate afirmau vecinătatea docurilor. Amiralul grăbi pasul şi-şi îndreptă silueta, pe măsură ce împrejurimile deveneau din ce în ce mai marine, până când, în cele din urmă, trăgând cu ochiul printre două debarcadere înalte şi murdare, zări apele de culoarea noroiului ale Tamisei şi catargele şi coşurile înalte ce puteau fi văzute de pe apele ei late. În dreapta era o străduţă liniştită, cu multe plăcuţe din alamă de fiecare parte şi obloane albe la fiecare fereastră. Amiralul înaintă încet până când zări firma “Compania navală Sfântul Lawrence”. Traversă strada, deschise uşa şi se pomeni într-un birou cu tavanul coborât, cu un lung raft într-o parte şi o mulţime de fragmente de nave prinse pe plăci şi lipite de-a lungul pereţilor.

— Domnul Henry este înăuntru? întrebă amiralul.

— Nu, domnule, răspunse un bărbat vârstnic dintr-un scaun înalt aşezat în colţul camerei. N-a venit în oraş astăzi. Vă pot fi eu de ajutor în orice problemă doriţi.

— Nu se întâmplă să fie liber postul unui ofiţer prim sau secund, nu-i aşa?

Administratorul privi ciudat către singurul aplicant.

— Aveţi certificate? întrebă.

— Am fiecare certificat marin care s-a pomenit.

— Atunci nu sunteţi ceea ce avem nevoie.

— De ce nu?

— Din cauza vârstei dumneavoastră, domnule.

— Vă dau cuvântul meu de onoare că văd la fel de bine ca întotdeauna şi sunt la fel de bine pregătit în toate privinţele.

— Nu mă îndoiesc de asta.

— Atunci de ce să fie vârsta mea o piedică?

— Ei bine, trebuie să vorbesc pe şleau. Dacă un om la vârsta dumneavoastră, cu certificate, nu a trecut de rangul ofiţerului de grad secund, atunci înseamnă că este o piedică de neclintit înaintea lui oriunde s-ar duce. Nu ştiu care anume este aceasta, băutura, temperamentul, sau lipsa de judecată, dar ceva trebuie să fie.

— Vă asigur că nu există nimic de felul ăsta, dar mă găsesc într-o mare nevoie şi trebuie să mă întorc din nou la vechea mea meserie.

— A, asta era, zise administratorul, privindu-l neîncrezător. Cât de mult aţi slujit data trecută?

— Cincizeci şi unu de ani.

— Cât?!

— Da, domnule, cincizeci şi unu de ani.

— În acelaşi serviciu?

— Da.

— Păi, trebuie să fi început de când eraţi copil.

— Aveam doisprezece ani atunci când am intrat în serviciu.

— Este o meserie ciudată, spuse administratorul, aceea care permite oamenilor ce au servit-o cincizeci de ani şi care încă se mai pricep să o părăsească. În serviciul cui aţi servit?

— Al reginei. Dumnezeu s-o binecuvânteze!

— A, aţi făcut parte din marina regală. Ce grad aţi avut?

Sunt amiral în flotă.

Administratorul tresări şi sări din scaunul înalt.

— Sunt amiralul Hay Denver. Aceasta este cartea mea de vizită. Şi acestea sunt arhivele traseelor mele. Sper că înţelegeţi că nu vreau să izgonesc pe cineva de pe postul lui; dar aş fi foarte bucuros dacă se întâmplă să aveţi un grad liber. Cunosc drumurile apelor de la bancurile Cod până la Montreal mult mai bine decât străzile Londrei.

Administratorul uluit cerceta hârtiile albastre pe care vizitatorul i le înmânase.

— Nu luaţi loc, amirale?

— Mulţumesc! V-aş rămâne însă îndatorat dacă nu mi-aţi atribui acest titlu acum. V-am spus pentru că m-aţi întrebat, am părăsit însă puntea, iar acum sunt doar domnul Hay Denver.

— Pot să vă întreb, spuse interlocutorul său, sunteţi acelaşi Denver care a comandat la un moment dat baza nord-americană?

— Chiar eu.

— Atunci dumneavoastră sunteţi acela care a salvat una dintre navele noastre, Comus, dintre stâncile Golfului Fundy?! Directorii au votat trei sute de guinee ca ajutor pentru dumneavoastră, dar aţi refuzat.

— A fost o ofertă ce nu trebuia făcută, spuse amiralul sever.

— Ei bine, vă face cinste faptul că gândiţi aşa. Dacă domnul Henry ar fi aici, sunt sigur că ar rezolva pe dată problema dumneavoastră. Altfel, o voi expune chiar azi directorilor şi sunt convins că vor fi mândri să fiţi angajatul nostru şi sper că într-o poziţie mai favorabilă decât aceea sugerată de dumneavoastră.

— Vă rămân din cale-afară de îndatorat, domnule, spuse amiralul şi porni mulţumit înapoi spre casă.

Capitolul 15. ÎNCĂ ÎN PRIMEJDIE

Ziua următoare îi aduse amiralului un cec de 5000 de lire din partea domnului McAdam şi un acord ştampilat prin care îi preda hârtiile de pensionare investitorului. Pricepu întreaga însemnătate a ceea ce făcuse abia după ce semnă şi trimise înapoi hârtia. Pensia lui nu mai era. Nu mai avea nimic în afară de ceea ce putea câştiga. Însă inima lui cea îndrăzneaţă nu dădea înapoi niciodată. Aştepta cu nerăbdare o scrisoare din partea celor de la Compania navală Sfântul Lawrence, iar în timpul acesta îi trimise un bilet proprietarului său. Case de o sută de lire pe an aveau să fie pe viitor un lux la care nu mai putea aspira. O casă mică, într-o parte necostisitoare a Londrei, avea să înlocuiască vila spaţioasă din Norwood. Atunci, aşa să fie! Mai bine asta de o mie de ori decât să-şi vadă numele asociat cu eşecul şi dispreţul.

În dimineaţa aceea, Harold Denver trebuia să se întâlnească cu creditorii firmei şi să le explice situaţia. Era o sarcină îngrozitoare, degradantă, dar hotărî în linişte că trebuia să o facă. Acasă aşteptau cu nelinişte rezultatele întrunirii. Se întoarse târziu, palid şi istovit, asemeni unui om sfârşit, care îndurase multe.

— Ce e cu anunţul ăsta din faţa casei?

— Vom încerca o schimbare de peisaj, răspunse amiralul. Locul ăsta nu e nici la ţară, nici în oraş. Dar lasă asta, băiete. Spune-ne ce s-a întâmplat în oraş.

— Dumnezeu să mă ajute! Afacerile mele blestemate vă dau afară din propria voastră casă! strigă Harold, învins de această nouă dovadă a consecinţelor nenorocirii sale. Îmi este mai uşor

să-mi întâlnesc creditorii decât să vă văd suferind atât de răbdători de dragul meu.

— Ţţ! Ţţ! strigă amiralul. Nu există suferinţă aici. Mama ar prefera să fie mai aproape de teatre. Asta e de fapt cauza, aşa-i mamă? Vino şi aşează-te între noi şi povesteşte-ne tot.

Harold se aşează, ţinând în mâinile sale pe cele iubitoare ale părinţilor lui.

— Nu este chiar aşa de rău cum am crezut, spuse el, şi totuşi este destul de rău. Am la dispoziţie aproape zece zile pentru a găsi banii, însă nu ştiu încotro să mă îndrept în căutarea lor. Pearson a minţit, ca de obicei, atunci când a vorbit de 13.000 de lire. Suma totală se ridică la aproape 7000 de lire.

Amiralul bătu din palme.

— Ştiam eu că până la urmă o să trecem şi de asta! Bravo, băiatul meu! Ura, de trei ori ura!

Harold se uită la el surprins, în timp ce bătrânul marinar îşi ridicase mâinile deasupra capului şi scoase trei strigăte răsunătoare de bucurie.

— De unde să iau şapte mii de lire, tată? întrebă.

— Nu contează. Spune mai departe.

— Ei bine, au fost foarte drăguţi şi înţelegători, dar bineînţeles că trebuie să aibă fie banii, fie contravaloarea lor. Mi-au acordat un vot de încredere şi au fost de acord să aştepte zece zile înainte de a începe procedurile. Trei dintre ei, a căror pagubă se ridica la 3500 de lire, mi-au spus că, în schimbul unei garanţii personale şi a unei dobânzi de cinci la sută, puteau să aştepte oricât de mult doream. Asta ar însemna 175 de lire din venitul meu, dar aş putea face asta cu ceva economie şi mi-ar împuţina pe jumătate datoria.

Amiralul izbucni din nou în urale.

— Mai rămân totuşi aproape 3200 de lire pe care trebuie să-i găsesc în zece zile. Nu voi lăsa pe nimeni neplătit. Le-am dat cuvântul meu în camera aceea că, chiar de-ar însemna să muncesc să-mi iasă sufletul, le voi înapoia tuturor banii. Nu voi

mai cheltui nici măcar un penny pentru mine până când datoria nu este achitată. Unii dintre ei însă nu mai pot aştepta. Sunt şi ei oameni săraci şi trebuie să-şi primească banii. Au pus să se emită un ordin de arestare pe numele lui Pearson. Însă cred că a plecat în Statele Unite.

— Aceşti oameni îşi vor primi banii, zise amiralul.

— Tată!

— Într-adevăr, băiatul meu, nu cunoşti resursele familiei tale. Nimeni nu poate şti până nu încearcă. Cât ai tu acum?

— Am cam o mie de lire în investiţii.

— Foarte bine. Şi eu am cam tot pe atât. Este un început bun. Acum, mamă, este rândul tău. Ce este bucăţica aia de hârtie?

Doamna Denver o despături şi o puse pe genunchiul lui Harold.

— Cinci mii de lire! îngăimă acesta.

— A, dar mama nu este singura bogată. Priveşte asta! iar amiralul îşi despături cecul şi-l puse pe celălalt genunchi.

Harold se uita uluit de la unul la altul.

— Zece mii de lire! strigă el. Sfinte Dumnezeule! De unde au apărut ăştia?

— Nu trebuie să-ţi mai faci griji, dragul meu, murmură mama lui, înconjurându-l cu braţul.

Însă ochiul lui ager prinsese semnătura de pe unul dintre cecuri.

— Doctorul Walker! strigă înroşindu-se. Asta a fost pusă la cale de Clara. O, tată, nu putem lua banii ăştia! N-ar fi nici drept, nici onorabil.

— Nu, băiatul meu, mă bucur că gândeşti astfel. Este însă un lucru ce dovedeşte o adevărată prietenie, căci este un prieten adevărat. El a fost cel care a adus cecul, deşi Clara l-a trimis. Însă ceilalţi bani vor fi de ajuns pentru a acoperi toate datoriile şi sunt toţi ai mei.

— Ai tăi? De unde i-ai luat, tată?

— Sst! Sst! Vezi ce înseamnă să ai un om din oraş cu care să tratezi? Sunt ai mei şi sunt câştigaţi cinstit, iar asta e de ajuns.

— Dragul meu tată! Harold strânse mâna lui aspră. Iar tu, mamă! Mi-ai luat greutatea de pe inimă. Mă simt un alt om. Mi-aţi salvat onoarea, renumele, totul. Nu v-aş putea datora ceva mai de preţ decât asta, căci vă datorez deja totul.

Astfel că, în timp ce lumina asfinţitului de toamnă strălucea roşie prin ferestrele largi, cei trei stăteau mână în mână, cu inimile prea pline pentru a mai vorbi. Dintr-o dată se auzi pocnetul surd al mingilor de tenis şi doamna Westmacott apăru în raza privirii, învârtind racheta şi cu fusta scurtă fluturându-i în bătaia vântului. Imaginea veni ca o uşurare pentru nervii lor întinşi, astfel încât izbucniră cu toţii într-un râs puternic.

— Joacă cu nepotul ei, spuse Harold în cele din urmă. Familia Walker încă nu a ieşit. Cred că ar fi bine, mamă, dacă mi-ai da cecul ăla, pentru a-l putea înapoia eu însumi.

— Sigur că da, Harold. Cred că ar fi foarte bine.

Intră prin grădină. Clara şi doctorul stăteau împreună în camera de zi. Ea sări în picioare când îl văzu.

— O, Harold, te-am aşteptat atât de mult, strigă. Te-am văzut trecând prin faţa ferestrei acum o jumătate de oră. Dacă aş fi avut destul curaj, aş fi venit eu însămi. Spune-ne, te rog, ce s-a întâmplat.

— Am venit pentru a vă mulţumi amândurora. Cum v-aş putea mulţumi pentru bunătatea de care aţi dat dovadă? Iată cecul, doctore. Nu am avut nevoie de el. Am descoperit că am destul pentru a plăti creditorii.

— Slavă Domnului! strigă Clara cu căldură.

— Suma este mai mică decât am crezut la început, iar resursele noastre considerabil mai mari. Am putut să o rezolvăm destul de uşor.

— Destul de uşor! Sprânceana doctorului se ridică, iar atitudinea deveni mai formală. Harold,

cred că ar fi mai bine să iei aceşti bani, decât să-i foloseşti pe cei pe care crezi că i-ai câştigat destul de uşor.

— Vă mulţumesc, domnule. Dacă aş împrumuta de la cineva, ar fi de la dumneavoastră. Dar tatăl meu are chiar suma aceasta, cincii mii de lire, iar eu, după cum i-am spus, îi datorez atât de mult încât nu cred că i-aş putea datora mai mult.

— Nu crezi! Cu siguranţă există sacrificii pe care un fiu nu trebuie să le permită părinţilor săi a le face.

— Sacrificii! Ce vreţi să spuneţi?

— Se poate ca tu să nu ştii cum au fost obţinuţi aceşti bani?

— Vă dau cuvântul meu, doctore Walker, că nu am nici cea mai mică idee. L-am întrebat pe tatăl meu, dar a refuzat să-mi spună.

— Ştiam eu, spuse docorul, norul întunecat risipindu-se de pe chipul lui. Eram sigur că nu eşti tipul de om care, pentru a se scoate dintr-o încurcătură financiară, ar sacrifica fericirea mamei şi tatălui său.

— Sfinte Dumnezeule! Ce vreţi să spuneţi?

— Ar fi bine să ştii. Banii aceştia reprezintă răscumpărarea pensiei tatălui său. S-a adus în pragul sărăciei şi are de gând să plece din nou pe mare pentru a-şi câştiga existenţa.

— Din nou pe mare! Cu neputinţă!

— Este adevărat. Charles Westmacott i-a spus Idei. Se afla cu el în oraş atunci când şi-a dus pensia de la cămătar la cămătar încercând să o vândă. În cele din urmă a reuşit şi aşa au apărut banii.

— Şi-a vândut pensia! strigă Harold acoperindu-şi chipul. Dragul meu tată şi-a vândut pensia!

Ieşi în grabă din cameră şi intră furtunos peste părinţii săi.

— Nu-i pot lua tată, strigă. Mai bine faliţi decât aşa. O, dacă aş fi ştiut de planul tău! Trebuie să luăm pensia înapoi. O, mamă, mamă, cum m-ai

putut crede capabil de atâta egoism? Da-mi cecul, tată şi mă voi duce chiar în seara asta la acest om, căci mai degrabă mor ca un câine în şanţ decât să mă ating şi de un penny din banii aceştia.

Capitolul 16. UN VIZITATOR LA MIEZUL NOPŢII

În tot acest răstimp, în care tragi-comedia vieţii era interpretată în cele trei vile ale suburbiei, în care dragostea, umorul, temerile, luminile, umbrele se succedau aşa de uşor pe o scenă obişnuită şi în care aceste trei familii, alăturate de mâna sorţii, îşi influenţau una destinul celeilalte şi rezolvau în felul lor căile ciudate, întortocheate ale vieţii, existau ochi ce urmăreau fiecare act al reprezentării, criticând aspru fiecare actor. Peste drum, dincolo de gardurile verzi şi peluza cu iarbă scurtă, în spatele perdelelor de la ferestrele cu rame împodobite de plante agăţătoare, stăteau cele două bătrâne, domnişoarele Bertha şi Monica Williams, privind ca dintr-o lojă tot ceea ce se punea în scenă înaintea lor. Prietenia tot mai apropiată dintre cele trei familii, logodna lui Harold Denver cu Clara Waker, cea dintre Charles Westmacott şi sora ei, fascinaţia primejdioasă exercitată de văduvă asupra doctorului, purtarea scandaloasă a fetelor Walker şi nefericirea cauzată tatălui lor, nici unul dintre aceste incidente nu scăpă celor două domnişoare. Bertha, cea mai tânără, avea un zâmbet sau un suspin pentru îndrăgostiţi, Monica, mai bătrână, ridica din umeri sau se încrunta. În fiecare seară discutau despre ceea ce văzuseră, iar viaţa lor plictisitoare, fără evenimente însemnate, prindea culoare şi viaţă de la vecinii lor, aşa cum un perete alb reflectă lumina focului.

Iar acum le era dat să trăiască unicul incident răsunător al anilor lor târzii, singura întâmplare memorabilă la care aveau să se raporteze toate cele viitoare.

S-a întâmplat chiar în seara ce-a urmat evenimentelor tocmai prezentate, când deodată, în capul Monicăi Williams ce se răsucea fără somn trecu o idee ce o făcu să se ridice suspinând emoţionată.

— Berha, zise ea, trăgând de umărul surorii sale, am lăsat fereastra din faţă deschisă.

— Nu, Monica, sunt sigură că nu. Bertha se ridică şi ea, emoţionată de asemenea.

— Sunt sigură. Îţi aminteşti că am uitat să ud ghivecele şi atunci am deschis fereastra, după care Jane m-a chemat la dulceaţă şi nu m-am mai întors în cameră.

— Sfinte Dumnezeule, Monica, este o minune că nu am fost ucise în timpul somnului. A fost spartă o casă săptămâna trecută la Forest Hill. Să mergem şi să o închidem?

— Nu îndrăznesc să cobor singură, draga mea, decât dacă vii cu mine. Pune-ţi papucii şi halatul. Nu avem nevoie de lumânare. Haide, Bertha, vom coborî împreună.

Cele două pete albe micuţe se mişcau abia simţit prin întuneric, treptele scârţâiau, uşa la fel, şi iată că ajunseră la fereastră. Monica o închise uşor şi fixă piedica.

— Ce lună frumoasă! spuse ea, privind afară. Se vede la fel de bine ca în timpul zilei. Cât de liniştite şi tăcute sunt cele trei case de acolo. Pare aproape trist să vezi anunţul acela cu "De închiriat" la numărul unu. Mă întreb cum o să suporte numărul doi plecarea lor. Din partea mea, m-aş lipsi mai degrabă de femeia aceea îngrozitoare, de la numărul trei, cu fusta ei scurtă şi şarpele ei. Dar, o, Bertha, priveşte! Priveşte! Priveşte!!!

Vocea i se transformase pe neaşteptate într-o şoaptă tremurătoare şi arăta spre casa familiei Westmacott. Sora ei suspină de groază şi se apucă strâns de braţul Monicăi, uitându-se în aceeaşi direcţie.

În camera din faţă putea fi văzută o lumină slabă, tremurătoare, ca cea dată de o lumânare mică sau subţire. Oblonul fusese coborât, dar lumina reuşea să răzbată puţin dincolo de acesta. Afară, în grădină, cu silueta bine conturată în pătratul acela luminos, stătea un bărbat cu spatele la stradă, cu ambele mâini pe marginea ferestrei, având corpul uşor înclinat, de parcă încerca să tragă cu ochiul pe sub oblon. Stătea aşa de nemişcat, încât în ciuda lunii, l-ar fi putut omite dacă n-ar fi fost lumina trădătoare din spatele lui.

— Sinte Doamne! suspină Bertha. Este un hoţ.

Însă sora ei îşi strânse buzele şi clătină din cap.

— Vom vedea, şopti aceasta. Ar putea fi ceva mai rău.

Încet şi pe furiş, bărbatul se îndreptă dintr-o dată şi începu să împingă încetişor fereastra în sus. Puse apoi un genunchi pe cercevea, se uită împrejur pentru a vedea dacă totul era în siguranţă şi sări în cameră. Pentru aceasta trebuia să împingă în lături oblonul. Atunci văzură cele două spectatoare de unde venea lumina. Doamna Westmacott stătea, dreaptă asemenea unei statui, chiar în mijlocul camerei cu o lumânare aprinsă în mână. Văzură pentru o clipă chipul sever şi gulerul ei alb. Apoi oblonul căzu la loc, iar cele două siluete dispărură din raza privirii.

— O, femeia aceea îngrozitoare! strigă Monica. Femeia aceea absolut îngrozitoare! Îl aştepta. Ai văzut cu ochii tăi, soră Bertha!

— Taci, draga mea, taci şi ascultă! spuse tovarăşa ei mai îngăduitoare.

Ridicară fereastra încă o dată şi priviră din spatele perdelelor. Timp îndelungat totul rămase liniştit înăuntrul casei. Lumina stătea tot nemişcată, de parcă doamna Westmacott rămăsese în aceeaşi poziţie, în timp ce, din când în când, o umbră trecea prin faţa ei pentru a arăta că vizitatorul nocturn se plimba în sus şi-n jos în faţa ei. O dată putură vedea limpede silueta lui cu

mâinile întinse în faţă ca într-o rugăminte. Apoi, dintr-o dată, se auzi un zgomot surd, un strigăt, sunetul unei căzături, lumânarea fu stinsă şi o siluetă întunecată o luă la goană prin grădină, în lumina lunii, şi dispăru printre tufişurile din depărtare.

Abia atunci înţeleseră cele două bătrâne că fuseseră martore la o adevărată tragedie.

— Ajutor! strigară. Ajutor! cu vocile lor înalte, subţiri, mai întâi mai timid, câştigând însă volum treptat, până când întregul Wilderness răsuna de strigătele lor.

Lumini străluciră în toate ferestrele de peste drum, lanţuri zornăiră, gratii ridicate, uşile fură deschise şi prietenii ieşiră pentru a sări în ajutor. Harold, cu un băţ; amiralul, cu sabia, capul grizonat şi picioarele goale răsărind la capătul halatului lung, maroniu; în cele din urmă, doctorul Walker, cu un vătrai; toţi alergară în ajutorul familiei Westmacott. Uşa lor fusese deja deschisă şi se îngrămădiră cu toţii în camera din faţă.

Charles Westmacott, având până şi buzele palide, era aşezat pe podea, sprijinind capul mătuşii sale pe genunchi. Ea stătea întinsă, îmbrăcată în haine de zi, lumânarea stinsă încă mai fumega în mâna ei, fără a avea însă vreo rană sau vreun semn – palidă, nemişcată, inconştientă.

— Slavă Domnului că ai venit, doctore, zise Charles privind în sus. Vă rog spuneţi-mi cum se simte şi ce-ar trebui să fac.

Doctorul Walker îngenunche lângă ea şi-şi trecu mâna stângă sub capul ei, în timp ce cu dreapta îi lua pulsul.

— A suferit o lovitură teribilă, zise. Trebuie să fi fost cu un fel de obiect plat. Aici, în spatele urechii. Însă este o femeie foarte puternică fizic. Pulsul este puternic şi regulat. Nu există o rană deschisă. Cred că este doar leşinată şi că este în afară de orice pericol.

— Slavă Domnului pentru asta!

— Trebuie să o aşezăm în pat. O vom duce sus, iar apoi îmi voi trimite fetele să se ocupe de ea. Dar cine a făcut una ca asta?

— Vreun hoţ, zise Chrales. Puteţi vedea că fereastra este deschisă. Trebuie să-l fi auzit şi să fi coborât, căci este neînfricată. Îmi doresc să mă fi chemat.

— Dar era încă îmbrăcată.

— Uneori stă până foarte târziu.

— Am stat până târziu, se auzi o voce.

Îşi deschisese ochii şi clipea spre ei în lumina lămpii.

— Un hoţ a pătruns prin fereastră şi m-a lovit cu o armă. Puteţi să le spuneţi aşa celor de la poliţie atunci când vor veni. Şi că era un bărbat scund şi gras. Acum Charles, dă-mi braţul ca să mă duc sus.

Puterea de spirit era mai mare însă decât puterea ei fizică, deoarece, în timp ce se chinuia să meargă, capul i se roti şi ar fi căzut din nou dacă nepotul ei nu ar fi luat-o în braţe. O duseră sus şi o întinseră pe pat, unde doctorul rămase să o păzească, în timp ce Charles se ducea la secţia de poliţie, iar familia Denver veghea asupra domnişoarelor înspăimântate.

Capitolul 17. ÎN SFÂRŞIT, LA FINAL

Se făcuse dimineaţă înainte ca cei câţiva locuitori ai Wilderness-ului să se întoarcă la casele lor; poliţia îşi terminase cercetările, iar totul revenise la liniştea obişnuită. Doamna Westmacott fusese lăsată dormind liniştită, după o mică doză de clor pentru a-i linişti nervii şi cu o batistă muiată în tinctură de plante în jurul tâmplelor. Tocmai de aceea amiralul primi cu o oarecare surpriză un bilet din partea ei, pe la ora zece, prin care îl ruga să fie atât de bun şi să-i facă o vizită. Se grăbi, temându-se ca nu cumva starea ei să se fi înrăutăţit, dar fu liniştit să o găsească stând în capul oaselor, în pat, vegheată de Clara şi Ida Walker. Îşi îndepărtase batista şi-şi pusese o mică bonetă cu panglici roz, o haină maronie, împodobită foarte frumos la gât şi la mâneci.

— Dragul meu prieten, spuse ea la intrarea lui, aş vrea să-ţi fac câteva mărturisiri. Nu, Nu, continuă râzând, când văzu spaima pe chipul lui. Nu am de gând să mor cel puţin încă treizeci de ani. O femeie ar trebui să fie ruşinată să moară înainte de şaptezeci de ani. Mi-aş dori, Clara, să-i ceri tatălui tău să intervină. Iar tu, Ida, dă-mi o ţigară şi deschide-mi o sticlă de bere.

— Acum, continuă ea când doctorul se alătură grupului. Nu prea ştiu ce ar trebui să-ţi spun, amirale. Cred că ar trebui să-ţi vorbesc pe şleau.

— Pe onoarea mea, doamnă, nu am nici cea mai mică idee despre ce vreţi să-mi spuneţi.

— O asemenea idee ca a ta, de a pleca pe mare la vârsta ta şi de a-ţi lăsa acasă acea soţie răbdătoare, drăgălaşă, care n-a apucat să te vadă prea bine toată viaţa! Pentru tine este foarte convenabil. Tu ai parte de viaţă, de schimbare, de

lucrurile palpitante, dar nu te gândeşti că se ofileşte într-o pustie casă londoneză. Voi, bărbaţii, sunteţi toţi la fel.

— Ei bine, doamnă, de vreme ce cunoaşteţi aşa de multe amănunte, mai ştiţi şi că mi-am vândut pensia. Cum o să pot trăi dacă nu mă apuc din nou de muncă?

Doamna Westmacott scoase un plic mare, ştampilat, de sub aşternuturi şi-l aruncă marinarului.

— Scuza asta nu ţine. Iată actele dumitale de pensionare. Uită-te să vezi dacă sunt în ordine.

El rupse plicul, iar din el apărură chiar actele pe care i le dăduse lui McAdam cu două zile în urmă.

— Dar ce să fac cu ele acum? strigă uimit.

— O să le păstrezi într-un loc sigur sau îţi vei ruga un prieten să facă asta pentru tine şi dacă-ţi vei face datoria, te vei duce la soţia ta şi-ţi vei cere iertare pentru că te-ai gândit chiar şi pentru o clipă să o părăseşti.

Amiralul îşi trecu mâna peste fruntea aspră.

— Este foarte frumos din partea dumneavoastră, doamnă, zise, o dovadă de bunătate din partea dumneavoastră şi-mi dau seama că sunteţi un prieten credincios, dar aceste hârtii înseamnă bani pentru toţi şi deşi, în ultima vreme, am dus-o cam prost, totuşi nu ne aflăm într-o asemenea strâmtoare încât să fim nevoiţi a cere prietenilor noştri. Când vom fi, doamnă, dumneavoastră veţi fi prima căreia îi vom cere.

— Nu fi ridicol! spuse văduva. Nu ştii absolut nimic despre asta şi cu toate astea stai acolo şi-mi spui cum ar trebui să fie corect. O să fac aşa cum cred de cuviinţă, iar tu vei lua hârtiile, deoarece nu-ţi fac nici o favoare, doar o simplă înapoiere a unor bunuri furate.

— Cum adică, doamnă?

— Îţi voi explica îndată, deşi ar trebui să crezi o doamnă pe cuvânt şi să nu mai pui alte întrebări. Ceea ce am de gând să vă spun acum rămâne doar

între voi patru şi nu trebuie să treacă mai departe. Am motivele mele pentru care doresc ca poliţia să nu afle. Cine crezi că era acela care m-a lovit aseară, amirale?

— Vreun răufăcător, doamnă. Nu-i cunosc numele.

— Eu însă da. Era acelaşi om care l-a ruinat sau a încercat să-l ruineze pe fiul tău. Era unicul meu frate, Jeremiah.

— Ah!

— O să vă povestesc despre el, sau puţin despre el, deoarece a făcut destule despre care nu vreau să pomenesc şi nici dumneavoastră nu aţi dori să ascultaţi. Întotdeauna a fost un ticălos, cu vorba dulce şi convingătoare, însă tot unul periculos şi subtil. Gândurile mele rele despre omenire se bazează pe copilăria pe care am trăit-o alături de fratele meu. Este singura mea rudă în viaţă, deoarece celălalt frate al meu, tatăl lui Charles, a murit în timpul unei revolte indiene. Tatăl nostru a fost un om bogat şi atunci când a murit, a avut grijă să ne lase atât mie cât şi lui Jeremiah o avere considerabilă. Îl cunoştea şi nu avea încredere în el; aşa că, în loc să-i dea tot ceea ce avea de gând să-i lase moştenire, îmi dădu mie o parte spunându-mi, aproape cu ultima suflare, să o administrez pentru fratele meu şi să o folosesc în numele lui atunci când va fi risipit sau pierdut tot ce avea. Acest aranjament ar fi trebuit să fie un secret între mine şi tatăl meu, dar, din nefericire, vorbele lui fură auzite de sora medicală, iar aceasta i le repetă mai târziu fratelui meu, astfel încât el află că aveam o parte din bani în numele lui. Cred că puţin tutun nu are cum să-mi dăuneze, doctore? Mulţumesc, o să te deranjez pe tine, Ida, pentru chibrite.

Îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de pernă, în timp ce rotocoale albăstrui i se desprindeau de pe buze.

— Nu vă pot spune de câte ori a încercat să ia aceşti bani de la mine. S-a folosit de ameninţări, linguşeală, intimidări, rugăminţi cu binişorul, a făcut tot ceea ce putea face un om. Când am aflat de această înşelătorie, de fuga lui şi de faptul că şi-a lăsat partenerul responsabil, şi mai presus de toate, că vechiul meu prieten fusese determinat să renunţe la venitul lui pentru a recompensa greşelile fratelui meu, am simţit că, într-adevăr, acum aveam nevoie de acei bani. L-am trimis ieri pe Charles la domnul McAdam, iar clientul lui, auzind toate amănuntele cazului, fu de acord imediat să-mi înapoieze actele şi să ia banii pe care-i dăduse. Nici un cuvânt de mulţumire pentru mine, amirale. Îţi spun că a fost doar bunăvoinţă foarte ieftină, căci totul s-a făcut cu banii fratelui meu şi cum i-aş fi putut folosi mai bine? Credeam că o să aud de el în curând şi chiar aşa s-a întâmplat. Aseară mi-a venit un bilet cu obişnuitul ton disperat şi rugător. Se întorsese din străinătate, punându-şi în joc viaţa şi libertatea numai pentru a-şi lua rămas bun de la singura soră pe care o are şi pentru a-mi cere iertare pentru necazurile pe care mi le pricinuise vreodată. Nu avea să mă mai deranjeze niciodată şi m-a implorat doar să-i dau banii pe care-i administram în numele lui. Suma aceea, cu ce avea deja, ar fi fost de ajuns să-i ofere un nou început, al unui om cinstit în America, unde avea să-şi amintească şi să o pomenească în rugăciunile sale pe draga lui soră care-l salvase. Acesta era tonul scrisorii şi încheia implorându-mă să las zăvorul ferestrei deschis şi să fiu în camera din faţă, la trei dimineaţa, când avea să vină pentru a mă săruta ultima oară şi a-şi lua rămas bun. Chiar rău cum era, nu am putut să-l trădez atunci când avea încredere în mine. N-am spus nimic, dar la ora aceea m-am aflat acolo. Intră prin fereastră şi mă imploră să-i dau banii. Era teribil de schimbat; slab, lacom şi vorbea asemeni unui nebun. I-am spus că am cheltuit banii. Scrâşni din

dinţi la auzul acestor cuvinte şi-mi spuse că erau banii lui. I-am spus că i-am cheltuit pentru el. M-a întrebat cum. I-am răspuns că în încercarea de a-l face un om cinstit şi de a repara efectele ticăloşiei lui. Strigă un blestem şi scoţând ceva de la pieptul hainei – o armă încărcată, cred – mă lovi cu ea şi nu-mi amintesc nimic altceva.

— Ticălosul! strigă doctorul. Cred că poliţia se află pe urmele lui.

— Cred că nu, răspunse calm doamna Westmacott. Cum fratele meu este un om deosebit de înalt, subţire şi cum poliţia se află în căutarea unuia scund şi gras, nu există prea multe şanse de a-l prinde. Cred că este mai bine ca aceste mici probleme de familie să fie rezolvate în particular.

— Draga mea doamnă, zise amiralul, dacă într-adevăr banii acestui om mi-au cumpărat înapoi pensia, atunci nu mai am nici un scrupul în a o lua. Aţi adus din nou soarele în casa noastră, doamnă, atunci când norii erau mai negri, deoarece fiul meu insista să înapoiez banii pe care-i luasem. Acum îi poate păstra pentru a-şi plăti datoriile. Îi voi cere Domnului să vă binecuvânteze pentru ceea ce aţi făcut, cât despre cum v-aş putea mulţumi, nici măcar nu...

— Atunci, te rog, nu încerca, zise văduva. Du-te acum, amirale, şi împacă-te cu doamna Denver. Sunt sigură că ar mai dura destul de mult să te iert, dacă aş fi în locul ei. Cât despre mine, voi pleca în America o dată cu Charles. O să mă iei până acolo, nu-i aşa, Ida? În Denver se construieşte un colegiu potrivit pentru a asigura viitorul unei femei pentru înfruntarea cu viaţa şi mai ales pentru cea cu bărbaţii. Cu câteva luni în urmă, comisia lor mi-a oferit un post important în personalul lor şi acum m-am hotărât să-l accept, deoarece căsătoria lui Charles îndepărtează şi ultima legătură care mă ţinea în Anglia. Să-mi scrieţi uneori, prieteni, şi să vă adresaţi scrisorile Profesoarei Westmacott, Colegiul Emancipării din Denver. Voi urmări de

acolo desfăşurarea acestei lupte glorioase în bătrâna şi conservatoarea Anglie şi dacă va fi nevoie de mine, mă veţi găsi din nou aici luptând în primele rânduri. La revedere – vouă nu însă, fetelor; mai am încă ceva de discutat cu voi.

— Dă-mi mâna ta, Ida, şi tu, Clara, zise ea când fură singure. O, pisicuţe obraznice, nu vă este ruşine să mă priviţi în ochi? Aţi crezut, chiar aţi crezut că eram atât de oarbă încât nu mi-am dat seama de micul vostru complot? Trebuie să recunosc că aţi făcut-o foarte bine, dar cred că vă plac mai mult aşa cum sunteţi în realitate. V-aţi chinuit însă degeaba, micile mele conspiratoare, deoarece vă dau cuvântul meu că mă hotărâsem să nu îl accept.

Astfel, în câteva săptămâni, micile noastre doamne, din observatorul lor, văzură o mare agitaţie în Wilderness, atunci când sosiră două trăsuri şi vizitii graţioşi care să-i ia pe cei ce trebuiau să se întoarcă ca un cuplu. Merseră şi ele, în rochiile lor din mătase foşnitoare, ca invitate, la micul dejun de nuntă ce se ţinu în casa dctorului Walker. Urmară apoi un toast în sănătatea mirilor şi râsete, schimbatul rochiilor, aruncatul orezului la plecarea trăsurilor şi alte două cupluri porniră pe acel drum care se termină o dată cu viaţa.

Charles Westmacott este acum un fermier bogat în partea de vest a Texasului, acolo unde el şi soţia lui drăgălaşă sunt cele mai iubite persoane din întreg ţinutul. O văd destul de rar pe mătuşa lor, dar din când în când dau peste articole în ziare, că există o lumină în Denver, unde fulgere înfricoşătoare sunt făcute pentru a îngenunchea, într-o zi, sexul dominant. Amiralul şi soţia lui încă mai locuiesc la numărul unu, în vreme ce Harold şi Clara au luat numărul doi, unde doctorul Walker continuă să locuiască. Afacerea a fost pusă din nou pe picioare, iar energia şi priceperea partenerului secund au recompensat, în curând, răul făcut de asociatul lui prim. Având acasă o atmosferă dulce

şi rafinată, îşi poate îndeplini visul şi să se elibereze de acele scopuri sordide şi de ambiţiile josnice ce-l pot trage în jos pe acela ce se ocupă exclusiv de Bursa banilor din vastul Babilon. Când se întoarce, în fiecare seară, din aglomeraţia străzii Throgmorton către aleile liniştite cu pomi ale Norwood-ului, îşi dă seama că este posibil ca cineva să-şi facă datoria în mijlocul haosului din oraş şi totuşi să trăiască dincolo de el.

Table of Contents

Capitolul 1. NOII VENIŢI
Capitolul 2. SPARTUL GHEŢII
Capitolul 3. LOCUITORI ÎN WILDERNESS
Capitolul 4. SECRETUL UNEI SURORI
Capitolul 5. O CUCERIRE NAVALĂ
Capitolul 6. O POVESTE VECHE
Capitolul 7. VENIT TANDEM FELICITAS
Capitolul 8. UMBRE DE DINAINTE
Capitolul 9. UN COMPLOT FAMILIAL
Capitolul 10. FEMEI ALE VIITORULUI
Capitolul 11. O LOVITURĂ DIN NEANT
Capitolul 12. PRIETENI LA NEVOIE
Capitolul 13. ÎN APE CIUDATE
Capitolul 14. CĂTRE EST!
Capitolul 15. ÎNCĂ ÎN PRIMEJDIE
Capitolul 16. UN VIZITATOR LA MIEZUL NOPŢII
Capitolul 17. ÎN SFÂRŞIT, LA FINAL

Table of Contents

Capitolul 1. NOII VENIŢI 4
Capitolul 2. SPARTUL GHEŢII 8
Capitolul 3. LOCUITORI ÎN WILDERNESS 17
Capitolul 4. SECRETUL UNEI SURORI 27
Capitolul 5. O CUCERIRE NAVALĂ 34
Capitolul 6. O POVESTE VECHE 43
Capitolul 7. VENIT TANDEM FELICITAS 51
Capitolul 8. UMBRE DE DINAINTE 56
Capitolul 9. UN COMPLOT FAMILIAL 64
Capitolul 10. FEMEI ALE VIITORULUI 72
Capitolul 11. O LOVITURĂ DIN NEANT 82
Capitolul 12. PRIETENI LA NEVOIE 93
Capitolul 13. ÎN APE CIUDATE 98
Capitolul 14. CĂTRE EST! 110
Capitolul 15. ÎNCĂ ÎN PRIMEJDIE 118
Capitolul 16. UN VIZITATOR LA MIEZUL NOPŢII 124
Capitolul 17. ÎN SFÂRŞIT, LA FINAL 129